

The background of the cover is a detailed illustration. It depicts a man's face on the left, which is heavily injured with deep lacerations and blood. The right side of the face is replaced by a blue, grid-like cybernetic structure. This structure has a large red eye in the center, three green oval lights above it, and a small grey rectangular device with a red light and a cable attached to the mouth area. The overall scene is set against a dark, cloudy sky with some orange and yellow light sources.

Bogdan
Gheorghiu
HAX GRID

Sciencefiction
Colectia NAUTILUS

Bogdan Gheorghiu Hax Grid

Reprezentant lucid al unui curent literar, cyberpunk-ul, intrat în România pe ușa din dos și căzut rapid în dizgrație din cauza lipsei de profesionalism a suporterilor improvizați, Bogdan Gheorghiu a reușit să descopere creativ modul în care forma trebuie să susțină conținutul în literatura science-fiction în general și în cyberpunk în special.

HAX GRID impresionează prin înțelegerea profundă a consecințelor apariției unei lumi virtuale cu tot mai mare influență asupra lumii reale, prin modul în care «tehnica» nu este doar un decor, ci un motor al acțiunii, dar și prin scriitura modernă, fără a fi gratuit experimentală.

Consider că HAX GRID este punctul de pornire în cyberpunk-ul autohton.

Vlad T. Popescu

**BOGDAN GHEORGHIU
HAX GRID**

© Editura Nemira, 2003

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:

**S.C. Nemira & Co, B-dul Ion Mihalache nr. 125, sector 1, București
Tel.: 0788.636.472; 224.14.28; 224.10.08; Tel./Fax: 224.18.50**

Clubul cărții: O.P. 2 CP. 52 , București

**e-mail: difuzare@nemira.ro
www.nemira.ro**

ISBN 973-569-624-X

Punct de pornire în cyberpunk-ul autohton

Reprezentant lucid al unui curent literar, cyberpunk-ul, intrat în România pe ușa din dos și căzut rapid în dizgrație din cauza lipsei de profesionalism a suporterilor improvizați, Bogdan Gheorghiu a reușit să descopere creativ modul în care forma trebuie să susțină conținutul în literatura science-fiction în general și în cyberpunk în special. Pentru că toate încercările de până la această dată au fost exclusiv imitații ale unei forme care invita la manierism, textele fiind lipsite de conținut, sau, la fel de grav, cu un conținut cu totul și cu totul rupt de forma auto-impusă.

Parte din nereușite s-au datorat unei culturi reduse într-un domeniu exotic cu numai câțiva ani în urmă, informatica, sau, mai bine spus, cibernetica. Nu ar fi fost o soluție ca scriitorii de gen să fie programatori de meserie, unii chiar erau!, ci ar fi fost nevoie de o înțelegere prospectivă a semnificațiilor și consecințelor trecerii unei părți tot mai consistente din viața noastră în lumea virtuală. Înțelegere la care au acces natural reprezentanții generațiilor mai tinere, autorul cărții de față terminând-o de scris în perioada în care tocmai dădea capacitatea!

Nu este primul debut în Colecția Nautilus, dar este, cu siguranță, debutul produs la cea mai fragedă vârstă a unui autor publicat de Nemira.

Cartea este, ca și un alt succes recent, rezultatul unei colaborări autor-editor demarată cu ajutorul internetului, al „Rețelei“, iar autorul a reușit deja să se facă binecunoscut prin opiniile sale tranșante în lumea listelor de discuții dedicate fenomenului science-fiction din România.

HAX GRID este, încă, o culegere de povestiri. „Încă“ pentru că timpul rezervat scrisului, ca și vârsta fragedă, nu au permis autorului să structureze subiectele în rețeaua mai amplă a unui roman, dar lumea creată este unitară, originală și spectaculoasă.

Editorul a fost impresionat, mai ales, de înțelegerea profundă a consecințelor apariției unei lumi virtuale cu tot mai mare influență asupra lumii reale, de modul în care „tehnica“ nu este doar un decor, ci un motor al acțiunii, dar și de scriitura modernă, fără a fi gratuit experimentală.

Consider, și sunt gata să-mi asum criticile, că *HAX GRID* este punctul de pornire în cyberpunk-ul autohton.

Vlad T. Popescu

HAX GRID

Gustul libertății

90057001 |183r747211

GÂNDESC LA CABLURI, MUFE, și la ce e dincolo. Nu la intrare, ci la ieșire. Când ieși, ucizi o entitate. Când te deconectezi. De câte ori m-am deconectat?...

Și câmpia violetă se întinde în jurul meu.

Trebuie să ajustez spectrul. Dracu' să-l ia de monitor vechi. Îmi pun casca.

Și plec.

Ca-n zilele de odinioară, când jucam Crash! cenzurat pe unitatea mea antică, din care până azi am mai păstrat doar monitorul. Uneori, mă gândesc la o conspirație a firmelor producătoare. Te obligă să-ți iei două monitoare. Unul normal și unul pentru jocuri.

Și cum cădeau, dizolvându-se, grămezile de texeli în bălți de sânge verde.

Oamenii se luptau pentru a nu-știu-câta oară cu orcii. Și de fiecare dată, câștigam eu. Jucasem Orcraft de sute, poate de mii de ori pe linia mea închiriată la o sală din cartier. Pe vremea aia, sălile erau albe. Și la propriu, și la figurat.

Și mai auzeam doar că jocul se numește Warcraft 8, parcă, dar au cenzurat cuvântul „război” din titlu.

Da. Acum șase ani, sălile erau încă în raza patrulelor de poliție. Și aia din cartierul nostru. Amărâtul nostru Venom Games. Până în ziua când a venit clanul Firestorm, să ne radă pe toți. La Crash!, la Orcraft, la Oblivion, la orice.

Și să schimbe protocoalele de rețea.. Să schimbe adminul.

De atunci, Venom Games a ajuns Venom Gamez. Și poliția nu mai dă prin zonă. Pe bani grași.

Orcraft 2 e acum Warcraft 9, iar noi aflăm cu întârziere că am fost ultima sală preluată de așa-zisul clan Firestorm. Aflăm că toate sălile, dar absolut toate, în toate orașele mari, nu mai au demult jocuri din magazine, jocuri cenzurate. Au Originalele.

Pe atunci, nu știam de unde dracu' și le procură. Poate că uneori ne întrebam. Poate că uneori jucam nostalgic un deathmatch de Crash! cenzurat.

Dar, de cele mai multe ori, nu ne păsa.

Până în ziua aia. Ziua când un tip și o tipă, de-ăia la care te aștepți să aibă piercing-uri și-n cur, ieșiseră din sală cu câștile în mâini, cu cablurile smulse din perete. Îl omorâseră pe admin cu un ciob din ecranul câștii tipului, și și-o trăseseră acolo, în balta de sânge, exact ca-n outro-ul de la Pentagon 11.

Noi, care eram în sală, i-am găsit întinși pe jos, chirciți într-o poziție indescritibilă, fiecare cu un ciob în mână, înfipți în gâtul celuilalt.

Ne miram de ce nu răspunde adminul.

Și ceasul meu de pe birou a stat de aproape o oră.

Jocurile ilegale erau mișto. Erau ca și cursele ilegale. Noi ne-am prins târziu că poți să cazi. Ba mai rău.

Că poți să cazi peste altul.

Piața nu se schimba cu nimic. Tipii rași în cap de la Firestorm erau mereu la fel. Nu știu dacă nu aflau, sau dacă nu le păsa. Sau dacă nu cumva ei voiau asta.

Nu, e prea mult. Exagerez. Când o iei razna, e bine să joci TOF.

The Taste of Freedom.

Apropo de: întrebări, de „dacă“-uri, de „ne întrebăm dacă-uri“. De unde au putut ciudații ăia să ne aducă nouă jocul ăsta? Nu, nu, ăia de la vârf nu sunt rași în cap și tatuați cu însemnele premoniționiste (cum le place lor al dracu' de mult să le zică) ale Războiului între Case.

Nu. ăia, nu. Dar ăia de la aprovizionare? Cum ajung jocurile aici?

Prea multe întrebări. Gata. Îmi pun casca și mă plimb prin pădure. Pădurea e locul meu preferat din tot jocul. Calc, de acum cu obișnuință, pe frunzele uscate ce au acoperit poteca. De când joc eu, în pădure a fost mereu toamnă.

Cred că a trecut o oră de când stau în TOF. Revin lent la tot ce e afară.

Și ceasul sună, totul cade în mici așchii. Cioburi. Ca alea cu care s-au omorât ăia doi punkști.

Casca lăsată brusc liberă cade dincolo de muchia mesei, opresc ceasul și-mi dau seama că e vineri. Nu e nimic special. E vineri de când m-am trezit.

E vineri, stau, mă gândesc, joc TOF.

Și acum văd că o să trebuiască să repar cablul de la cască. A căzut de pe masă și s-a întrerupt.

Pe monitor tocmai trec nivelul, în gol. TOF pe monitor e năsol de tot. De-asta, nici n-o să-mi iau două monitoare când o să-l schimb p-ăsta. Am cască.

Am trecut nivelul. Adică două ore jumate. M-am plimbat prin pădure, în virtual, două ore jumate. Atât. Cu minim de interacțiune. Pașnică. Sună ca dracu'. Parcă ar fi un joc cenzurat. Parcă te aștepți că, de fapt, trebuia să te bați cu știu eu ce căpcăuni siamezi sau gremlini fără mâini. Parcă ar fi cumpărat din magazine.

Așa au crezut toți. Toți, în frunte cu Firestormul. Până când au văzut că nu-i nicăieri în magazine. Că e un Original. Mai mult. Că e pirat. Nu e înregistrat nicăieri. N-are distribuitor, n-are nimic oficial.

Și s-au apucat să caute producătorul. Să-i dea de urmă.

Să ia firmă cu firmă, urmărind în sens invers toată filiera de aprovizionare.

Unii ziceau că ar fi-n stare să se ducă până la capătul pământului numai ca să obțină un autograf de la designerul TOFului, sau, alții, ca să strângă de gât pe oricine are vreo legătură cu existența unui asemenea joc.

Eu, unul nu dau nici micii pe ei. Nici pe unii, nici pe alții. Eu joc TOF. Dacă s-ar putea organiza competiții la TOF, aș fi cel mai bun din Venom. La sigur.

Până una-alta, m-am plictisit. De ei, nu de joc.

De ei, de cum căutau disperați originea. Ajunseseră prin Ephotium câțiva dintre ei. Să afle dacă nu cumva l-a lansat Casa de Ephos. Alții căutau prin subterane, fabrici ascunse în adâncurile canalelor.

Paranoici de serie.

Am terminat de lipit cablul. Sucul de fructe se compune lent în pahar, iar imaginea lui se dizolvă prin ecranul căștii. E timpul să mă laud. Chiar și de unul singur.

Am ajuns pe Câmpie. Nimeni, dar absolut nici unul dintre toți care-au zis ceva de TOF sau care-au mers pe urmele distribuitorului, n-a trecut nivelul ăsta.

Auzi, cică joacă TOF. Să joci TOF fără să ai răbdarea de a te plimba trei ore dintr-un capăt în altul al unei câmpii goale.

Un beep mă anunță că sucul e gata. Am uitat să dezactivez funcția asta.

Două ore și ceva, cred. Mă apropii de un fel de mal. Jos e ceva... Nu se vede ce.

Îmi aduc aminte. N-au găsit nimic. Absolut nimic. Nici un producător. De parcă jocul n-ar fi venit de nicăieri.

Malul e abrupt, iar jos e gol. Gol alb.

Unii ziceau că are mesaje subliminale. Că e făcut ca să controleze masele.

Și cad.

Alții - că e mesaj divin. Fanaticii.

Lumina albă mă primește.

Eu, pur și simplu, îl joc. Sunt un adevărat maestru.

Un cor de voci înalte. Două porți și un chip blând, dar înțelept, privindu-mă adânc în ochi.

Paharul de suc.

Asta a fost? Pare-se că da.

Dau casca jos, mulțumit. Poate că mii de alți jucători ca mine au ajuns până aici. Nici unul din ei n-a vrut s-o spună public.

Beau sucul și gândesc la cabluri, mufe, la ce e dincolo.

O ocazie pentru Akira Denhana

0 0k213 p7 4k1r4 63nh4n4

PRIN MEMBRANA TRANSPARENTĂ ce folosea drept tavan se vedeau navetelenobiliare ale tuturor Caselor agitându-se pe cer, nu cu mult deasupra domului Imoronn.

Akira nu putea decât să bănuiască faptul că aveau loc discuții aprinse la nivel înalt între diplomații celor Șase. Probabil din cauza asta întârzia contactul lui, un tip scund, slab, aproape chel și cu un pic de mustață. Cel puțin așa arăta profilul, dar Akira știa că, de cele mai multe ori, Casele falsifică ușor asemenea portrete, din motive de securitate.

Aștepta de vreo zece minute, alături de unul din servitorii condiționați psi ai Ducelui. Propriile-i gânduri îi biciuiau urechile pe dinăuntru, reflectate și amplificate parcă de pereții organici ai sălii. Reședințele vii ale Imoronnilor îi dădeau un sentiment de nesiguranță.

Servitorul de protocol trecuse în faza pasivă.

Încercă să se așeze, nu fără dificultate, pe unul din obiectele cu aspect de polipi pe care snobii Casei le foloseau ca scaune. Prin minte îi fugeau imagini, iar mintea îi fugea de ele. Lucrase pentru mafia japoneză în ultimii ani, de când se mutase în Dominionul Imoronn al Americii de Sud.

Ușa orizontală se deschise cu un foșnet surd.

Era tipul scund și cu mustață, contactul lui, Ponoï-vok de Imoronn. Arăta exact ca în portretul digital pe care îl primise pe terminalul de acasă, când îl convocaseră. Casa Imoronn părea să nu se gândească atât la securitate, cât la funcțiuni de protocol.

Din tavan apăru o excrescență verticală cu capătul în formă de triunghi, blazonul Casei.

Ponoi se înclină scurt, rostind sacadat „Imoronn“. Luând gestul ca pe un salut, Akira îl repetă cu destulă stângăcie.

– Sunt Ponoi de Imoronn, vok al Maestrului Elnim. Cred că știi deja de ce ești aici.

– Akira Denhana. Mi s-a spus, rosti precaut invitatul.

– Ce ți s-a spus?

– Că Maestrul Elnim de Imoronn mă cheamă, în urma unui consiliu al Manticilor, pentru o ședință de brainmapping. O groază de bani. Nici un alt detaliu.

– Mda. Vino cu mine.

Servitorul de protocol încercă să intre în stare activă, dar Ponoi-vok îl opri cu un țipăt gutural, monosilabic.

Lăsară în urmă ușa orizontală pliindu-se cu același foșnet, apoi vreo trei cordidoare lungi, întortocheate și ramificate într-un sistem labirintic. I-ar fi fost imposibil să reconstituie drumul. Începea să înțeleagă că subestimase preocuparea Imoronnilor pentru securitate.

Ajunseră într-o încăpere extrem de înaltă în ai cărei pereți se vedeau unduind tentacule. Auzise vorbindu-se că ar fi mici simbioți spion cu rol vizual.

Înăuntru aerul dormea, obosit de prezența perpetuă a viului. Maestrul mângâia o porțiune de perete, care părea să se zbârcească mulțumită sub mâna lui. În centru era o așa-zisă masă, o structură osoasă dezvoltată din podea, care se termina la partea de sus cu un soclu. De jur-împrejurul ei – douăsprezece scaune-polip, din cele cu brațe și spătar. Al treisprezecelea era mai mare, ca un tron, și se afla pe o treaptă înaltă, la câțiva metri de ușă. Era prevăzut cu un sistem de rotație liberă și, momentan, îndreptat în direcția mesei.

Elnim întoarse privirea către vokul său și către Akira. Pășind către scaunul cel mare, zise:

– Akira Denhana, presupun. Denhana-san, cum spunea poporul tău. Știi pentru ce te-am chemat?

– Nu tocmai.

Se așeză, roti scaunul la o sută optzeci de grade, apoi făcu o pauză, lăsând loc privirilor scurte, micilor tensiuni.

– Când ai intrat, împreună cu loialul meu Ponoï-vok, m-am uitat în ochii lui, apoi într-ai tăi. Să vă spun ce am observat.

Își fixă brusc privirea pe chipul vokului.

– La tine, Ponoï, am observat nerăbdare. E una din cele mai grave slăbiciuni ale unui Imoronn, după cum știi. Și e cu atât mai grav cu cât voi, vokii Casei, cei mai de nădejde dintre servitori, ați fost învățați să vă ascundeți de trădarea ochilor.

Din nou, îl privi pe Akira, care rămase impasibil.

– Pe când la tine, străinule, nu am citit nimic. Ochii tăi sunt ochii unui asasin.

– Sunt un ninja devotat oricui îmi oferă o răsplată pe măsură, Excelență. Dar până acum, prea puțini au avut nevoie de asemenea servicii din partea mea, așa că munca îmi e mai mult una de curier, și...

– Era, îl întrerupse Maestrul. Era una de curier. Am auzit că mafia japoneză plătește bine, mai ales de când, după invazie, toți japonezii cu ceva de oferit s-au refugiat în Dominioanele noastre. Culmea ironiei e că nici noi nu știam că suntem singurii pe teritoriul cărora fosta Yakuza mai are reprezentanți. Dar oferta noastră e oferta unei Case. Ești conștient, sper, că tot ce vei afla acum stă sub semnul vieții și al morții. Se spune că violența fizică nu mai e practică la nivel înalt. Neoficial, însă, un vok poate fi un asasin excelent.

Ponoï se simți jignit.

– Nu e vorba de tine, Ponoï. Tu ești doar lacheul meu, nimic mai mult. Ai avantajul originii. Altfel, ai fi fost un simplu servitor condiționat psi, nu unul din vokii Dominionului Sudic.

Izbi cu piciorul în podeaua flască. Urmă o încordare bruscă, musculară, a camerei, însoțită de un muget prelung ce se propagă pe coridoare.

– Genială construcție, nu-i așa? În clipele următoare, efectul o să ajungă în cele douăsprezece camere secrete ale Manticiiilor. O să vezi douăsprezece deschizături în perete și Consiliul meu adunându-se aici, în Sala Mare.

– Despre ce e vorba, Excelență? întrebă Akira. Pentru ce am fost chemat?

– Hmm... poate că te-am supraestimat. Așteaptă, străinule. Când pășești în reședința unui Imoronn, trebuie să știi că vei avea de așteptat.

Maestrul Elnim continuă netulburat discursul anterior:

– Toată construcția asta a fost pusă la punct de strămoșii mei, imediat după război. Încă de pe vremea când nu existau Case, ci doar anarhie și câțiva oameni cu pretenții de conducători. Unul din ei, al cărui nume real a fost uitat demult, era străbunicul meu. Primul om care și-a descoperit și proclamat științific puterile psi. Cu ajutorul lor a condiționat creșterea clădirii în care te afli acum. Și-a luat numele de Imoronn, Întâiul Mantic. Cu timpul, a dezvoltat un sistem de ranguri și a educat psi o generație întreagă de consilieri. Unsprezece dintre ei, cei mai dăruți, au format Primul Consiliu al Manticilor. Imoronn a avut doi fii. Primul născut a devenit Maestrul Casei, iar cel de-al doilea – al doisprezecelea Mantic. Înainte de a...

Peretele viu se despică simultan în douăsprezece locuri, permițând intrarea a șase bărbați și șase femei, toți purtând robe albe, toți privind în gol. Se închise, lăsând douăsprezece cicatrici.

Maestrul se uită scurt către Manticii săi, apoi încheie.

– Înainte de a muri, Imoronn I a oprit psi creșterea și îmbătrânirea reședinței.

Întoarse tronul către masă, iar cei doisprezece se înclinară solemn, rostind salutul pe care Akira îl mai auzise, apoi se așezară pe scaune.

– Ei sunt Manticii, Denhana-san. Ei nu dau greș și firea lor este echilibrul.

– Poate că sunt nerăbdător și poate că voi fi judecat aspru, Excelență, dar nu am de gând să stau aici la nesfârșit.

Maestrul stătea în continuare cu spatele la Akira.

– Nu vei fi judecat deloc. Eu te-am apreciat mai mult decât era cazul. Tot ce se așteaptă de la tine e să fii un bun soldat. Nu un nobil. Nici măcar un vok.

– Soldat? Nu înțeleg.

– Nici nu mă așteptam. Ești un străin și nu cunoști secretele Casei. Le vei afla acum, sub jurământ. Jură că nu vei divulga nimănui absolut nimic din tot ceea ce ți s-a spus și ți se va spune, din tot ce vei vedea și vei auzi aici. Depune jurământul ăsta,

dacă vrei banii. Nu pun în discuție onoarea, fiindcă bănuiesc că nu ai așa ceva. Sincer, nici noi, Imoronni, nu prea mai avem. Decât în scop protocolar.

– De câți bani e vorba?

– Cinci sute de mii.

– E o sumă mare, Excelență, dar trecutul m-a învățat că sumele mari ascund mize mari. Jurământul meu nu e de vânzare.

Nici măcar pentru cinci sute de mii.

– Foarte bine. Ești liber.

Nehotărât, Akira schiță un pas către ușa orizontală. Maestrul întoarse scaunul.

– Nu e un ordin, străinule. E un ultimatum. Singura alegere. Viața te-a învățat multe, se pare. Dar nu mai multe decât pe mine. Nu voi ceda. Și nici tu nu ești indispensabil.

Străinul se opri în loc, încercând să nu privească în nici o direcție.

– Bine. Jur.

– Ține minte. Ai jurat în fața unui Imoronn. Dacă vreodată vei încălca acest jurământ, vei muri. La scanarea retinală post-mortem or să-ți găsească imaginea unui vok de Imoronn.

Pentru o clipă, îl văzu pe Ponoî ca pe un potențial asasin. Se gândi că s-ar putea trezi cu servitorul ăla slăbănog luându-i gâtul cu un pumnal sau privindu-l în ochi și rupându-i creierul. Asasinii Imoronn erau întâi Imoronni, apoi asasini. Și, ca toți Imoronni, aveau puteri psi educate din naștere.

Își șterse repede gândul din minte, amintindu-și vorbele Maestrului în legătură cu lacheul său.

– Am jurat.

– Perfect.

Cei doisprezece mantici stăteau nemișcați la masă, privind în gol. Elnim li se adresă:

– Manticii mei... generație după generație, dedicați viitorului Casei. Ducând mereu pe un drum drept și sigur destinul celor două Dominioane Majore. Nu am nici cea mai mică îndoială că sunteți capabili să conduceți o lume întreagă...

Către Akira.

– Observă, străinule, și învață. Virutea nu se arată decât în rândul celor care o cunosc. Ei, manticii mei, loialii mei mantici,

știu deja tot ceea ce eu vreau să le spun. Și tac! Tac, străinule, căci un Imoronn prețuiește tăcerea. Ei sunt adevărații conducători ai Casei. Fără ei, Dominioanele s-ar duce de râpă.

Din nou către cei doisprezece.

– Nu o să vă mai expun toate planurile mele, căci le cunoașteți. Am convocat astăzi Consiliul pentru o problemă minoră, dar fără de care cele majore nu ar putea fi rezolvate. Soldații. Armata noastră... Ba nu, Armata Imperială... Armata Imperială nu poate exista fără soldații ei. Iar pentru a avea soldați buni, trebuie să avem de unde alege. Iată unul din candidați. Akira Denhana. Voi îl știți mai bine, la fel cum știți trecutul și viitorul fiecăruia dintre noi toți, dacă e cazul.

Surprinzător, una din cele șase femei replică impasibil, mișcându-și numai buzele:

– Numai dacă e cazul, Excelență.

– Și acum e. Așa cum am spus, voi toți, împreună, puteți ști trecutul și viitorul. Nimeni însă nu poate ști prezentul. El poate fi decis, însă. Clipa prezentă, acel gol din amintirile oricărui Mantic, singurul lucru care îl scotea din minți pe Imoronn I. E timpul să decidem clipa prezentă. Este sau nu acest străin, Akira Denhana, potrivit pentru armata noastră?

Tăcere. Akira se încumetă.

– Îmi pare rău, excelență, că mă amestec, dar vreau să știu ce fac. Sau ce mi se face.

Tronul se întoarce.

– Casa Imoronn are planuri mari. Ține minte că ești sub jurământ. Așadar, Casa noastră are deja pregătit un sistem nou de ranguri și de administrare, noi școli de lideri, adaptate, cu ajutorul mantichilor, la orice regiune a planetei. Un sistem imperial. Vom avea totul, străinule. Micile fricțiuni între casele rivale ne vor ajuta. Toți se așteaptă la un război între case. Nimeni nu știe însă că noi îl vom porni. Asta înseamnă tăcerea și răbdarea Imoronnilor.

– Sună bine, deocamdată. Dar nu înțeleg ce nevoie aveți de mine în toate astea.

– Avem, cum am spus, totul. Mai puțin armata. O armată reală. Ne trebuie oameni, modele pentru soldații noștri. Poate că vei fi unul. Sau poate că nu. Asta e decizia lor.

Arată spre mantici cu degetul mare al mâinii drepte, în spate, peste spătarul tronului.

Acum câțiva ani ar fi întrebat ce nevoie mai e de o armată primitivă, reală, limitată și de un război în care soldații fiecărei părți sunt trimiși să moară. Întrebarea asta și-a găsit, pentru Akira, răspunsul în invazia chineză asupra Japoniei. Teritoriul a devenit parte din New China, iar el a emigrat și a aflat apoi că toți cei pe care îi cunoștea muriseră. Fuseseră omorâți.

– Noi nu am uitat războiul adevărat, Denhana-san. Ci el ne-a uitat pe noi. De la instituirea Regulamentului Nobiliar, nici o Casă nu mai are voie să atace cu oameni. După cum știi, luptele se dau în virtual. Și, oricum, sunt rare. Nimeni nu își mai pune serios problema apărării. Iată avantajul nostru. Vom ataca. Și vom câștiga războiul. Războiul e de pe acum al nostru.

– Dar veți încălca Regulamentul.

– Și ce se va întâmpla dacă o vom face? Cine și cum ne va pedepsi?

O pauză lungă de gândire. Akira se luminează deodată, rămânând perplex în fața simplității unei metode demult abandonate. Atât de demult, încât era de domeniul legendei.

– Ce fac Manticii? De ce nu au răspuns încă la întrebare, excelență?

– Dezbăt, străinule. O decizie în ceea ce privește prezentul, luată atunci când cunoști trecutul și poți încerca viitorul, nu e niciodată ușoară. Iar puterea unui mantic nu e nimic fără a celorlalți. Nici unul nu vede tot. Nu vede tot trecutul, nici toate variantele viitorului. De-asta sunt doisprezece. Și de-asta sunt jumătate femei, jumătate bărbați. Pentru că...

Manticii conchiseră, aproximativ simultan:

– Da.

Elnim se întrerupse, îl privi fals întrebător pe Akira și zise:

– Au spus da.

– Mă veți trimite la luptă?

Maestrul zâmbi îngăduitor.

– Nu, normal că nu. Vino și o să vezi.

Interiorul palatului ducal din Ephotium era de un convenționalism dezarmant. Sala de conferințe nu se obosea să facă excepție.

Pereți albi, din metal, formând exclusiv unghiuri drepte. Trei rânduri de scaune, primul diferit de celelalte două, dispuse după clasicul model al unui amfiteatru, și o lojă, sus, în spatele lor, care aducea pentru nobili cu un ou spart. Numai pentru nobili, nu și pentru eventualii vizitatori care treceau pe acolo în orele de pauză. Fiindcă oamenii de rând din micul dominion al Casei Ephos, mai ales cei de sub cupola-scut a Ephotiumului, nu își permitau luxul de a cumpăra ouă naturale, cu coajă, din import.

În afară de forma lojei, întreaga sală părea opera unui arhitect ratat. Asta trăda cunoscutul și contestatul spirit practic excesiv al oamenilor Casei Ephos.

Toate scaunele, inclusiv cele patru din lojă, erau ocupate. Era ora ședinței zilnice, numai că se încheia totodată o săptămână de lucru. Ca de obicei, cu toții știau că are să urmeze obișnuita retrospectivă a activităților de pe parcursul ultimelor șase zile. Moment de maximă plictiseală.

Din lojă, unul din cei trei Sfătuitori ai Ducelui Keiu apăsă butonul trei de pe minusculul panou de comandă încastat în scaunul metalic pe care stătea.

Prin podeaua mată a micii scene din fața primului rând de scaune se ridică al treilea din cele șapte dispozitive paralelipipedice. Era prevăzut cu un cap de proiecție mobil, complet disproporționat, ce începu să se miște aparent aleatoriu, cu o viteză uluitoare, formând de jur împrejurul său un spațiu 3D holografic, momentan gol.

Ducele vorbește.

– Bună ziua, dragi colegi.

Nimeni nu schiță un gest, deși tuturor le era cunoscută prefăcătoria Ducelui în relațiile protocolare cu supușii lui direcți. Supuși, nu colegi.

– Ar trebui să vă expunem, eu și cei trei consilieri ai mei, toată activitatea săptămânii ce tocmai a trecut, cum facem în fiecare duminică. Sau marți, după calendarul nou.

„Eu și cei trei consilieri ai mei.“ Keiu își alesese cei mai nepotrivii oameni pentru linguşelile lui deloc subtile. Toți știau că expunerea o face singur, rolul celor trei fiind acela de a apăsa, eventual, butoanele. Cât despre partea cu calendarul nou... Susținătorii acestuia, în frunte cu Tonglad, din primul rând al amfiteatrului, nici măcar nu se mai scârbeau. În realitate, Ducele Keiu nici nu vroia să audă de un alt calendar.

– O nouă problemă a intrat în atenția noastră, continuă el. Miercuri (conform calendarului vechi), am primit un mesaj din partea Casei Imoronn.

În spațiul 3D din jurul proiecteurului apăru pluri-imaginea stereoscopică a chipului Maestrului Elnim de Imoronn.

Toți participanții își montară dispozitivele de adaptare 3D. Proiecția era astfel gândită încât cei din lateralele sălii îl vedeau pe Elnim din semi-profil.

Înregistrarea audio-video începu să se deruleze.

– Acesta este un mesaj înregistrat special pentru Ducele Keiu de Ephos.

Pauză.

– Dominioanele noastre, scumpe Keiu, tind de la o vreme să ocupe același spațiu, ceea ce este, fizic, imposibil. Voi fi scurt și pragmatic, cum vă place vouă, și nu cum îi stă bine unui veritabil Imoronn. Declar război Casei Ephos. Cer ca totul să aibă loc în spațiul virtual asigurat contra-cost de trusturile Cy ale Casei Tepofraos. Luni, la 3 p.m. Aștept răspunsul. Din câte știu, lașitatea nu e una din trăsăturile voastre.

Spațiul holo se golea de la stânga la dreapta și lumina ce se stinge pe fețele participanților lăsa în urmă, scaun cu scaun, rând cu rând, aceeași expresie de nedumerire. Chipurile obosite ale nobililor casei de Ephos nu mai cunoscuseră de multă vreme provocarea.

– Așadar, dragi colegi, Imoronni ne provoacă. Vor să își extindă Dominionul Nordic și să cucerească Ephotium-ul, după cum mi-a explicat Maestrul lor într-o convorbire purtată ieri. Găsesc în asta un curaj nesăbuit din partea lui. Vom răspunde provocării, după cum era de așteptat. Am plătit deja cei mai buni programatori strategici ai Casei. Vom avea o armată de invidiat.

– Și dacă ne înfrâng, Înălțimea Ta? întrebă unul din nobilii de rang înalt din primul rând. Ce se va alege din Ephotium și din Dominionul nostru?

– Nu vom fi înfrânți. După cum a zis însuși dușmanul, lașitatea e străină Casei Ephos. Nu spun că îi vom învinge. Îi las pe ei să o spună, când va veni vremea.

– De ce nu ne-ați anunțat până azi? se ridică un altul.

– Din motive bine întemeiate... se grăbi să răspundă unul din cei trei Sfătuitori.

– Nu e nevoie să ne ascundem, Vipieii, zise Ducele schițând din mână un gest împăciuitoare către cel care tocmai vorbise. Printre noi se află un trădător.

La cuvântul „trădător“, murmurul slab din sală încetă brusc.

– E aici, în sală, chiar acum. Aude, vede și știe. Mai devreme sau mai târziu, îl vom demasca.

Privi amenințător chipurile tuturor celor din sală care întorseseră capul către el, pentru a fi sigur că l-a intimidat și pe trădător, apoi privi prietenos aceleași chipuri, pentru a-i împăca pe ceilalți.

– Până atunci, să anunțăm obișnuitul bilanț săptămânal.

Cu toții începură să se bosumfle, gândindu-se la lipsa de inspirație a Ducelui în organizarea conferinței. Problema crucială ar fi trebuit lăsată la urmă, după bilanțul de care nimeni nu avea chef. Nici măcar Keiu.

Proiectorul se opri, și, pe măsură ce prisma cobora, o alta, prima din cele șapte, începu să urce.

Încă puțin și se făceau zece minute de când, în Camera de Război a Palatului Ducal din Ephotium, Ducele Keiu se conectase la serverul de luptă al casei Tepofraos. Lupta încă nu începuse, iar liderul își făcea o ultimă reorganizare a trupelor. Stătea pe scaun, în mica încăpere, apărât de opt agenți.

Majoritatea cetățenilor orașului erau ocupați cu privitul luptei deocamdată în pregătire, fie pe monitoarele terminalelor publice, fie acasă, în căști.

Între timp, pe deasupra cupolei-scut treceau transportoarele imense ale Imoronnilor. Două, venind de la est și descărcând trupe lângă cele două porți mari ale orașului.

Văzut de sus, orașul arăta asimetric: la nord – o imensă curbă către exterior adăposind pe mijloc una din porțile mari, la sud – o alta, numai că spre interior și orientată pe direcția sud-vest – nord-est. Poarta sudică se afla către capătul nord-estic al scobiturii. La est și vest – două alte curburi, tot către interior, cea de la vest fiind mai mare și având cinci locuri în care un câmp de forță imita perfect metalul transparent ce alcătuia întreaga cupolă.

Cinci intrări secrete despre care Elnim aflase de la Vipieii, informatorul său, cel mai de încredere om al Ducelui de Ephos.

O dată trupele descărcate, cele două transportoare își schimbă cursul, întorcându-se la baza improvizată de Imoronni la est de Ephotium, pe celălalt mal al râului Arka. Între timp, sosea un al treilea. Dacă Ducele Keiu nu ar fi desființat de cinci ani posturile de observație, reducând apărarea la cele două bariere anti-laser rămase de pe vremuri și care se dovediseră complet inutile, atunci cel de-al treilea transportor ar fi fost văzut ieșind dintre nori, iar în Ephotium s-ar fi dat alarma.

Dar dacă ar fi fost așa, atunci Maestrul Elnim ar fi știut și și-ar fi schimbat planul de atac.

Cinci navete de mare viteză ieșeau din burta transportorului, în timp ce de la nord și sud trupele proaspăt descărcate (două sute de soldați, câte o sută de fiecare parte) începeau să slăbească rezistența porților cu armele laser setate pe rază continuă, putere 100%. Androizi mapați după cei mai buni luptători pe care Maestrul îi cunoscuse.

În numai câteva secunde, cele cinci navete erau de partea cealaltă a cupolei, aterizând și lăsând să coboare din fiecare câte opt soldați în dreptul porților secrete.

Populația de pe străzi începea să înțeleagă ce se întâmplă, înaintea oficialilor.

Între timp, în sala lui, Ducele intrase în războiul-momeală al lui Elnim, pe care îl câștiga cu ușurință. Maestrul Imoronnilor lăsase partea virtuală a luptei în seama unui AI destul de slab.

În câteva minute, totul fu gata. Cei patruzeci de soldați, intrând prin porțile secrete, sparseră cupola dinspre interior, pentru că, din afară, barierele nu permiteau. Două sute patruzeci de androizi ucigași pe străzile din Ephotium erau ceea ce a văzut Ducele când agenții lui l-au deconectat cu forța.

În câteva minute, cinci navete ducale de urgență, identice, zburau cu viteză maximă la est de ruinele Ephotiumului.

Într-una din ele se afla Keiu, celelalte fiind momeli. A treia măsură de securitate, după bariere și agenți, pe care Keiu încă nu o scosese din uz.

Plecau către Olevark, cel mai apropiat orășel al Casei, aflat chiar la granița cu Dominionul Nordic al Imoronnilor.

Trecând peste Arka și pe deasupra bazei ad-hoc de pe malul estic, două dintre cele cinci navete fură doborâte de anti-aerienele pe care se putea citi de la mare distanță litera „I“.

Akira promise cu două zile în urmă banii de la Ponoivok. Acum îi ținea într-un sertar, sub cheie, până să se hotărască ce va face cu ei.

Japonezii parcă uitaseră de el. Nici un contract cu Yakuza în ultima săptămână. Sau, poate, aflaseră că avea legături cu Imoronni și le era frică. Oricum își propusese ca, în timp cât mai scurt, să renunțe la legăturile lui necurate de orice fel. Să devină Denhana-san, un domn respectabil. Oarecare.

Venise ziua în care avea să se ducă la boșii lui și să își ceară „demisia“. Spera ca ea să nu fie una definitivă.

Pe drumul către locul clasic de întâlnire, începea să îl doară capul.

Olevark-ul fusese și el luat cu asalt de androizii Imoronnilor. De la înălțimea navei de salvare nu se vedea clar decât turnul cu platforma de aterizare. Câmpul de forță invizibil dăduse voie navei să treacă.

În secunda de întrerupere a câmpului, aerul păru să vibreze în câteva locuri, la marginea acestuia.

Keiu cobora, escortat. Akira aștepta calm, cu arma în mână, momentul prielnic.

Totul se petrecu repede. Trei siluete invizibile ieșind la iveală. În jurul lor, focuri de armă. În câteva momente erau morți cu toții. Akira Denhana era cel a cărui ultimă rafală îl răpusese pe Duce.

Navetele false treceau impasibil pe deasupra.

Întâlnirea cu boșii mafiei luase sfârșit într-un mod pașnic pentru toți, mai puțin pentru Akira. Murise subit, pradă unei dureri sfâșietoare.

La autopsie, a fost catalogat drept un caz de șoc empatic de gradul patru.

Banii lui erau încă în sertar.

NOTĂ: După victoria asupra Ephotiumului, Armatele Casei Imoronn au ocupat, rând pe rând, teritoriile tuturor celorlalte Case, mai puțin pe cele ale Casei Tepofraos, deținătoarea monopolului trusturilor Cy. Aceasta, fiind lăsată la urmă pe lista atacurilor, a avut timp să își recondiționeze sistemele de apărare și să facă față bătăliilor, pentru ca, mai apoi, prin șantaj economic, să obțină de la Imoronni toate teritoriile plus abdicarea lui Elnim.

Trusturile Cy au fost proclamate organe supreme ale puterii, mecanismele politice mondiale fiind schimbate de mai-marii Casei.

O dată abolit sistemul feudal, vechile state au fost restaurate. În cazul fostelor Dominioane Ne Maetuo, pe teritoriul cărora organizarea era dintotdeauna statală, administrarea a rămas aceeași.

Trusturile și-au alcătuit mici armate, după modelul Imoronn.

Această etapă, numită Războiul celor Șapte Case, a durat aproximativ un an și s-a încheiat cu o serie de războaie civile între trusturi și o organizație mondială până atunci secretă numită Cea de-a Șaptea Casă. Așa-zisa Casă era în realitate o rețea subversivă de tip terorist formată din nobilii renegați ai celor Șase Familii.

Războiul a marcat încheierea Erei Caselor și începerea perioadei de tranziție cunoscute ca Perioada Cy.

Kamikaze

k4m1k423

ÎȘI ALESESE NIMICUL care i se potrivea cel mai bine, construindu-se exact cum dorea. Makhmul era mulat perfect pe personalitatea lui. Un surogat al vieții reale. Cândva, cu mulți ani în urmă, n-ar fi făcut asta. Metodele de spălare a creierului, importate din Uniunea Vestică, îi făceau polițiști perfecți. Pe toți. Nu și pe el. Păstrase o sămânță de conștiință, de precauție și de logică. Acum dădea roade.

StimAccel. Un kil. Nu mai simțea diferența. Nici casca. Era el. Marcel Stătescu. Acolo, în suburbiile Bucureștiului din actualul viitor.

Panoul holografic vechi al magazinului din colț, o ultimă lovitură fără speranță a civilizației. Întunericul încă mai prevestea o decădere care avusese loc demult. Mergea cu pași apăsați pe stradă, printre hârtiile zburate de vânt din pubele. Puținii oameni rămași pe străzi nu erau la vedere. După ceasul lui era opt seara, dar știa că e cu cel puțin cinci ore în urmă. Se mai auzea uneori câte o înjurătură pierzându-se dintr-un gang.

Zona îi era cunoscută. Cartierul fără nume pe care și-l imaginase mereu. Makhmul lui. Știa toate detaliile, deși numai fusese acolo. Mintea lui crease acea lume, iar el era conștient de asta.

Niciodată nu își imaginase cartierul ăsta pe timp de ziua, așa că în Makhm era în permanență noapte. Nu exista ieșire, și o știa. Oamenii erau puțini, iar majoritatea ar fi preferat să-l liniștească un pic, cu o rangă după ceafă, să-i ia toți banii, apoi să-i pună niște întrebări. O parte din aceștia, ca și o parte din ceilalți, erau jucătorii care se conectaseră la serverul deschis de el, fiecare cu supradoza de StimAccel luată. Praf sau la sticlă. Niciodată nu și-l injectau. Fizicul trebuia să fie complet relaxat.

Probabil toți erau în sală. Toți intraseră ca să se distreze. Mai puțin el.

– Ce-ai văzut? Trebuie să ne spui tot.

– Ia mai scutiți-mă, oameni buni. Când am intrat eu era deja pe jos.

Andrei, administratorul de sală. Un tip scund și de modă veche. Purta ochelari, chiar dacă implanturile erau ieftine. Avea o pereche moștenită de la părinți, care o moșteniseră de la bunici, care o moșteniseră de la străbunici, care, probabil, o cumpăraseră. Nimeni nu știa, și asta nu fiindcă Andrei ar fi fost un tip secretos, ci fiindcă, la rândul lui, nu avea hăbar. Pelerina gri, roasă de timp, îi dădea un aer ciudat. Un pustnic modern, într-o lume suprapopulată.

– Ai intrat? De unde?

– Din camera de-alături. Eram pe server.

– Serverul sălii? Ce făceai pe server, cu sala plină?

– Setări. Apropo, ce vă interesează? Ce legătură are cu ancheta?

– Ești obligat prin lege să răspunzi la toate întrebările. Ce setări?

– Nu mai știu. Lăsați-mă în pace! Nu știu ce s-a întâmplat și basta! Unde l-ați dus pe tip?

– Informație confidențială, zise unul din cei doi, mai mult mecanic, întorcând spatele și ieșind nemulțumit.

Plecaseră lăsând ușa deschisă. Vântul pătrundea, aducând praf, resturi de tot felul și un miros insuportabil, o combinație a tuturor mirosurilor ce se puteau simți la ora șase seara pe străzile lăturalnice din Văgăună.

Pe Carl îl racolaseră cam la trei zile după începerea investigațiilor. Nu acceptau ca o persoană din afara poliției să se implice într-o anchetă. Dar acum era altceva. Iar Carl Căpățână era exact omul de care aveau nevoie. Un mim. Genul dezinteresat, care făcea totul din proprie inițiativă. Unul din puținii mimi liber-profesioniști. Îl convinseseră foarte greu să lucreze pentru ei. S-ar fi lipsit, dacă ar fi avut de ales. Dar Carl

era cel mai bun din Văgăună, iar în restul Bucureștiului nu prea puteai găsi un mim.

Era în „branșă“ de la 16 ani. Acum avea 24. Mentorul lui murise încercând să spargă Makhmul unuia din cei mai buni Hackeri din zonă. Din câte își aducea aminte, era vorba chiar de Marcel, zis Cowboy. Acceptase și din dorința de a vedea ce e cu hackerul ciudat de care se tot vorbea.

Găsiseră Makhmul lui Marcel intact, pe serverul sălii. Administratorul de sală, ca hacker, îl păstrase în speranța că descoperă ceva. Carl știa asta. Intrase cu Crashield-ul propriu în codul programului, care era protejat de scutul aproape perfect al hackerului. Privise timp de două zile lumea generată de Cowboy. Văzuse cele mai mici detalii. Ca mim, Carl Căpățână nu avea nevoie de StimAccel. Se putea concentra în totalitate la joc, fără ajutor. Intrase „curat“ în sală.

– Te-au trimis să intri. Nu, moșule?

– Da.

– E liber. N-am decât două rezervări. Mergi și ia-ți Nimicu' de-acolo.

În timp ce Carl se îndrepta spre sertarul cu micro-casete, Andrei strigă, făcându-l să tresară și să se întoarcă brusc:

– Ai grijă. Marcel ăla, tipu' pe care-l cauți, a spart protecția cerebrală a Makhmului. Orice a fost, l-a terminat. Nu știu unde l-au dus curcanii, da' e-n comă mai mult ca sigur. S-ar putea să-l găsești acolo, viu și nevătămat. Nu e-ntreg la minte. S-a-ntâmplat ceva necurat, omule. N-a avut protecție. D-aia nu l-a deconectat. Ai grijă ce faci.

Casca pe cap, Nimicul inserat în terminal. Avea în minte universul lui Marcel, cu exactitate. Atinsese perfecțiunea, ca mim. Nu se gândea la nimic altceva. Makhmul generat din Nimicul lui, același gen de Nimic folosit și de Cowboy, era mulat pe gândurile lui, interceptate ca unde psi. Gândea lumea lui Marcel.

Garajul întunecat era perfect cunoscut de Carl. Se orienta ușor, având încă în minte unele detalii din lumea pe care o mimase. Știa că Tipu' era acolo.

Scoase cuțitele subdermale de la încheieturile mâinilor.

– Cine ești și ce dracu' cauți aici?
– Carl Căpățână.
– De ce te-aș crede?
– E lumea lui Marcel, Tipule. Marcel e blocat aici. Am mîinat tot.

– Ce număr am la mași...
– B-164-DAR. Un RoTepo verde.
– OK.
Retrase cuțitele.
– Ce vrei?
– Unde-i Marcel?
– 50 de parai.
– Unde-i?

Scosese vizibil capetele micro-tunurilor laser implantate în umeri, ca doi ochi roșii lucind în semi-întunericului garajului și reflectându-se de pe substitutul epidermal metalic parțial descoperit de pelerina enormă a Tipului.

– Nu încerca să mă iei cu fente de-astea, Căpățână.

Laserele se retraseră involuntar. Carl pierduse controlul implanturilor.

– Să văd banii.

– Mai bine mă lipsesc. N-am banii aștia și n-am de unde să fac rost de ei fără să ies în evidență. Și nu vreau să ies în evidență.

Se îndepărta către conul de lumină difuză al singurului neon din garaj, cel de deasupra ieșirii. Tipu' nu-i mai ținea implanturile sub control.

Un RoTepo cromat porni în marșarier către Tip. Lovit, acesta căzu artistic peste două pubele de carton răsturnate, ameliorând șocul. O a doua lovitură îl strivea lent de perete. Se opri la timp.

Implantul de control pentru sisteme computerizate funcționase. A doua lovitură îi afectase grav Tipului controlul implanturilor.

– Acum nu mă mai dezactivezi. Unde e Marcel?

Între zid și mașină, Tipu' dispera.

– Sus. Urci pe scara din dreapta. E ușa din capăt.

– Cod

– Nu-l știu. Nu-i proprietatea mea. Nu l-am dus eu acolo.

Micul turn al lui Ralph era aproape de garaj. Își adusese aminte cu greu codul ușii, dintre micile detalii pe care le mimase. Ralph lipsea. Și Marcel.

Camera de la intrare era mică, plină de tablouri abstracte 2D, mai mult sau mai puțin clasice. Pereți neîngrijiți, cu tencuiala căzută, tot felul de pete greu identificabile completând decorul. Următoarele camere semănau bine, mobila puțin a lemn putrezit, rafturile pline de cărți offline, pe hârtie, bineînțeles vechi.

La etaj era ceea ce Carl dedusese că se putea numi camera de zi a lui Ralph. Aceiași pereți distruși. Tablourile, însă, erau capodopere de grafică 3D, unele chiar animate, destul de noi și într-o stare relativ bună. Asta, în ciuda petelor de cristal lichid ce apăreau din loc în loc, trădând mici defecțiuni. Mobila din plastic negru și din metal. Nu erau cărți offline, doar holograme statice, holo-bibelouri, cum le numeau unii nostalgici ai perioadei pre-holo.

Pe o masă cromată, în centrul camerei, stătea un terminal destul de nou. Camera asta contrasta puternic cu restul. Era o bijuterie într-un morman de noroi. Una cam neșlefuită, dar era.

Terminalul îl interesa pe Carl. Scaunul ergonomic al lui Ralph era cel mai confortabil pe care stătuse vreodată. Un Epos original.

Ecranul era împăienjenit de icon-uri, majoritatea e-cărți și jocuri. Jocuri... Dar nici o cască. Probabil juca pe monitor, în stilul vechi. Pe total, Ralph era un tip de modă veche, nostalgic prin excelență.

Un icon mai ciudat: „Dă clic aici, Hector“, scria sub el. Hector.. Cine era Hector? Nu mai ținea minte. Deschise mesajul la care trimitea shortcut-ul cu pricina.

„Hector, sunt plecat. Dacă ai intrat și citești mesajul, du-te în baie. Trage de capacul W.C.-ului până se rupe, apoi scoate ambele butoane ale chiuvelei. Se va deschide liftul către beci, unde e prizonierul. E cu scanare A.D.N. Nu merge decât la tine.

la prizonierul și pleacă. Ți-am lăsat banii chiar în cabina liftului. Căpățână vine după el. Încă n-a aflat nimic.”

Intuia că, probabil, prizonierul era Marcel. Dar cine era acel Hector? Vreun client de-al lui Ralph?

În beci era o beznă umedă. Ca niște ace înțepându-i pielea. Durea. Hector mergea în față, sub amenințarea armei găsite de Carl într-un sertar din casa lui Ralph.

– Dacă mă împuști, nu afli nimic. Și, oricum n-o să-ți spun nimic.

Realiză că Hector avea dreptate, însă nu în sensul în care vroia el să aibă. Oricum, nu i-ar fi spus nimic. Fusese util doar la lift. Trase. Cele trei săgeți străpunseră pieptul lui Hector, care căzu zbătându-se. Trei mici explozii în cușca toracică îl omorau treptat.

Mergând cu lanterna la maxim, Carl nu observase până atunci lumina slabă care venea de undeva din dreapta, ca printr-o ușă deschisă în perete. Se apropie, mergând apoi către punctul din care părea că iese lumina. Stinse lanterna. Lumina apărea și dispărea la intervale de câteva secunde.

Ajunse în dreptul ușii. Era spartă. Pe jos – o bucată de fier contorsionat alături de rămășițele plastice ale ușii. Probabil fusese barată cu plăci de fier, apoi aruncată în aer. Ușa era la capătul unui coridor lung, care se termina cu o altă ușă distrusă în același mod. Lumina venea dintr-o sală mare, în care dădea coridorul. Pașii lui îl înspăimântau. Știa că e singur, dar ecoul pașilor făcea să pară că e urmărit.

Sala era enormă, rotundă, cu instalații dispuse simetric. O simetrie radială perfectă. Beznă, atenuată parțial de lumina puternică a reflectorului rotativ din centrul tavanului. Nesiguranță. Când el era în lumină, restul îi părea amenințător. În centru se afla un tub vertical, cablat la instalațiile de pe pereți. Se apropie, făcând câte o jumătate de pas înapoi la fiecare pas înainte. Reflectorul era al unei camere de supraveghere care avea nevoie de lumină în beznă de aici. Dar probabil că nimeni nu mai supraveghea.

Tubul. Înăuntru era un om. Marcel. Dezbrăcat, plin de sânge, cu cabluri înfipite în cap. Ridică privirea.

– Hector? A... Vestitul Carl Căpățână. Mă bucur să am parte de abilitățile unui mim.

Conul de lumină descoperi scurt un bărbat musculos care se apropia pe coridor. Carl nu-l putu identifica din memorie.

Mimul fugea. Minte lui nu mai funcționa corect. Fugea orbește, trecând pe lângă adversarul său. Fugea prin întuneric, cu lanterna aprinsă.

Își amintea cum, semi-conștient, în acele momente de panică spărsese tubul și-l decuplase pe Cowboy. Îl luase cu el, cărându-l în spinare. O treabă nu tocmai plăcută, dar necesară. Se chinuise ore în șir să-l resusciteze. Cotrobăia prin lăzile cu obiecte inutile ale lui Ralph, după vreun antidot, ceva...

Auzi un horcăit ce în mod normal ar fi adus a moarte. Dar pentru el aducea a viață. Marcel își revenise.

– Nu e timp de pierdut. Fugi de oricine. Ieși din Makhm, dacă nu ești deja blocat aici. E un A.I. Tipii de la Tepofraos Interactive l-au băgat în joc, la înțelegere cu polițaii. Știam. M-au dat afară. Am intrat să-l termin. Am deblocat protecția. Orice hacker va debloca protecția. E o capcană. La asta s-au gândit. A.I.-ul te atacă psihic. Pentru asta e protecția. Am multe de zis, dar...

Vocea lui era din ce în ce mai slabă.

– Hector ăla e un agent din partea firmei. Tipu' și Ralph sunt NPC-uri ale AI-ului. A luat din mintea mea tot ce știu. Se folosește de asta ca să prindă alți hackeri.

– De ce te-a cablat așa?

– Ca să fie ceva material. Pentru Hector... Hectore om, nu e NPC.

Vocea continua să scadă. Se opri.

Marcel era mort, Carl – blocat înăuntru. Nu-i rămânea decât să lupte acolo, încercând să continue ce începuse Cowboy...

Piese de schimb p1353 63 5k1m8

„Utilizarea în scopuri non-medicale a substitutelor organice de proveniență umană, indiferent de metoda de procurare și preservare folosită, este permisă doar în condițiile în care sursa a fost în prealabil marcată «exclus» și plasată într-un adăpost oficial recunoscut. În caz contrar, se pedepsește prin închisoare pe viață.”

LEGEA SUBSTITULETOR ANATOMICE NR 39/78 ARTICOLUL 72

DESCHID ÎNCET OCHII GREI, cu un gol în stomac și amintirea proaspătă a băii de electroni. Îmi caut surprinderea.

Ușa închisă ferm mi se fixează încet în minte. Pereții goi și reci nu mă lasă să știu nimic. Mă adăpostesc de propria frică și de propria conștiință.

Amintirea transportului de vineri, nenumărate vieți chinuite în iarna ascuțită. Spre destinația finală.

Oare ei știu? Oare ei sunt de acord?

Și niciodată nu-ți dau voie să-i omori.

Mă uit aproape aprobator la încuietoarea metalică a ușii, în timp ce următorul mahăr de pe listă își primește piesele de schimb.

Cu zâmbetul pe buze.

Montare și service gratuite.

Sută la sută natural.

Un geamăt intermitent străbate coridorul de dincolo de ușă, cu ecoul zgomotului de pași.

Nu, nu e ecoul. Nu e doar ecoul. Sunt trei perechi distincte de pași. Din când în când, un sunet mai înfundat.

O lovitură. Urmată mereu de același geamăt.

Am mai auzit așa ceva. Demult, acum vreo cinci-șase ani, într-un adăpost. Cerșetori și vagabonzi mugind, privind chiorâș, a plâns isteric, pe oricine trecea pe lângă ei.

De-abia votaseră legea subsitutelor organice naturale.

Și gardienii îi scoteau, unul câte unul. Îi loveau permanent în zona umerilor.

Mai târziu, m-au repartizat la secțiunea de „organice“. Și m-au învățat că nimeni nu dă bani pe un corp rănit. Chiar dacă e o simplă vânătăie. Vânătăile de pe brațe li se scoteau la revizie. Tot la revizie, îi omorau pe bolnavi.

După fiecare revizie, pleca un camion gri către marginea orașului.

Vorbe pe coridor. Voci groase și pași grei. N-am să uit niciodată zgomotul cizmelor de gardă pe podeaua metalică.

Pentru prima oară mă întreb unde sunt și de ce. Cine s-ar obosi să treacă un amărât de curier SubstiTech printr-o baie de electroni, ca să-l bage într-o celulă. Da, așa a fost.

O baie de electroni.

Ceva mic, în spate, o furnicătură, și o baie de electroni.

Atât mai țin minte.

Vreo zece muște merg pe peretele din dreapta mea.

Pute a mort.

La dracu'. Nu, n-a murit nimeni aici. Nu.

N-aș putea să mă împac cu gândul ăsta.

Nu știu cât or să mă țină aici. De-abia acum îmi dau seama că nu am sângele rece pe care am fost învățat să-l am.

Pe care trebuia să-l fi căpătat după instructaj.

Ne-a instruit pe toți, timp de trei luni, când ne-a transferat în masă la „organice“.

Eu am deprins doar tehnica mea. Tehnica de a-i lega și de a-i arunca în spatele unui camion. Cu lista destinațiilor la bord. Fără să-i lovesc.

Pe unii i-a repartizat în adăposturi. Sau la revizii.

Îmi aduc mereu aminte de Jack. Era acolo, zi de zi, tacticos, în halatul lui alb. Intra dimineața pe ușa albă a laboratorului

și ieșea seara exact la fel de alb cum intrase. Nimeni n-a putut să-l facă să se schimbe cât de puțin. Să simtă ceva.

Așa spuneau toți. Eu cred, mai degrabă, că l-au învățat să ascundă.

Să nu arate.

Jack conducea secțiunea trei de la revizii, de unde îmi procuram materialul pentru transporturi. El era șeful.

A luat-o razna până la urmă.

Poate că făcuse greșeala de a încerca să simtă.

Și să înțeleagă.

Mai rău. Poate reușise.

Nu mai era valabil. L-au diagnosticat „bolnav psihic“ și l-au strecurat prin revizie în primul transport.

S-a sinucis la destinație.

Coridorul de afară îmi pare din ce în ce mai aproape.

Știu că o să duc dorul libertății. Dacă poți numi libertate o viață de curier umil, ținut la respect de toată lumea.

O să duc dorul libertății de după program. Noaptea nu mă mai înfricoșează de-o vreme. Și toate nemulțumirile mele s-au ascuns până azi undeva după soarele apus. Noapte de noapte, până acum, pașii nedeslușiți din gangurile ce duc spre casă n-au fost cu nimic mai înfricoșători decât aprovizionările. Și curățenia morții întârziate.

Păcat de mine. Păcat că am ghinion. Că am aflat devreme tehnica.

Nu mi-am pus niciodată un substitut organic. Nu mi-a plăcut să fiu un punk, să umblu prin baruri cu un lanț în loc de palma stângă și o jumătate de față din metal. Dar nimănui nu-i prinde rău niște brațe mai musculoase sau ochi de culori diferite.

Mai era unul, Rico. Avea un nas natural, proaspăt pus. Și-l pusese înainte de repartiție. Povestea că într-o zi a venit unul la el și l-a anunțat că a fost repartizat la „organice“. Spunea că l-au torturat, că i-au dat detalii. Nu știu dacă așa a fost. Nimeni nu știe. Avusese ghinion.

L-au dus la secția „dezasamblări“. Rămânea acasă la clienți și le prezenta produsul. A avut mai multe ture cu mine, pe camion.

Atunci mi-a zis că nasul lui e al altuia, că pe al lui l-a văzut într-un coș de gunoi, că el a vrut-o, că e numai vina lui...

Cu un an în urmă plătise la negru un tip, înainte de legalizare. Acum zicea că o să-l caute, că o să-și ia nasul înapoi, că o să-l omoare pe ăla. Că o să-i taie nasul și o să i-l arunce într-un tomberon.

O luase în jos, din ce în ce mai mult. Și nu mai era cale de întoarcere. Îmi povestea că, în fiecare noapte, se visa cu un nas în mână, zbatându-se, sângerând... Nasul lui.

Și că se arunca în mare, de pe faleză. Mereu se trezea. Îmi spunea că vrea să nu se mai trezească. Și nu s-a mai trezit.

N-a mai venit la serviciu câteva zile la rând. Era cu mine pe tură și am întrebat de el. Nimeni nu știa nimic.

M-au chemat la poliție să-l identific. Avea nasul tăiat cu un cuțit ruginit, de oțel, și fața plină de tăieturi. Eram ultimul care-l văzuse. M-au târât prin procese de tot felul.

Ăsta era bietul Rico, găsit într-o noapte, de un cerșetor, întins cu fața în jos, pe o conductă, la subsolul unui bloc. Tipul l-a găsit întâmplător, mâncând șobolani. Văzuse unul gata tăiat și un cuțit plin de sânge.

Rico a murit din cauza unora ca el.

Și ca mine.

Acum mă gândesc că merit celula asta. Poate merit chiar mai rău.

Merit, pentru simplul fapt că nu am aderat la mișcările de stradă anti-SubstiTech. Pentru simplul fapt că nu am fluturat stindardul lor.

Liderii lor apăreau la televizor. Erau și mulți băgători de seamă, care se dădeau bine pe lângă orice curent nou. Credeau că ajung undeva așa. Au băgat armata peste ei, pe străzi, și au „reprimat violențele de stradă“. Asta au zis. Au umplut de sânge orașe întregi, în timp ce liderii vorbeau pe post. Vorbeau de moralitate. Moralitate pe dracu'. Nu de moralitate era vorba.

Era vorba de bani. Și de funcții. Sperau să răstoarne sistemul.

Până la urmă, sistemul i-a răsturnat pe ei. Majoritatea au intrat în partidul de la putere, sau în posturi bine plătite.

O cheie răsucită în broască, și un chip cunoscut. În lumina orbitoarc de afară, halatul alb al șefului de la revizii se vede greu.

– Hai, ridică-te. Fă-te-ncoa'.

Nu e vocea lui. E o gorilă, care tocmai pășește spre mine, în celulă, cu o armă și o pereche de cătușe.

– N-are rost să încerci vreo șmecherie.

Știu ce au de gând cu mine. Și poate o merit.

O să mă ducă la revizii, o să mă drogheze, o să pună pe cineva să-mi facă o fișă falsă ca să intru în primul transport, o să ajung la destinație, și gata.

Dacă o să-mi ceară o ultimă dorință, o să le zic să nu mă țină în viață pe jumătate, într-un container criogenic din subsolul vreunui client. Să mă omoare direct. Dar mă tem că n-ar face-o.

Nu rentează.

Melopee metalică

m3|0p33 m374|1k4

FIRMA LUMINOASĂ CĂZUSE. Mockley's. Ultimele două caractere lipseau parcă dintotdeauna. Mockley căzuse. Firma spărgându-se în țandări, cu scânteii ca un foc de artificii ironic. Barmanul se prăbușea o dată cu numele său, prins în schimbul de focuri, prin fosta fereastră a localului. Clienții de rând plecaseră panicați, iar în haosul creat nimănui nu îi mai păsa de el.

Ed era în toaleta bărbaților, rănit grav, activându-și implantul de regenerare. Auzea rafale și ricoșeuri metalice. Diversiunea lui Alice funcționase. Știa asta, și aștepta după ușă, pregătit. Mai devreme sau mai târziu cineva urma să intre după el.

Alice se deplasa cu ușurință pe tavan. Junkerii n-o văzuseră pe ea, ci doar mica grenadă EMP falsă pe care o aruncase. Își dezactivă implantul de control pentru zonele adezive ale degetelor, aterizând fără zgomot pe umerii unui Junker. Două tăișuri. Un val roșu inundând podeaua. Capul Junkerului într-o baltă de sânge. Focuri de armă. Doi morți într-o secundă, la viteza accelerată artificial a mișcărilor ei.

Un ultim Junker în picioare, trăgând. Foc după foc, Alice cădea neputincioasă cu câte un șuvoi roșu țâșnindu-i în spate la fiecare fracțiune de secundă. Chaingun modificat.

Ed văzu ușa zburând înăuntru, aruncată de explozie. Ieși prin fum. Capul unui Junker îl aștepta ostentativ în fața ușii. Mâna cu Chaingun-ul implantat – în capătul opus.

După câțiva pași, reuși să distingă prin fumul gros rămășițele ei. Carcasa metalică ce adăpostise mica ei bombă internă. Metal contorsionat.

Creierul lui Ed intră într-un fel de buclă închisă. Poate ar fi preferat să leșine. Țiuit continuu. Sensibilele lui implanturi neuronale, acum dereglate de șoc, îl asurzeau cu o vibrație metalică.

Noapte. Albastru. Orașul fosforescent printr-un filtru albastru.

Zilele de odinioară, când Junkerii îi erau prieteni.

Noaptea în care ea îi trădase, lăsându-l să privească fix infinitul în care se pierdea. Pentru el, Alice fusese definiția paradoxului. O trădare care îl costase, cândva, încrederea Junkerilor, și acea noapte, în ploaia albastră. Încă o mai căuta. Când aflase că ea lucra, de fapt, cu Alianța, trecuse și el de partea lor. Pentru a o apăra de Junkeri. Și pentru a-și recupera acel ultim fragment de ego. Avea să piardă mult mai mult.

– Pentru ce?

– Pentru o ștergere parțială.

– N-am voie. Nu pot să downloadez decât cu protecție la scriere.

– Ești medic! Ai jurat ceva, cândva! Fragmentele alea nenorocite îmi produc blocaje totale ori de câte ori îmi revin în memo...

Rămase cu gura deschisă, încercând să articuleze ceva. Tremura spasmodic.

Acul străpungea silențios pielea.

Peste câteva minute Ed simțea patul metalic, rece în contact cu pielea.

Doctorul.

– Ai intrat într-un blocaj total. Te-am resuscitat, am făcut download-ul. Știu acum despre ce e vorba. Ți le-am șters, cu toate că e interzis.

Pereții metalici pătați, ruginiți, arătau că de mult timp sala de resuscitare nu mai fusese folosită. Jacheta lui Ed atârna într-un cui șubrezit. Amenințând să cadă. Făcându-l să se simtă în aceeași postură.

– Am găsit chiar mai mult. Știu pentru cine lucrezi. Știu tot.

Expresia feței lui Ed trecu lent de la nedumerire la teamă.

– Acum trebuie să colaborezi cu noi. Altfel, totul o să se afle. E simplu.

Nu avea rost să se opună. Realiza că e deja prea târziu.

– Ai instrucțiunile primei misiuni în memoria inactivă. Or să treacă în cea activă primară când te vei trezi.

Fața doctorului Wilson aplecându-se deasupra lui. Ceață. Fața doctorului Wilson retrăgându-se în ceață. Retrăgându-se într-o mare albă de nori amestecați cu zăpadă murdară.

Alice venea încet către el, străbătând zăpada. Norii curgeau cu viteză în sens opus. O masă albă, două puncte negre. Venea, întinzând lent mâna stângă. Dreapta era artificială, exact așa cum o știa Ed.

Ajunsesese foarte aproape. Mâna îi era acum complet întinsă. Norii stătură o clipă pe loc; zăpada se topi. Ed întindea, la rândul lui, mâna.

Întindea mâna în aerul cețos, alb.

Alice trecuse mai departe. Acum mergea repede, ca și norii. Treptat, pelerina ei devenea albă.

Alb. Alice nu mai era acolo. Doar alb.

– Alianța vrea Proiectul SEG. Nu trebuie să-l găsească, precizase doctorul. Dintre voi trei, doar Kamo a mai rămas viu și nevătămat. Hacker-ul. Și tu, bineînțeles.

Trezirea îl aducea treptat la realitate. Doctorul vorbea în mintea lui. O frază i se repeta supărător în cap: „Trebuie să-l omori, Ed.“

Treptat, cu viteza scurgerii secundelor, mintea lui își revenea. Avea o senzație ciudată. De gol. De parcă încerca să se gândească la ceva, dar nu reușea. „Voi trei.“ El și Kamo. Și încă cineva. Oamenii Alianței.

Smuci rapid din cap, mașina oprindu-se brusc. Strada se materializase din dărele albastre de lumină împrăștiată la derută, o derută calculată. Portiera neagră ieșea treptat din câmpul lui vizual, în nopte. Făcea analogii obscure, conexiuni nesigure. Ceva aproape instinctual îi spunea că trebuie să iasă.

Rece. Prima oară după trezire își conștientiza simțul tactil. Simțea ceva în spatele capului, împingându-l afară din mașină. Prima oară când își simțea ceafa. Ceva rece. Frica. Frica era rece, sau cel puțin așa îi dictau, acum, lui Ed, instinctele.

Îl lăsaseră acolo într-o stare confuză. Nu realizase pentru un timp unde se află. Dar ceva, o imagine familiară, îl trezi brusc din semi-conștiență.

– Hei, Ed! Ce dracu' faci, omule? Dormi pe străzi? Hai încoă, se pare că ai mul...

Frază neterminată. Cuțit subdermal. Gri metalic, dispărând treptat pe fondul negru al jachetei lui Kamo. Același cuțit subdermal. Din nou gri metalic.

Roșu.

Kamo, jos, într-o baltă de sânge.

Revenindu-și, Ed realizează ce făcuse. Căuta satisfacția răzbunării în masa regretelor. Simțea, subconștient, o ură ascunsă pentru cel mai bun prieten al său, pentru Kamo.

Alice... Un nume care-i suna cunoscut și care avea legătură cu toate astea. Dar oricât ar fi căutat, nu găsea nimic concret. Gol. Un gol care-l absorbea de fiecare dată.

Orașul fosforescent printr-un filtru albastru.

Camera de hotel, în noapte. Patul cald. Pătura, ruptura între un mediu familiar și unul ostil.

SEG. Totul începuse într-o noapte albastră, ca toate nopțile din NewTown. Un tip ciudat. Mantie fixată pe substitutul epidermal. Moartea subînțeleasă. Însă nu pentru el. O discuție tensionată. Ecourile unei fraze prin noapte și prin memoria lui Ed.

– E vorba de un proiect militar de ultimă oră. SEG. SenseExtended Ghoul.

Atunci plecase în lungul străzii infinite, confundându-se cu masa vâscoasă a întunericului. Orașul fosforescent printr-un filtru albastru.

Plecase spre punctul de întâlnire la care fusese trimis.

Alb. Ani distorsionați în câteva secunde. Alice...

Film pe sistem vechi într-un oraș de provincie. Întrerupt. Se schimba bobina.

Junkerii, o organizație constituită din foști agenți secreți declarați morți. Se folosesc de orice pentru a obține totul. Fusese cu ei. Cu Junkerii. Ceva lipsea.

Din nou se schimba bobina.

Trădase, sau fusese trădat. Alice... Junkerii erau acum dușmanii lui cei mai de temut. Alianța vroia prototipul SEG. Cuvinte rătăcite:

– E un proiect mai vechi al armatei. Au deja un prototip. Va fi activat curând. Are modulul SEG implantat la naștere. Trebuie găsit înainte de activare. O dată activat, va fi, practic, invulnerabil.

Junkerii, Alianța, cei doi colegi de echipă... ceva lipsea. Doi... Kamo... și încă cineva. Cineva foarte adânc ancorat în toate astea.

Patul era cald. Cineva cu intenții nu tocmai bune se apropia pe coridor. Simțea asta. Se ridică din pat. Un bărbat înalt, plin de implanturi externe, intră pe ușă. Un Junker.

Ed nu se mai controla. Scăpase din propria lesă.

În câmpul vizual i se desfășură, neașteptat, ca pe un monitor, o fereastră cu linii de text.

SEG ACTIVATION SEQUENCE

CURRENT STATUS:

GHOUL MODE – O N

NEURAL EXTENSIONS – O N

LOADING BRAIN LINKS

L O A D I N G C O M P L E T E

.

Străinul se opri.

Amintiri. Mintea celui din fața sa, supraîncălzindu-se. Fiind supraîncălzită. Moarte.

leși pe ușă, semiconștient. Se îndrepta spre un loc anume.

Masa din laborator. Un loc cunoscut. Nu reușea să găsească golul cu care se familiarizase. Alice. Noaptea aceea.

Amintiri foarte recente. HQ-ul Junkerilor, zburând în mii de direcții. Nimicul de culoarea luminii și a focului, extinguându-se brusc, el îndepărtându-se.

Din nou masa, doctorul Wilson lângă el:

– Bun venit, Ed. Sau ar trebui să îți spun SEG? Acum ești de partea noastră. A Neuro-Lorzilor. Felicitări. Ai eliminat ultimul supraviețuitor din echipa de control local a Alianței. Ai aruncat în aer HQ-ul Junkerilor. Epoca Neu poate începe. Ieri tocmai te-ai activat. Ți-ai recăpătat memoria. Te apropii de perfecțiune, Ed. Ești cel de care aveam nevoie. Prototi...

Își aplecă chipul deasupra lui, amintiri revenindu-i. Alb. Alice, norii... albastru. Golul albastru. Alice ieșind din golul albastru.

Doctorul se opri, rămase blocat, apoi căzu scuipând fragmente vagi din cuvinte neînțelese. Supraîncărcare dirijată a memoriei.

Ed coborî privirea. Se ridică și plecă. Din nou avea o țintă sigură. Implantul îi acapara, treptat, mintea, îl făcea să-și piardă controlul. Ed cel original, acea porțiune conștientă din el, se opunea. Dar nu-și putea învinge propriile slăbiciuni.

Alice, imagini difuze.

În propriul lui corp, treptat, vechiul Ed începuse să moară. Mergând la sigur, privind în gol, pe străzile din NewTown.

În noapte.

Albastru. Orașul fosforescent printr-un filtru albastru.

Cu prețul morții

Q pr372001 m0r72||

TONY SPUNEA SĂ RENUNȚ. O spunea mereu, convins, temându-se să nu-i fie pătat orgoliul lui de maestru ad-hoc. A spus-o și cu o zi în urmă, pentru ultima oară. „Vinde mufele...” Vorbele astea îi gâlgâiau afară, în valuri, pe gură și pe nas, roșu, scârbos, jalnic, în timp ce cădea agățându-se de brațul meu, iar tipii nerași cu semiautomate în mâini se retrăgeau în fundal, cu o mașină neagră.

Nu l-am admirat niciodată pe Tony. L-am respectat cu sila, aproape că am îndrăznit să-l urăsc.

Moartea însă face ca toată apa stătută să se resoarbă, să se ascundă în pori, să nu se mai vadă. Și toate se îmbibă și încep să pută.

Puțise îngrozitor ziua de după moartea lui și mă adusesese, fără să vreau, aproape de hotarul trecutului ce-l ascundeam în mine. Mă găseam, și nu voiam să mă mai găsesc. Nu voiam să mă găsesc pe mine, cel care obișnuia să se drogheze cu propriile-i senzații înregistrate pe o casetă pe care lipise o poză de-a lui Camy. Eram la un pas de asta, și de încălcarea regulilor meseriei de dealer, de excluderea din branșă. Mai bine aș fi rămas poetul ratat de sub flash-urile electrice ale orașului.

...Repausul ucide, dar chingile mă dor.
Și vreau să scap de moarte, încet să mă omor.

Repaus ce m-absoarbe, otravă ce mă duce,
Dar chingile rău dor... repaus – și ce dulce...

Ca și cum mi-aș fi vândut mufele de copiere.

M-am lăsat undeva în integratele casetei prăfuite din sertar și, în elanul inevitabilei memorări, am derulat invers trecutul, în timp ce pașii mă purtau orbește pe străzile orașului, spre acel loc, spre început...

Stelele mă priveau de sus. Stăteam în picioare, și prin mine trecea urma lentă a fluxului urban de odinioară. Podul, cândva greoi, strălucind fără interes în noaptea fluidă, căpătase o nouă viață. Viața reconstruită a mișturilor de sinteză și a traficului cu senzații.

Aici, nu departe de capătul podului, mă rătăcisem în noaptea în care Tony aștepta, fără speranță, ca cineva să se rătăcească. De aici m-a luat și mi-a arătat ce e dincolo de teancul uitat de poezii îndoielnice, nepublicate sau nepublicabile, dincolo de lumina șubredă a nopților pierdute cu o sticlă de Dolt printre tarabele cu neoane roșiatice, care găzduiesc povești despre Neuro-Lorzii din umbră.

Buzunarele îmi atârnau din nou, pline de mărunțiș cu care, din tot ce se găsea pe acolo, puteam cel mult să-mi iau un cablu de conectare. Aveam deja unul. Ca și atunci. Tot ca și atunci, dealerii cu trăsături mongoloide, mereu alții, nu știau cine sunt. Nici nu arătam destul de amenințător pentru a merita să-și piardă timpul luându-mă la întrebări.

Diferența era că acum aveam la mine, comprimate pe două casete, ultimele plăceri și dureri la modă, plus suficient de multe cabluri și mufe pentru a susține partea de conexiuni a unui eventual război neu.

Dacă aș fi avut la îndemână un terminal public ca cele care pluteau cadaveric pe apa mată a râului și dacă nu aș fi găsit nimic mai bun de făcut, puteam să rad cartierul de pe fața pământului. Partea bună e că nici mie, nici paznicilor nu ne-a dat prin gând că aș putea-o face.

Mă plimbam fără sens în noaptea aia, printre dependenții de impulsuri electrice, cu nasuri ieftine și ochi naturali la mâna a doua, bio-modă de prost gust. Fatidic, o făceam ca un cumpărător care încă nu a semnat contractul pe casă, și se învâрте în jurul ei,

în trecere. Aproape că făceam parte din indigestia socială a locului ăstuia. Limita nesigură se balansa scârțâind.

Sistemul vomită aici, pe podul reconștit și pe acoperișurile clădirilor din apropiere. Iar noaptea scârbită privește în altă direcție.

Pe șoseaua ce ducea înapoi acasă se auzea o melodie veche, greu de localizat, sub țipetele alarmei unei mașini vandalizate.

Vocea, probabil feminină la origine, se tânguia cadentat și își dădea din când în când drumul, înalt, confundându-se cu agonia.

Acum, printre gunoaiele ridicate de vânt în jurul meu, mă gândeam cum ar fi fost dacă vindeam mufele, dacă mă apucam de cracking, ca Tony. Dacă acum veneau și după mine executorii unei firme mai mult sau mai puțin legale de la care avusesem tupeul să fur. Cum veniseră după el, într-o dubă neagră, cu semiautomate modificate.

Nu. Dacă era așa, acum eram unde era și el, cu atitudinea lui de mentor, dându-mi lecții. Amuzat de gândul ăsta, mi-am continuat drumul și am lăsat deoparte orice fel de alternative.

Realizam că merg acasă, că nu am unde altundeva. Că acolo așteaptă casete goale, mufe de copiere, și un aparat de înregistrări. Nu puteam trăi altfel. Sau puteam, dar nu-mi surâdea deloc ideea.

Ultimele acorduri distorsionate se pierdeau în zare. Alarma se opri și cred că barmanul schimba piesa.

Fiorii ciudați care mi se scurgeau prin tot corpul mai aveau nevoie de niște îmbunătățiri ca să poată ieși la un preț bun. Urma să mă pun pe treabă, când mi-am dat seama că terminalul anunța în gol un apel de înaltă prioritate. Probabil că repeta de mult timp acel „Bă, vezi că te sună cineva!” pe care i-l setasem. Nu mă interesa asta.

Când am răspuns, pe monitor n-a apărut nimic. Doar o voce și urmele ei tăcând pe buzele mele.

– Tim?

– Depinde. Cine întreabă?

– Lasă stofa de gangster. Amândoi știm că ești un ratat fără Tony.

Aș fi vrut mai mult decât orice să închid. Nu mă întreb de ce n-am făcut-o.

– Știi, Tony a împușcat doi iepuri dintr-o dată. Unul e chiar el însuși.

Un beep, și o altă voce.

– Tim? Sunt Tony.

– Cine?

– Tony. Auzi, cred că e timpul să afli mai mult. Vino pe pod, în capătul cu clădirea mare. Pleacă acum. Fără comentarii.

A închis și, în limpezimea aerului ce ștergea în viteză geamurile mașinii, mi-am dat seama că nu zisese să vând mufele.

Clădirea mare închidea orizontul. Nimeni nu știa ce nume avusese cândva acea aglomerare de metal parțial distrus. Era clădirea mare pentru toți cei care aveau curajul sau neșansa de a ajunge până acolo.

Scheletul metalic și craniile vreunor vechi generații de boschetari îmi scârțâiau sub tălpi, iar cei în viață încercau să mă privească fix de sub păturile lor mâncate de ultimele molii experimentale cșuate.

O voce rupse golul:

– De câte ori ai murit până acum, Tim?

În spatele meu, nu departe, dar nici aproape, un om înalt cu mâinile încrucișate.

– Pe casetele tale, Tim, de câte ori ai murit?

– Tu ești contactul?

– Ai încercat vreodată să truchezi moartea? Știi cum e?

Aveam impresia că nu mă ascultă.

– Tu ești tipul care mă pune în legătură cu... Tony?

– Cât mai costă o moarte prin împușcare, Tim? Ai încercat?

– Ce dracu' vrei?

– Să știu dacă ai trucat vreodată o moarte prin împușcare.

Sunt doar curios.

– Ce legătură are cu...

– Sunt curios... cât de realistă poate fi?

– Ai venit aici ca să-ți bați joc de mine?

- Nu, Tim, deloc. Spune-mi, există așa ceva pe piață?
- Vreau să știu întâi...
- E în interesul tău, Tim.
- ... cu cine vorbesc?
- Cu cineva care te poate ajuta să faci bani grași. Spune-mi. N-avea rost să-l mai întreb cine e.
- Nu, nu există pe piață. A încercat un tip s-o facă, dar nu...

nu a mers... era...

Pauză, cu boschetari îndepărtându-se.

- Cum era?
- Nerealist?
- De unde știi?
- Am o casetă... Una pe care nu o vând. Și nu o copiez.

Una realistă. Reală...

- Camy?
- Oricine ai fi, da, Camy.

Tremuram o dată cu întunericul, și regretam că nu aveam la mine o casetă cu ceva senzații tari, una care să mă deconecteze.

- Îmi pare rău, Tim. Dar pot să-ți ofer una reală, pe care s-o vinzi. Să ajungi cel mai celebru tip din oraș. De pe pod.

Desigur, îmi plăcea ideea de a ajunge cel mai celebru. Dar nu de pe pod.

- Trebuie să vii cu mine. Atât, Tim, să vii cu mine. Să te lași pe mâna noastră. Și să nu cumva să vinzi mufele.

Înăuntru era lumină și mi se înfîșea în ochi ca după un an întreg de întuneric. Traseul fusese ciudat. Nu ajunsesem până atunci atât de departe de oraș.

În încăperea de la intrare nu era nimeni și nimic. Pereții avuseseră cândva o culoare. Era frig, parcă mai frig ca afară, și calmul privea înăuntru, prin ferestre.

Vântul închisese ostentativ ușa, iar tipul care mă adusese aici și care tot drumul nu scosese o vorbă, se apropie de ușița din capătul sălii.

Era ciudat să-l văd cum trăgea de clanță, către tocul ușii, ca de un mâner.

Stăteam acolo, iar casetele cu impulsuri nervoase erau departe. Pășeam apăsând pe pragul unei crize, dar nu-mi păsa.

Ușița dispăru pur și simplu, dizolvându-se într-o grilă de pixeli și scurgându-se într-o cutie montată în perete, în spatele ei.

Nu știu dacă m-a șocat mai mult dispariția ușii sau faptul că dincolo nu se afla decât un decupaj în zid pentru micul dispozitiv. Dar îmi închipui că arătam ca atare, ceea ce l-a determinat pe „contactul” meu să mă lămurească.

– Hologramă solidă.

Dacă n-aș fi fost sub presiunea lipsei casetelor cu senzații, de care îmi dădeam seama pe zi ce trece că deveneam dependent, atunci cuvintele spuse de călăuza mea m-ar fi băgat în ceață total. Erau primele lui cuvinte după, aș zice eu, o oră de tăcere, și erau două cuvinte care, după orice logică admisă, nu puteau sta împreună.

Nu știu când mi-am revenit. Priveam când cutia din perete, când pe el, încercând să înțeleg prea mult.

Când mi-am dat din nou seama, aproximativ, unde mă aflam și ce se întâmpla acolo, am observat că din cutie se materializase altceva.

Ceva familiar. Imposibil de familiar. Căci în starea în care eram, uitasem complet de telefonul care mă adusese acolo.

Tony.

Mi-a vorbit mult, mult prea mult, și am plecat, escortat de doi „băieți răi”. Cu promisiunea că mă vor contacta a doua zi, și cu un stomac întors pe dos. Îmi venea să vărs, acolo, pe loc, totul. Nu știu dacă am făcut-o.

Din tot ce-mi zisese Tony cu o zi în urmă, reținusem doar că a fost reconstruit ca A.I., că metodele există, că nu au nimic de-a face cu Neuro-Lorzii, și că are treabă cu mine.

Pulsațiile electrice mă lăsau în urmă. Îmi puteam da, încă, seama, că ultima mea zi ca dealer de senzații și sentimente trecuse fără s-o bag în seamă. De acum, nu aveam decât să rămân un ratat dependent, sau să accept oferta lui Tony până nu era prea târziu.

Și, cum încă nu o luasem prea clar pe prima cale, mi-am găsit luciditatea care să-mi permită să o aleg pe a doua.

La trei fix, în barul drogaților.

Era, încă de la intrare, unul din acele baruri în care se pun la cale marile lovituri. Singurul loc, pe o rază de câțiva kilometri, în care drogurile fuseseră legalizate. De la clasicul praf până la casetele cu impulsuri electrice. Locul în care, pe hârtie, vindeau cei mai mulți și mai mari dealeri, dar în care, de fapt, nu se vindeau nici un sfert din „mărfurile” de pe piața carticrului. Asta fiindcă ochii atotvăzători ai legii se închid întotdeauna în fața Podului.

– Barman! Trei DoIt cu praf de Escape! Un pliculeț la fiecare.

Cât de penibil eram, probabil, de unul singur, cerând trei pahare.

– Imediat.

M-am apropiat de teighea, așezându-mă pe scaunul liber de lângă două tipe intercablate, cum fusese înțelegerea. Barmanul venea vag prin aburii degajați de flacoanele pline cu diverse lichide colorate mult prea aprins. Îmi șopti ceva, peste cele trei pahare.

– Proiectorul e în paharul din mijloc.

Am stat puțin, am privit în jur. Nimeni nu-mi dădea atenție, de parcă toți ar fi știut că trebuie să nu mă vadă. Ar fi putut părea o conspirație pentru oricine nu știa că sunt singurul client lucid de acolo.

Ușa de la W.C. îmi inspira încredere și planul pus la cale de Tony mi se reconstitua în minte, din ce în ce mai puțin vag.

Cu încuietoarea ușii pusă și orice drum de întoarcere închis, dinspre proiector pâlpâia în fața mea un spot de neon. Holograma defectă căpăta formă.

– Nu te teme, Tim, moartea nu e întotdeauna un chin. Nu și când te gândești la urmări.

Tremură electronic, coborând și urcând brusc vocea.

– Moartea ascunde mult mai mult. Nu ai nimic de pierdut și, oricum, ai acceptat târgul. Știu că nu ai reținut mai nimic din vorbele mele de ieri...

– Ce târg am acceptat?

– ...așa că am să-ți spun, pe scurt, despre ce e vorba.

– De ce târg tot vorbești acolo?

– Pe scurt...

Holograma vibrează amorf, și vocea o luă din nou razna pentru câteva secunde.

— ...spre ce e vorba. Ca să te lămuresc, n-am intrat în nici un conflict cu ăia care m-au omorât. ...

— Care târg? Sau ești o nenorocită de înregistrare?

— Nici un fel de neînțelegeri. Eu i-am plătit, Tim. E mult mai mult decât crezi. Azi, moartea nu e o salvare pentru cei disperați. E o binecuvântare. Ce vezi acum, e înregistrat.

— La dracu'.

Pâlpâia din ce în ce mai des.

— O înregistrare făcută ieri. Din câte cred că ai reținut, am fost reconstruit ca A.I., și am tot ce-și poate dori un suflet artificial. Crede-mă, moartea te va ajuta. Oamenii cu care ai intrat în contact sunt cei care m-au omorât. Nu personal, Tim. Sper că nu ești atât de naiv încât să te temi de ei. Știu că ești amărât și că ziua în care ai să mori de supradoză e aproape. Tim, nici nu-ți dai seama ce favoare îți fac. Vei avea vânzări cum n-ai visat vreodată. Închipuicște-ți reclama. O moarte adevărată, înregistrată pe viu. Autor necunoscut, poate vreun fanatic care a purtat aparatul de înregistrări senzoriale până în ultima clipă. Și nimeni nu va ști adevărul. Tim, nimeni nu va ști că nici tu, și nici eu nu am murit pentru totdeauna. Vei fi nemuritor, și nici măcar nu vei plăti nimic. Este...

— Du-te dracu', Tony. Nu vreau nemurirea ta de doi bani. Proiectorul muri izbit de perete.

Dincolo, înbar, țipete vagi de panică prin muzica de neoprit se îndepărtau către ieșire. Ultima mea clipă de luciditate se terminase, iar întrebările m-ar fi făcut să-mi administrez impulsuri mult prea puternice dacă lucrurile ar fi continuat să fie.

Trei împușcături, și un fior rece acaparându-mă. Sângele ud stropind peretele din față și așchii de lemn pe jos, prin ochii împăienjeniți către sfârșit.

Bănuiam că sfârșitul e negru.

..Repulsie

De măduvă și voal de carne crudă,
De irizații palpitând prin pielea udă,
De sânge.

Dezgust

**De viață ce se zbatc-n agonie,
De porii și a lor revărsare vișinie,
De sânge...**

WIRELESS

w1r3|355

STAU PASIV în noaptea ruginită, meditând, plănuiind următoarea mutare.

Nu pot înțelege cum oamenii, cândva, aveau terminale externe, niște obiecte reci cu care se racordau la o Rețea atât de lipsită de esență. Cândva, în Era Caselor și în epoca Cy, când tehnologia externă era totul, lumea folosea terminalele astea. Erau mai multe rețele în paralel și oricine putea deveni hacker peste noapte. Legendele despre Lurkeri și Rogues se mai aud și azi, în Epoca Cy-Neu. Evoluția a fost marcată de războaie. Războiul Celor Șapte Case a însemnat sfârșitul feudalismului și evoluția tehnologică. Cibernetica a acaparat totul pentru o vreme. Apoi, adepții doctrinei Neuro sau Neu, au încheiat epoca Cy cu alt război: Războiul Neu, o serie de bătălii mici, locale, ce a dus la scindarea celor cinci federații ale trusturilor. Se spunea că Neuro-Lorzii, legendara conjurație din epoca Cy, presupuși urmași ai Casei Imoronn, doreau Era Neu și au lansat acest război. S-a ajuns la un compromis. Trăim în epoca Cy-Neu, cum o numesc unii analiști. Cibernetica e combinată fericit cu tehnologia neuronală. Micile grupări Neu care mai vor o înlăturare completă a prefixului „Cy“ sunt repede eliminate de poliție. Azi fiecare om e un terminal în sine. Osiris e A.I.-ul suprem, care controlează rețeaua neuronală mondială. O rețea vie. Toți ne naștem sub semnul Neu, suntem educați psihic de mici pentru compatibilitate neuronală și implantați cerebral pentru racordul la Rețea.

Sunt un hacker și înțeleg Rețeaua mai bine ca alții. Eu o văd dinăuntru. M-am autoeducat psihic suplimentar. Creierul

meu poate sparge protecțiile lui Osiris. Am un Crashield psi, generație nouă, implantat de Doc, omul la care ne ducem toți când avem nevoie de niște chestii mai tehnice în cap. La propriu. Îl văd pe Osiris prin ochii lui, îi simt biții. Dacă aș vrea, l-aș distruge. Oricare din noi, cei ce ne pierdem nopțile în barul Neu-Tek, l-ar putea distruge. Dar ne-am sinucide dacă am face-o. Avem alte scopuri. Unii vor bani, alții doar se distrează... Eu vreau informație. Sunt un fel de polițist clandestin, un neuro-cowboy într-un Vest Sălbatic suprapopulat. Caut piste, agenți corupți, descopăr acțiunile mai obscure ale lui Osiris, și acționez. Mi se spune Justițiarul... Mereu există cineva dornic să mă recompenseze pentru vreo misiune.

În noaptea aceea barul era gol. Jackie, barmanul burdușit cu implanturi, stătea plictisit, cu coatele pe tejghea, privind în gol, jucând Crash! de pe noul lui modul psi. Cred că avea sistemul de detectare termică pornit. Când m-am apropiat de tejghea s-a ridicat brusc din poziția lui fixă și ochii au început să privească în jur, jocul oprindu-se automat.

— Ce naiba cauți pe-aici, Steve? Nu vezi că e gol? Tocmai îl egalasem la frag-uri pe King din New China! Sper că măcar ai de gând să comanzi ceva serios. N-am chef să pierd timpul cu...

— Uite ce e! N-am venit aici pentru arcade-urile tale de rahat, sau ca să mă îmbăt cu vreun Do-It dubios. Vreau informație, Jackie, informație...

— Tu și informația ta, Justițiarule. Ai face bine să fii scurt. Doc mi-a pus niște arme noi.

— Și mie un implant de dezactivare automată. Trage, Jackie!

— La naiba și cu Doc ăsta. Bine, capitulă amical Jackie, îți dau ce vrei. Informație. Spune!

— L-ai văzut pe aici pe Willy Hoțul în ultima vreme?

— Da, Steve, normal că l-am văzut. Doar e de-al nostru.

— Nu face pe prostul! Te-ntrebam dacă l-ai văzut prin barul ăsta.

— Nu, n-a mai venit de câteva zile.

— Când a venit ultima dată?

— Crezi că mai știu așa ceva?

– Da, Jackie, știi! Spune-mi acum!
– Face cam cinci sute, Justițiarule.
– Dă-te-n...
– Încet, omule, încet... Lasă arma aia. Ești nebun? Două sute.

– Bine. Ia-i. Dar ai face bine să spui tot.
– L-am văzut ieri. Era pe-aici cu niște tipi în negru. Agenți.
– Ce discutau, ce făceau? Spune, Jackie!
– Știu mai multe, dar vreau încă trei sute. Mă omori? Pierzi informația.

În tot acest timp folosisem, pe sistem automat, Crashield-ul. Nu necesita concentrare. Tipul avea cea mai banală protecție cu parolă. Softul meu intrase în mintea lui și o găsisese.

– Pitbull! am spus atunci fără alte comentarii. Barmanul, blocat, în picioare, privindu-mă fix. Intrasem direct în mintea lui. Foloseam cel mai nou motor de căutare 93717. Aveam în față o listă ce se derula căutând detalii despre Willy Hoțul. Se opri la rândul „informație de trei sute de dolari, pentru Justițiarul“. Acces direct la memorie, înregistrare neuro-senzorială. Cu o sticlă de Do-It pe jumătate goală, cu toată gașca în bar, îl vedeam pe Willy intrând. Jackie îl văzuse pentru mine. Doi tipi în negru în spatele lui. Jackie făcuse exact ceea ce aș fi făcut și eu: activase implantul pentru izolare audio. Izolase discuția celor trei, care, în zgomotul barului, nu s-ar fi putut auzi.

– Târgul a fost încheiat. Smith vrea banii, zise Willy.
– Osiris nu i-i dă. Asta e.
– Lasă-mă cu Osiris. Osiris e al vostru. Puteți să-l controlați. De-aia sunteți agenți. Aveți mecanisme de control informațional implantate software, pe modulul central.

– Dacă ne atingem de Osiris suntem dezactivați, Willy. Smith vrea banii? Știu o bancă din care-i putem scoate. Dar ne vrem plata. Va trebui să renunțe la o parte din banii lui.

Willy și unul din agenți rămaseră tăcuți, nemișcați, privindu-se în ochi. Celălalt îl privi în ochi pe Willy, rămânând în aceeași stare. Flash-uri, liste derulându-se. Agenții căzură. Nimeni nu văzuse scena în afară de Jackie, care tocmai intrase în Crash!, piczând imaginea barului și evenimentele suspecte.

Jackie. La naiba cu Jackie!

Am fixat fragmentul incriminator în modulul meu de stocare. Și am rămas în minte cu întrebarea: Cine dracu' e Smith?

Deschisesem ochii în spatele geamului transportorului subacvatic în care eram de trei zile, sub somnolență controlată neuronal. Păcălisem A.I.-ul mașinii pentru a ascunde transportul meu până în Asia. Eram în New China. Stabilisem o întâlnire cu ciudatul King, partenerul de Crash! al lui Jackie, care părea să știe câte ceva despre agenții Rețelei și despre treburile lor dubioase.

Un oraș oarecare din New China e la fel ca toate celelalte. Străzile mă grăbeau, amenințându-mă. Fum înghețat. Liniște reziduală. Restaurantul chinezesc în care aștepta următoarea mea persoană de contact era plin de clienți mai mult sau mai puțin ciudați, întrecându-și boosterele musculare în partide de skandenberg exagerate, care, de cele mai multe ori, se lăsau cu intervenții medicale, sau sistemele neuronale, în dueluri psi pe viață și pe moarte. Orice era permis în New China. Am strigat:

– Hei, fraierilor, vrea cineva să se pună cu mine?

Era semnalul de recunoaștere. King garantase că nu va avea urmări dure.

Toți se pregăteau să mă atace cu înjurături, pumni îmbunătățiți, arme subdermale și emisii psi, când, deodată, căzură la pământ. Singurul rămas în picioare era barmanul, care privea în jur, ca după ieșirea dintr-un soft ce necesitase concentrare totală. Spuse:

– Steve? Eu sunt King. Numele meu real nu contează. Am ceea ce vrei. Dar te costă. Termină cu Crashieldul ăla. Nu ține. Sunt upgradat peste limita admisă.

– Cât?

– O mie.

– Cinci sute.

– Opt sute.

– Ține. Spune tot ce știi.

– Smith. James Smith. E un nume fals. E unul din tipii pe care-i cauți. El a fost omul din spatele asasinatului. Willy era doar o momeală. A făcut figurație contra-cost. Nu e el asasinul,

nici Smith. Nu știu cine e. Dar Smith e omul de care trebuie să scapi. Și dacă nu o faci repede, clientul tău va deveni următoarea victimă. Ți-am dat adresa lui Smith direct în memorie.

Răsfoiam prin propria memorie, la „asasinarea lui Joe Keef“. Aveam adresa lui Smith.

– Care e numele real?

– Nu știu.

– Ce legătură are cu agenții Rețelei?

– Osiris a cerut moartea unui cântăreț celebru ca să-l înlocuiască în topuri cu altul, o clonă limitată a Lui însuși, un om al cărui creier a fost „programat“ de Osiris de la naștere. Când o să ajungă celebru, liniile de program se vor activa și va face tot posibilul să ajungă în fața Președintelui vostru și să-l asasineze.

– De ce ar vrea Osiris să-l omoare pe Președinte?

– Cred că am spus prea multe.

Căzu.

Pe ușa din față intră un tip cu trăsături specific asiatice, purtând pe corp o pelerină neagră, cu reflexii albastrii și pe față un calm desăvârșit. Scoase de sub pelerină un braț metalic multi-funcțional.

– Ce încerci să afli?

– Ce cauți aici? Ce i-ai făcut barmanului?

– Ce le-a făcut el tuturor. Dar... definitiv.

Nu aveam timp de discuții. Am intrat în mintea lui pe care o accesasem cu Crashield-ul. Am căutat referiri la asasinat. Am găsit „asasinarea lui Joe Keef“. Înregistrare neuro-senzorială. Mă aflu, de fapt, se afla, într-un colț întunecat al unui garaj de hover-vehicle. Pe tăblița de identificare a transportorului scria: „Personal HV: Joe Keef.“ Solistul intră pe ușa cea mare a garajului. Simțeam tensiunea calmă a celui a cărui amintire o derulam. Dintr-o dată eram în mintea lui Keef. Dar nu aveam control. Făcea parte din amintire. Lista memoriei lui Keef se încărca continuu. Metodă clasică de asasinat. Dar, ce-i drept, cam zgomotoasă. La un moment dat eram din nou în pielea asasinului. Keef era jos, după ce urlase disperat, ținându-se de cap. Willy Hoțul, partenerul meu de „muncă“, apăru.

– Ce faci aici? Ce-i cu gălăgia asta? O să vină tot cartierul, cu tot cu polițai.

– Asta vreau. Stai aici. Asigură-te că ești văzut. Fii cât mai credibil. Dispari la timp.

Aveam din nou în față lista amintirilor asasinului. Trebuia să moară. Dar detectasem o breșă în scutul meu. Un Crashield trimis de asasin. Am inițializat un Counter-Crashield. Din fericire, a funcționat la timp. Lansasem deja un virus în memoria lui.

Nu mai aveam acces. Asasinul căzuse.

Smith era un om normal, cel puțin așa părea. Discutam de vreo jumătate de oră cu el în camera lui de hotel din Beijing. Evitase orice încercare a mea de a trece la subiect. Se eschiva cu abilitate. Avea o protecție solidă. Crashield-ul nu reușise încă să pătrundă.

– Cum te cheamă, James Smith?

– Cum mă cheamă? Ce fel de întrebare e asta?

– Willy n-a avut o acoperire chiar așa de bună.

– Care Willy? Despre ce vorbești?

– Asasinatul, Smith. Cum te cheamă? De ce nu-ți dă Osiris banii?

Detectasem un Crashield. Counter-Crashield-ul nu funcționa. Smith nu răspundea la întrebare. Îmi veneau în minte amintiri ciudate. Nu-mi aparțineau. Erau false. Mă durea capul. Tare.

Eu, copil, într-un leagăn, într-o lume ca aceea despre care ni se vorbește în legende, cu vegetație, case mici, și oameni fără implanturi.

Mă durea capul.

Eu, bătrân, privind în gol, în marea de oameni a orașului, de pe o bancă ruptă.

Mă durea tare.

Eu, la liceu, la o oră de cibernetică în stil vechi, cu un profesor care vorbește, cu toate că implanturile mele și ale colegilor pe care nu i-am avut niciodată sunt de ultimă oră.

Mă durea îngrozitor.

Simțeam că înnebunesc.

Eu, într-o cameră de hotel, la masă cu Smith. Smith privindu-mă fix. Totul se spulberă.

Nimic.

Pereții sălii erau metalici, curați. Cineva se aplecă deasupra mea.

– Momentan te-am imobilizat pe masa asta. Noi te-am recondiționat psihic după ce te omorâse Smith. Acum îți amintești tot, în afară de propria moarte și de momentele false cu care ai fost supraîncărcat.

Cineva mă ducea către ușa sălii, deplasând masa. Eram pe un hol ce părea că nu se mai termină. Când m-au eliberat m-am ridicat buimac. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Vedeam totul ca pe o fotografiemișcată, făcută cu un aparat extern model vechi. Mi se spunea că murisem.

Doi tipi solizi m-au dus într-o altă sală, unde se afla un individ într-un costum metalic.

Ușa închizându-se în spatele meu. Cel în costum metalic zice:

– Clientul tău a murit. Noi te-am recondiționat, deci vei lucra pentru noi. Îl vei omorî pe Mike Carlson, cel ce deține acum locul întâi în topuri. E clona limitată lui Osiris.

– Ce s-a întâmplat cu Smith?

– A murit. L-au omorât agenții Rețelei.

– Care mi-e misiunea?

– Află unde e Carlson, apoi omoară-l. Fii cât mai silențios. Omoară-l fizic. Neapărat.

– Cât primesc?

– Nu primești. Noi ți-am redat viața. Te putem omorî. Nu ai de ales.

Nu prea mă împăcam cu ideea, dar avea dreptate: nu aveam de ales.

M-au dus cu liftul lor direct la prima mea persoană de contact: recepționarul hotelului Black Wing, din orașul-colonie New York, unde fusese cazat Carlson pentru ultimul lui concert.

Recepționarul nu știa prea multe. Și, spre deosebire de cei de până acum, nu avea nimic de ascuns. Nu aveam nevoie de vreun Crashield. Tipul spunea tot.

– Da domnule, ieri a plecat în San Francisco.

– Mai e acolo?

- Nu știu. Vedeți, nu prea sunt la curent cu noutățile în domeniu, nici cu turneul lui Mike Carlson.
- Mulțumesc. Atât voiam să știu.
- O zi bună, domnule.

San Francisco. O altă colonie. Una mai civilizată însă. Panouri publicitare distruse. Mă apropiam de ele și nu îmi apăreau în fața ochilor decât spoturi pentru tot felul de produse pe care nu le cumpăra nimeni. Panouri sparte. Reclame incomplete.

M-am apropiat de unul mai mare.

Peste câteva secunde eram într-o mulțime ce aplauda. Cânta un solist pe care nu-l mai văzusem. Apăru scris:

„Mike Carlson – turneul epocal al celebrului solist trece și prin orașul tău.“ O reclamă veche. Data de ieri. Scrisa și: „pentru autografe psi sau retinale, interviuri și amintiri noi pe lista dumneavoastră, Mike Carlson se află la hotelul The Shell.“

Hotelul se vedea în apropiere. Am intrat. Arăta mult prea bine, rupt din context, de parcă nu ar fi fost pe străzile pline de punkiști super-implantați ale coloniei San Francisco. Receptorul spuse mecanic:

- Da domnule. Doriți o cameră?

- Nu.

Mi se părea exagerat de luxos. Nu aveam de gând să mă comport la fel ca dincolo. Mă hotărâsem să fiu scurt.

- Atunci cu ce vă pot ajuta?

- Mike Carlson mai e pe-aici?

- Nu, domnule. A plecat astăzi, de dimineață.

- Unde?

- În Los Angeles. Domnia sa își încheie turneul cu o serie de concerte prin toate micile colonii. Măine concertează în Los Angeles.

- Unde e cazat?

- Nu știu, domnule. Mergeți acolo și vedeți panourile. Numele hotelului apare scris în spoturile publicitare.

Am plecat destul de nervos, trântind după mine ușa luxosului hotel.

Hover-Vehicle-ul de L.A. oprise pe calea de legătură, într-un loc suspect. Cineva venea către mine, în întunericul

noapții. O siluetă străină mergând spre H.V. Se apropiase, când mi-a făcut semn să ies. L-am urmat la o mică distanță de transportor.

Am rămas șocat pentru câteva secunde: era Keef, sau, cel puțin, semăna bine.

Plecasem de la un asasinat. Acum ajunsesem față în față cu victima.

Vorbea în șoaptă, din teama, speram eu, reflexă, de a nu fi auzit:

– Sunt Joe Keef. Neuro-Lorzii există.

– Știu cine ești și ce cauți. Ei m-au readus la viață. N-am voie să spun prea multe. Oricum, orice-ai face, nu-l omori pe Carlson.

Fugi. Nu-l mai vedeam. Ghinionul meu atingea de data asta apogeul. Toate persoanele mele de contact dispăruseră brusc, lăsându-mă, la propriu sau la figurat, în beznă.

Am urcat în HV și am plecat. Aveam un renume pe care trebuia să mi-l păstrez. Nu puteam rămâne aici prea mult. Nu puteam renunța, nu puteam întârzia.

Închiriasem o cameră pentru o noapte în hotelul Beagle, cu bani furați dintr-un terminal al băncii coloniale. Terminalele băncilor primeau salarii mari pentru munca depusă. Dar protecțiile erau de-a dreptul penibile, shield-uri cu parolă.

Se făcuse noapte. În L.A. nu aveai voie să întârzii prea mult pe străzi. Hotelul era ticsit de clienți de-o noapte, outsidersi pe care coloniștii nu aveau loc sau chef să-i primească.

Aveam un implant subdermal în degetul arătător de la mâna dreaptă, implantat de Doc cu câteva zile înainte pe o sumă babană. O armă laser și un upgrade de regenerare a țesutului pentru rana rămasă în urma focului. Sistemul de țintire permitea zoom și trei spectre vizuale, inclusiv infraroșu. Era implantat în globul ocular drept și pe nervul optic.

Am închis ochiul stâng. Vedere în infraroșu, reticul, afișaj de distanță și coordonate. Zoom la maxim pe fereastra camerei 206 a hotelului L.A., unde era cazat Carlson. Un bărbat cu o mască, întins pe pat, la lumina neutră a neonului. Era masca metalică de vultur pleșuv, cu detalii holografice, din reclama

de pe panouri. Cea cu care Carlson apărea în concerte. Aveam ținta exact pe capul celui ce dedusesem că era Carlson. Când am tras, geamul din fața mea și cel de la camera lui Carlson au fost penetrate instantaneu, ca și masca victimei. Geamurile erau găurite, cu sticla lichefiată curgând fierbinte în jurul orificiilor. Carlson căzu de pe pat.

Toată noaptea dormisem acolo, în camera 108 a hotelului Beagle. Știam că patrulele urmau să cerceteze camerele la ora aia. Mai avusesem de-a face cu situații ca asta. Copoii nu știau ce-s alea implanturi subdermale. Căutau arme. Și le căutau ziua. Până atunci, puneau pază la ieșiri, ca să nu scape nimeni.

Alarma se dăduse. Dar poliția Neuro venea mai târziu. Până și ei se temeau de bandiții orașelor. Când apăreau, căutau implanturile clandestine, subdermale. În general, orice implant intern, non-Neu, care nu figura în evidențele lor.

Plecasem dimineața, cu degetul întreg – încă o dovadă că Doc era un adevărat profesionist. Puteam să ies. Încă nu veniseră gardienii Neuro la intrări.

Priveam reclama de pe unul din panouri, reclama la concertul lui Carlson.

Reclama neuronală. Cea mai revoluționară invenție în domeniul publicității.

Cum vor reacționa fanii când Carlson nu va veni la concert? Probabil se va afla de moartea lui înainte. Se va anula concertul.

I-aș înțelege. Nimeni nu le va explica. Am fost un fan înrăit al lui Joe Keef. Un fan al punk-rock-ului. Aș fi devenit, fără îndoială, un fan Mike Carlson dacă n-aș fi știut cine e. L-am omorât. Și nu-mi pare rău. Nu era om. A fost o misiune, dar și un fel de răzbunare personală. Probabil, apariția lui Keef pe autostradă, recondiționat, ușor schimbat la față, era o diversiune de-a lui Osiris.

De ce nu eram acum la cei care mă trimisese în misiune? Nu mi-au spus nimic de întoarcere. Probabil că trebuia să mă descurc. Figuram ca decedat. Contul meu nu mai exista în creierele terminalelor bancare.

Lângă mine, o discuție între doi polițiști.

– Ai fost înăuntru?

– Da.

– E în regulă?

– Doar un geam spart, la camera lui Carlson. Tipul e întreg. Cu tot cu mască.

Asta întrecea orice aberație pe care o auzisem vreodată. Îl omorâsem. Nu putea fi holografic. Nici vreo proiecție Neu. Fusesse Carlson în carne și oase. Recepționarul zisese că nu era nimeni altcineva acolo. Era cameră de o persoană. Și cine ar fi purtat masca aia, în afară de Carlson? Era Carlson. Îl omorâsem pe Carlson. Dar polițiștii ziceau că e întreg.

Dintr-o dată, vedeam cum se retrage toată paza. Zona era sigură.

Camera lui Carlson era destul de sărăcăcioasă. Probabil, cel mai mare lux pe care-l putea oferi un oraș-colonie ca L.A.-ul. Trăsesem jaluzelele și oprisem neonul. Vedere în infraroșu. Dacă cineva intra, eram în siguranță. Trecusem de încuietoare cu un Crashield pentru sisteme electronice, apoi încuiasem în spatele meu.

Într-adevăr, nu era decât o spărtură în geam. Dar patul avea alte cearșafuri. Le ținusem minte perfect pe cele din noaptea trecută. Undeva, pe peretele opus geamului, se vedea, în infraroșu, o zonă cu o temperatură exagerat de mare. Am pus mâna. Ardea. Nu era urma laserului meu. Era prea mare. Cineva ștersese ceva, cu un laser termic de mare putere. Ceva mare.

Înțelegeam. Probabil că îl scosese ră pe Carlson și curățaseră petele de sânge de pe perete. Schimbaseră cearșafurile din același motiv. Mușamalizaseră asasinatul. Mai mult ca sigur că aveau de gând să găsească vreun motiv stupid pentru dispariția lui. Nu ar fi recunoscut că paza lor a lăsat să treacă vreo armă în hotelul alăturat. Paza Neu nu exista în L.A. Nu aveau bani pentru asta.

Încuietoarea electrică se auzi. Cineva forma un cod. Intră. Stăteam într-un colț în care lumina eliberată de deschiderea ușii nu-i permitea nici lui să mă vadă pe mine, dar nici mie pe el, din cauză că priveam în infraroșu. Închise ușa. Încuie formând cifrul. 4785. Era cu spatele. Nu-l vedeam la față. Dar, după pauza pe care o făcuse la intrare, după nesiguranța mișcărilor,

aș fi zis că era mirat. Era normal să fie mirat. Jaluzeaua era trasă. Beznă.

Întoarse fața. Se îndrepta spre mine. De fapt, spre întreprător. Pentru un moment, am rămas blocat, cu toate că nu-mi stătea în fire. Purta masca lui Carlson.

Se opri în loc. Crashield-ul pătrunsese. Căutam „moartea lui Mike Carlson“. Nu era. Am cerut „Mike Carlson“. Cea mai recentă amintire era „Mike cel fals. Șmecheria a mers.“ Stupefiat, am rulat-o. Înregistrare neuro-senzorială.

– Mike, spuse un polițai, a mers faza.

– Care fază?

– Dublura ta. Tipu' ăla fals. A murit.

– Bine. Deci cineva mă caută. Ia-l de-acolo, șterge urmele și zi-le că nu-i nimic, că e alarmă falsă.

Atât. Din nou lista amintirilor lui... Carlson. Era Carlson. Eu omorâsem un fals.

Eram pe coridorul ciudat al celor care mă angajaseră. Amețală post-mortem. Simțeam amenințarea în aer. Era exact stilul lui Osiris.

Pe adevăratul Carlson îl omorâsem cu un virus psi, în camera lui de hotel, apoi îl împușcasem cu implantul din deget. Trebuia să-l omor fizic.

Doi tipi mă duceau la ușa sălii principale.

Omul în armură metalică era acolo, dar fără mască. Smith. Deja mă așteptam la orice, așa că nu m-a luat prea mult prin surprindere.

– Bravo, Steve. Ne-ai ajutat enorm, zise Smith, zâmbind sarcastic.

– Smith. Nenorocitul... Deci nu Carlson era copia...

– E mai rău decât crezi, Justițiarule. Vei afla la timp. Până atunci, ți-i prezint pe aliații mei.

Willy, Jackie și asasinul lui Keef apărură pe o altă ușa. Mă așteptam să-l văd și pe Keef, dar nu era. Smith continuă:

– Neuro-lorzii ăștia mereu ne strică treaba. Nu și de data asta. Nu-l mai recondiționează ei, doar are capul găurit.

Aveam o știre de la postul la care mă abonasem. Îmi venise flash, pe modulul de stocare.

„Seria neagră a crimelor în show-biz continuă. Mike Carlson a fost asasinat în L.A. La autopsie, s-a făcut o descoperire senzațională: Sub celebra mască a solistului se afla nimeni altul decât celebrul Joe Keef, despre care se credea că a fost ucis acum o lună.“

WRLS ||
Ofertă specială
0ph3r74 5p3c14|4

MĂ PUTEAM NUMI un fraier desăvârșit, boboc până-n măduva upgradată a oaselor. Îmi pierdusem aproape toți clienții și duceam lipsă de acel „ceva“, care variază de la tupeu la arme de foc și de care ai nevoie ca să-ți elimini concurența neloială.

Cu toate astea, în West District nu poți să nu faci trafic cu ceva, indiferent cu ce. Eu, unul, preferam implanturile. Era treaba cea mai „curată“, bună pentru începători ca mine. Oricum, n-ai șanse dacă nu mai streкори și câte o „jucărie“ (respectiv înregistrare neuro-senzorială porno trucată, cum am zis eu când de-abia intrasem în branșă, declanșând hohote de râs ironic și un „mai ai multe de învățat“ spus cu un aer ce se voia înțelept), sau câte un pachet de senzații tari, numit de unii drog, de alții stupefiant, iar de noi Neuscape.

Strada se termina aproape în beznă, capătul ei păstrându-și distanța față de mine pe măsură ce mergeam.

A căuta capătul străzii 69 seamănă pe undeva cu o încercare temerară de a atinge linia orizontului.

Aerul se încăpățâna să tacă de fiecare dată. Așa arăta strada pe care azi mă plimb între punctele de întâlnire. Am învățat că nu e bine să lași clienții să se vadă între ei.

Și am mai învățat că traficul cu implanturi nu e doar pentru începători..

Mi se spune Doc și sunt cel mai renumit dealer din zonă, singurul care face și partea de montaj.

De la o vreme, nu mă mai complic cu jucării. Am, totuși, tehnica, și am de gând să scot ceva nou pe piață. E vorba de povestea celui mai ciudat dintre clienții mei, pe care l-am întâlnit pentru ultima oară lângă un tomberon, într-o baltă de sânge, cu pieptul găurit în stil vechi.

El era Steve „Justițiarul“ și asta e povestea lui, pe care, crezi, sau nu, n-am trucat-o cu nimic.

Cumperi? Nu te-ai hotărât? Aha... Vrei o mostră... Păi, să vedem...

Chestia aia cu Smith, cu ăia doi cântăreți. De ce nu? Da, deci o știi. Știi ce-a urmat dup-aia? Nu?

Atunci scoate protecția de pe modulu' de transfer. Și pregătește-te...

Înregistrare neuro-senzorială

Patul nu era cu nimic mai moale decât o talpă de bocanc contrafăcut. Unul nituit. Poate că n-ar fi fost chiar așa dacă și cu mi-aș fi permis să fiu relaxat. Vedeam și acum ochii ieșiți din orbite ai lui Smith căzând în agonie, luminile de alarmă, prin softul de protecție al turelelor – limbaj de asamblare. Trapa de ieșire.

Pe vremea când umblam ca un ratat prin baruri, căutând informație, nu m-aș fi crezut în stare de așa ceva. Acum am redevenit ca atunci, și nu sunt sigur că am fost cu adevărat în stare.

Mi-era lene să citesc și să completez toată fișa de internare voluntară și poate că-mi era, oarecum, teamă să semnez acolo unde scria: „Accept, pe propria-mi răspundere, să-mi asum toate prejudiciile morale și materiale ce ar rezulta din internarea voluntară în sanatoriul Last Hope.“

Prietenii mă făceau să fiu sigur că am luat-o razna, că n-am dovezi. Ziceau că, dacă am, să le duc la poliție. Cum să le spui băieților în albastru că ești un hacker de profesie care a descoperit o conspirație? Te-ar aresta după primele cinci cuvinte.

Așa că am renunțat și, într-un târziu, am înțeles că sunt destul de sănătos ca să mă consider nebun.

Un singur lucru rămăsese clar: îmi trebuiau dovezi, piste, și totul legal. Asta, dacă vroiam să-mi acord o ultimă șansă înainte de a fi forțat de propria-mi convingere să semnez fișa.

Treaba s-a rezolvat relativ repede. Cu puțin noroc și ceva mai mulți bani, l-am convins pe un șmecher de prin cartier, al cărui nume l-am uitat, să facă treaba murdară. În noaptea celei de-a treia zile, patul era mai moale, iar eu aveam prea multe piste. Băusem destul Do-It încât să plec pe toate odată, așa că m-am culcat și m-am trezit într-o nouă zi. Nouă și, cel mai important, diferită. Diferită de zilele în care dimineața îmi rupea coșmarurile sanatoriului și chipul lui Smith delirând.

Viața era mai roz.

Prea roz.

Nu-i nimic, asta se rezolvă când încep căutările, mi-am zis, și am despachetat arhiva cu fișiere suspecte.

Nume. Tâmpitul strânsese o bază de date cu toți americanii pe nume Smith înregistrați la Osiris în ultima vreme. Bine-înțeles că trei sferturi erau nou-născuți, iar restul – șobolani de canal sălțați de poliție. După o oră de lucru ajunsesem să fiu sigur că cel pe care îl căutam va fi exact ultimul, asta ca să-mi motivez continuarea căutării.

Nu era ultimul. Nu era deloc. De fapt, trebuia să mă gândesc că Osiris s-ar fi așteptat la așa ceva și că, dacă l-ar fi înlocuit sau l-ar fi clonat pe Smith, i-ar fi pus alt nume.

Presimțirea îmi spunea că nu voi găsi nimic nici în lista de fișiere suspecte furate din bazele de date ale autorităților. Încăpățânarea însă îmi spunea să încerc. Și, ca la orice detectiv, încăpățânarea avea câștig de cauză.

Nume de programe ultra-secrete îmi umpluseră câmpul vizual. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să dau o lovitură de stat cu tot ce aveam acolo. Dar nu, asta era o treabă neimportantă pentru mine la momentul ăla. Nu căutasem „Smith“, fiindcă, în mod sigur, aș fi găsit jumătate de listă (atunci îmi dădeam seama cât de inspirat a fost tipul ăsta când și-a pus un nume atât de comun). Cuvintele cheie pe care plecasem erau „Joe Keef“.

Indiciul găsit mă ducea direct în laboratoarele dezafectate din L.A.

Intram ca un spin într-o rană deja deschisă. Din păcate, îmi plăcea să fiu subtil.

Tot ce mă ajutase din maldărul de date primit fusese o referire, mult prea vagă pentru oricine altcineva, la eliminarea lui Joc Keef și a eventualelor lui clone. Era un comunicat primit la nivel înalt și am dedus că punctul următoarei razii e aici, sub orașul-colonie L.A.

Capacul de canal nu prevestea nimic bun. Când intri direct între șobolani, vei fi mâncat. Asta, dacă nu ești și tu unul. Eu nu eram, însă aveam destui bani la mine.

Băiatul care i-a luat avea, cred, vreo cincisprezece ani ca fizic, vreo treizeci ca experiență de viață și vreo trei ca inteligență. Pielca îi era impregnată cu fum toxic și cu mirosurile deșeurilor care circulă prin țevile din zona industrială.

Dar nu eram în zona industrială.

Vocabularul îi era limitat la câteva zeci de cuvinte, majoritatea deformări într-un argou extrem de rar.

– Hai, șefu'!

– Unde?

– Jos.

Ridicarea capacului de canal lăsă lumina de afară să trezească la viață subteranul pentru câteva secunde. Apoi rămase ca lanterna cu halogen să dezvelească locul, din bucăți.

Am mers atunci vreo două ore, timp în care am fost luat la întrebări de câteva ori de diverși prieteni de-ai „ghidului” meu, pe care acesta i-a îndepărtat repede cu câteva fraze scurte, mereu aceleași, sintagme greu de reproduș.

La un moment dat, m-a izbit mirosul acela de gunoi industrial, identic cu cel care îi ieșea din haine, din piele și din gură. Și cred că și pe el, căci a spus scurt, ca de obicei:

– S'tem 'proap', șefu'.

După câteva colțuri și porțiuni de mers ghemuit pe sub conducte (cred că era drumul cel mai scurt), am intrat într-o ceață verzuie, cu nuanțe galbene, ce se deplasa într-un sens clar și se pierdea, treptat, într-un fum ambiguu. Venea dintr-o gură de aerisire.

– Aicea.

Nedumerirca țină câteva secunde.

– Pe unde?

Nici un răspuns.

– Pe unde intru?

Nimic.

Plecase cu banii și cu lanterna. Iar eu nu eram pregătit să mor, așa că nu m-am întors după el.

Gândurile toxice de moarte neremarcabilă mă sufocau înaintea aburului. Și aburul era gros.

Porțiunea aia de zid decupată îmi desfășura în minte mai puține moduri și șanse de a fi ucis decât întoarcerea. Am luat-o, deci, pe unicul drum posibil și mi-am ținut respirația. Mi-am ținut în frâu procesele mentale ce-mi puteau aduce moartea. M-am abținut de la o ultimă rememorare și înregistrare neuro-senzorială a celor mai importante momente din viața mea.

Și nu am făcut-o degeaba.

Târâtul prin aerisire, prin aburul industrial, nu m-a dus într-o hală plină de turle de protecție, nici în spatele vreunui paznic sau în ascunzătoarea vreunei bande mafiote. Nu, și nici nu mă așteptam la așa ceva.

Vasele de clonare, în majoritate sparte, erau înșirate șubred pe lateralele enormului hol, printre cablurile în care vântul se împiedica permanent. Locul arăta ca o enormă sală de tortură, din care lipseau scaunele aliniate în dreptul deselor piederi de apă din conductele de pe tavan. Picăturile plescăiau spărgându-se în stratul gros de ceață artificială de deasupra podelci. Priveam în jos și nu-mi puteam vedea cizmele, nici venele electrice smulse din carnea instalației. Șuieratul amplu încerca în zadar să spulbere pâcla.

Mă îndreptam, dar nu știam încotro.

Undele sonore ricoșau din ziduri, acoperindu-se reciproc. Mii de sunete, fiecare pierzându-se în toate celelalte. Și, totuși, ceva aparte. Ceva ce nu avea de-a face cu spațiul în care mă aflam. Sau avea. Nu atât cu spațiul, cât cu scopul pentru care mă aflam acolo. Căci aveam, totuși, un scop.

Ușa din depărtare se izbea în gol, cu o continuitate întreruptă aleatoriu, iar urmele de viață ce încă mai pluteau deasupra aburilor se pierdeau în zbaterile ei.

Mă apropiam cu pași rari și silențioși, undeva între furișare și teamă.

Ricoșeurile se întregeau. Se recompuneau în fraze încă întrerupte, din ce în ce mai coerente.

— În ce sală?

O altă voce se pierdu pe coridoare și zgomotul de pași îi acoperi ecoul.

Cei trei ajunseseră în fața ușii. Erau prea mulți pentru a-mi permite o confruntare. Cu un zgomot victorian, placa metalică, groasă, pe alocuri îndoită, se ridică.

Același peisaj comun pentru un oraș-colonie, atât de comun încât nimeni să nu creadă că aici, undeva în inima canalizării urbane, există ceva de interes major pentru niște atât de înalți slujitori ai lui Osiris.

Ecourile rămăseseră undeva în spate, pe coridoarele înguste și întortocheate și în puțul liftului de serviciu, pentru ca acum să revină. Hala în care intraseră era, cred, genul de încăpere în care te aștepti să fi fost cândva un lăcaș de cult clandestin. Cred, pentru că nu am avut ocazia să văd. Ușa s-a închis înainte ca eu, proaspăt ieșit din umbre, să trec dincolo. Iar maneta rămăsese aruncată pe undeva, pe jos, de cealaltă parte.

Îmi rămânea să contemplan flash-urile neregulate ale fostului ultim neon de pe tavan. Și să-mi dau seama dacă vechea instalație era destul de nouă pentru a avea și sisteme digitale, controlate de Osiris, pentru deschiderea ușilor.

Avea. Mai bine zis, avusese.

Mi-a luat cam zece minute să găsesc creierul conservat folosit drept terminal și cam tot atât să mă plimb prin singura hală încă funcțională a clădirii pentru a-mi da seama că fusese oricum prea târziu. Aici, pierderile de apă, ceva mai rare, picurau pe capacele așa-zis transparente ale cuvelor. Din loc în loc, mai vedea câte un exemplar neterminat mort demult, al cărui miros se confunda în ambientul general. Asta, în cuvele cu spărturi suficient de mici pentru a nu fi observate când s-a făcut închiderea halelor. Nu m-a interesat niciodată cine și de ce mai folosea instalația asta.

Mă plimbam prin ceața la fel de groasă ca și până acum, dar fără cabluri lingând podcaua, și căutam ceva care să dea

sens căutării. Am găsit, în schimb, ceva ce dovedea lipsa de sens a acesteia.

Una din cuve fusese spartă violent. Un ciob mare căzuse înăuntru și se înfipse în carnea udă a organismului de fază medie ce se afla acolo. Sângele fusese spălat de apa care curgea șiroaie de sus și băltea acum la picioarele incompletului Joe Keef.

Fusese, până acum câteva minute, singurul corp ținut în viață, poate motivul ascuns pentru care instalația de clonare nu fusese demontată. Cineva nu vroia să-l lase să moară. Și asta pentru că altcineva îl tot omora.

Din câte mi-au arătat informațiile primite în zilele care au urmat, de la diverși anonimi lefteri, Joe Keef știa ceva. O problemă era că nu știam ce, iar una și mai mare era că nici el nu știa. În bazele de date ale lui Osiris, absolut toată memoria non-vitală a tipului figura în zonă latentă, iar accesul era blocat.

Dădusem de o urmă, de un tip care luase parte la închiderea laboratorului și care nu era înregistrat cu nici un fel de upgrade. Hai să fim serioși, nu cred că mai există cineva care să folosească protecții de generație veche, sau o capacitate de memorie activă atât de mică.

Mike „Freddy“ Williams era în afara oricăror legi privind implanturile. Probabil că-l tolerau, pentru că lucrase cu ei. De afară, vitrinele neu setate pe transparență totală îl făceau să arate ca un pește născut în acvariu. Printr-un fel de înțelegere tacită, magazinul lui de upgrade-uri era ocolit și de controale, și de grupările Cy.

Nu știu dacă avea picioare, dacă nu cumva era prins de un scaun sau făcea parte din teighea. Când am pășit înăuntru, s-a întors surprins și a rămas puțin pe gânduri. Mă aștept să fi știut de ce eram acolo. Oricum, nu a spus-o.

– Freddy?

– Cine întreabă?

– Eu. Suntem prieteni atâta timp cât spui tot.

– Bă, ai grijă cum vorbești cu MINE!

– De ce? Fiindcă te-au lăsat în libertate ca să taci?

– Ce-ncerci să zici?

– Să nu faci pe șmecherul, amice. În caz că nu știi, au făcut varză ultima cuvă.

– Ce cuvă?

Dacă ar fi fost capabil de o mimică a feței, sau dacă nu ar fi avut output-ul vocal controlat, ar fi ezitat.

– Joe Keef. Clona pe care v-au pus s-o lăsați acolo era Joe Keef. De-acum, poți să le spui să-nchidă.

– Mda. Se schimbă treaba.

Ușa culisă în spatele meu.

– Sal'tare omule!

Clientul care intrase era unul din afonii Neu, care țin cu dinții de bio-modă. Un om care a fost izolat de lume în ultimele luni l-ar fi considerat amfibian. Pariez că toată cantitatea aia de pigment îl costase cât salariul pe o lună al unui terminal public. Să nu mai punem și branhiile la socoteală.

Căzu brusc, panicat, încercând să bolborosească ceva în timp ce se strângea de gât cu propriile-i mâini. Crashield-ul meu trecuse în mai puțin de o secundă.

– O să-și revină după ce o să aflu de la tine tot ce-mi trebuie. Apropo, fii sigur că o să aflu ce e de aflat până într-a Crashieldu' tău la mine în cap.

– Nu cred...

Undele sonore se topeau o dată cu aerul din jur.

Știam că am ceva de rezolvat. Nu știam ce și credeam că nu știusem niciodată. Mă ridicasem de jos, din stradă. În fața ochilor – o explozie de lumină lichefiată. HV-urile mă ocoleau. Ceva îmi spunea că asta se datorează unui sistem automat, că ar fi trebuit să cunosc problema în detaliu.

Semi-întunericul segmentat fin de luminile orașului mă deruta, iar singurul lucru după care mă puteam ghida era instinctul rămas. Prima ușă se arăta străină, dar greu de ocolit într-o asemenea situație. Localul era plin, eu nu cunoșteam pe nimeni. Ar fi trebuit să-i cunosc pe toți.

Pășind orbește către teighea, încercam să-mi răsfoiesc memoria latentă și obțineam doar o mică fereastră de eroare.

Un braț din substitut muscular gri, rece și prăfuit, îmi apucă pieptul.

– Bă! Care...

Am constatat că trei sferturi din perechile de ochi pierduți din jur mă priveau.

– Liniște! se auzi o voce pe modulul meu de transfer. Ai făcut-o de oaie. Iar.

Mâna mă lăsase, iar sursa vocii era neidentificabilă în mulțimea informă.

– Ieși. Ai zece secunde să fugi și să te pierzi în mulțime.

Trupurile greoaie din jur păreau un organism unicelular. Individual, nu puteam ști de cine să mă feresc. Speram doar ca vocea care mă ghida să nu-mi vrea răul. Oricum, binele nu mi-l vroia nimeni.

Ușa lăsa întunericul rupt de afară să pătrundă. Acea străduță lăaturalnică era prea departe de măreția luminilor metropolei, din câte îmi spuneau fragmentele de memorie generică accesibile. Oricât încercam, memoria latentă rămăsese într-o pasivitate infailibilă.

Îmi dădeam seama cât sunt de jalnic, fugind, disperat, dintr-un bar, în plină mulțime.

– Bun... Ai scăpat.

– De cine?

La intrarea în pasajul umed se ridica o cortină densă de praf și transpirație evaporată. Priveam fix în față, și mă întrebam de ce sunt acolo. Știam doar că trebuie să fiu acolo. Nu și de ce.

Un om înalt, cu un chip greu de distins dincolo de geamul semi-transparent al substitutului cranian model nou, din plăci metalice articulate. Pășea clar, aparent forțat, și vorbea. Trăgând încă o dușcă din obișnuitul meu Do-It, încercam să-i disting vocea printre gălgâielile lichide din interior.

– Hai. Nu te teme.

Am mers, n-a contat, n-am vrut să vin, n-am vrut să nu vin. Am venit. M-a dus undeva, într-un intrând dubios, și a urmat o discuție ambiguă cu cei de acolo. Întreruptă, cred, treptat, tăiată din urmă, în memoria recentă. Știu că mă lăsausă ascult și că, la un moment dat, trebuia să mă fi lămurit. Eu nu rețineam suficient pentru a lega logic trecutul extrem de apropiat,

gândurile rămăseseră într-o ceață solidă, inaccesibilă. Am dat din cap.

– Bun. Vei veni mâine, să-l vezi. Ține cârpa asta, ca să nu uiți.

Mâna îmi tremura de frig pe o cârpă udă cu o inscripție pe care mi-era lene s-o citesc în timp ce pașii mă ghidau afară, nepăsător, lăsându-i pe presupușii mei interlocutori să se piardă în urmă. Pasajul să fie lăsat la locul lui.

Sincer, nu-mi păsa și nu-mi părea că ar trebui să-mi pese. Din fericire, nu m-am obosit să arunc cârpa.

Conductele se urcau pe ziduri, cu aburul țâșnind zgomotos. Eu mergeam scârbit în fața celor trei, cu buzunarul stâng al jachetei întors pe dos, scos afară, toată apa îmbibată în el scurgându-se, și cu cârpa în mână picurând slab. Nu-mi dădeam seama decât că sunt penibil, în ultimul hal.

Probabil tipul de după conducta groasă din capăt ar fi trebuit să fie contactul meu. Puțin îmi păsa.

– Tu ești Steve...?

– Justițiarul, am completat cu lehamite întârziată. Cred că tipii ăștia au o pasiune pentru instalații vechi.

– Nu știe despre ce vorbești, Joe, mă scuză cu milă firească unul din cei doi.

– Ah, da, uitasem. În caz că nu știi, memoria ta e ca și inexistentă. Practic, ea durează cam o oră, și se pierde lent. Tot ce trece în memoria latentă, inclusiv lucrurile la care nu ești atent, devin inaccesibile. Asta-mi făcuseră și mie. M-au reparat. Mersi, băieți, privi către cei doi. O să te repare și pe tine. Nu-ți fă griji. Am uitat să mă prezint: Joe Keef.

Întinse mâna, apoi și eu, fără mirarea vreunei revelații. Nu mă interesau revelațiile.

– Steve, „Justițiarul“.

– Trebuie să fii foarte atent. Nu știu dacă o le să fie ușor să-ți deblocheze memoria latentă.

– Zi.

– Ideea e că tu trebuie să afli ce știu eu. Eu nu pot să-ți spun, fiindcă nu pot încă să-mi aduc aminte. Încă nu m-au reparat complet.

– De ce dracu' să aflu? De fapt, de ce sunt aici?

– Fii calm. Tu ai găsit niște piste, mi-e greu să-ți spun tot.

În mare, tu vrei să afli ceva, niște chestii pe care eu le am în cap, pentru care unii mă tot omoară și alții mă tot clonează. Știi cine e Osiris?

– Îți bați joc de mine?

– Nu. E foarte posibil să fi trecut în memoria latentă.

– Normal că știu.

– Bine. Oamenii lui Osiris nu vor să se afle ce știu eu. Neuro-Lorzii, adică tipii pentru care lucrezi tu acum, vor. Nu să afle, să facă public.

– Cine-s neuro...

– Neuro-Lorzii? E mult de zis. Important e că a i aici doi de-ai lor.

– Bă, ce dracu' vreți să stoarceți de la mine, că mă plictisesc.

– Liniștește-te, Steve, zise Joe Keef.

– Calm. Nu știm ce e, știm numai că e strict secret. Și că e ceva ce unii vor neapărat să ascundă.

– Și ce să fac eu acum?

– Să vii, Steve, să vii cu noi la Sarah.

– Cine-i Sarah?

– O să vezi. Și nu mai pune întrebări, oricum uiți.

Tipii care mergeau cu mine pe coridorul suspendat arătau ca un fel de armuri vii. Unul din ei trase grilajul la o parte. Platforma superioară avea, cred, vreo cinci sute de metri pătrați și arăta ca scoasă din uz de tot atâția ani.

Grăsanul din spate preluă conducerea grupului. Părea a fi un fel de mic șef de-al lor și toți îl respectau în silă.

– Sarah e acolo, îmi zise, cred, mie.

Prin praful dens din aer, viziunile lor înglobate deveniseră opace.

– Cine dracu' e Sarah?

Păși mai departe, împreună cu restul grupului, făcându-mă să-mi pregătesc o înjurătură pe care am sorbit-o înapoi în momentul în care, din mers, începui să vorbesc.

– Tipa care l-a pârilit pe Osiris, acum cinci ani.

– Janet McCollins, se simți nevoit să completeze unul din ceilalți.

– Copia ei A.I., Steve. Reconstruită fidel, după harta lui Cyjack.

De data asta, în ciuda lipsei amintirilor, revelația și aparența stupidității m-au lăsat puțin în urma celorlalți. Ar fi trebuit să știu cine-s toți ăștia. De Osiris știam, era pe modulul primar. Am întârziat cu o întrebare.

– Cine-i Cyjack?

– Cel mai mare brainjacker al tuturor timpurilor. A lucrat cu noi. A murit acum doi ani, și-a ars singur creierul, din greșală. N-a apucat să-și termine propria hartă și nimeni n-a reușit s-o facă.

De-abia atunci am realizat unde eram și cu cine aveam de-a face. Mi-am schimbat treptat mimica, am trecut, cu totul, într-un ritm mai alert, mai motivat, speriat de dezvelirea bruscă a întregului.

– Tipu' a mufat primele simulări de la Morpheus Inc.

Punând prea multe întrebări, riscam să primesc prea multe răspunsuri. Prin ceața difuză se întrezărea domul scund și prăfuit.

– Ce tre' să fac?

– Să te legi la neusimul din dom, la Sarah. Să discuți cu ea, să-i ceri să-ți refacă memoria și să te ajute să găsești datele din capul lui Joe.

– Spune-i că lucrezi cu noi, să nu te creadă vreun intrus.

– Ține minte că ai de-a face cu cel mai mare hacker care a trăit vreodată și că fiecare nod din NeuSim e construit de Cyjack. Să nu încerci vreo tâmpenie.

Orice comentariu era de prisos. În următoarea secundă, interfața de comunicații se încărca într-o fereastră centrată. Nu știam ce e un NeuSim, așa că imaginea full-3D a tipei, în mediu complet negru, m-a șocat.

– Ia te uită, cineva e nou pe-aici. Cumva un... utilizator nelegitim?

– Nu. Sunt cu Neuro-Lorzii.

– Un membru nou. Ha-ha.

Scurta ei rafală de râs ironic trecu pe lângă mine.

– Nu. Un colaborator. Au nevoie de un hacker.

– Mă au pe mine.

– De unul în carne și oase, cred. E vorba de umblat în creierul lui Joe Keef.

– Ah, da...

Expresia feței i se schimbă brusc într-una de admirație.

– Mda, știi, le trebuie cineva care să intre direct în capul tipului, să nu treacă prin serverele lui Osiris. Eu nu pot, exist numai în NeuSim. Apropo, sunt singurul NeuSim fix care-și conștientizează situația. Știu ce sunt, și știu foarte bine.

– Ce e un NeuSim?

O clipă de nedumerire.

– De fapt, problema mea e alta. Mi-am pierdut memoria. Mai bine zis, îmi pierd memoria. Amintirile mele sunt mereu foarte apropiate. Mi s-a repetat asta, ca să nu uit.

– Ah, da, zâmbi ea. Modelul 3D adoptă o poziție dezinvoltă, lăsându-se să cadă lent pe o podea inexistentă. Perfect. E timpul pentru giumbușlucurile neuronale ale Sarei. O să-ți aduci aminte ce e un NeuSim.

O simțeam plonjând în mintea mea și mă pierdeam.

– Mai ai vreo întrebare?

Vorbele se materializaseră o dată cu imaginea ei 3D.

M-am dezmeticit și am început:

– Da. Ce e în capul lui Joe Keef?

– Ei... Ce-ar fi să-ți las surpriza?

– Tu ai văzut? Știi?

– Știu. Am văzut.

– Atunci, ce nevoie mai e de mine?

– Eu nu pot să șterg instrucțiunile de blocare a accesului. Nici să scot informația aia de acolo. E ceva ce trebuie susținut ca dovadă. Trebuie să avem datele alea, sub formă de fișiere.

– CE E?

– Te las pe tine să descoperi, dacă tot riști.

– Ah...

– Altceva?

– Da. Asta chiar am vrut dintotdeauna să știu. De ce oficialitățile nu folosesc hărți neu sau creiere conservate, în loc de învechitele terminale umane?

– Ce soi de întrebare mai e și asta?

– Una la care aștept răspuns.

– Hm... Bine. Ce te aștepti să fie? Vreo conspirație? Salariul unui terminal uman înseamnă mai puține cheltuieli din partea celui care-l angajează, decât o hartă neu de calitate sau un sistem de conservare. Te-am lămurit?

– Da.

Totul se surpă brusc, se scurse înapoi.

Eu eram din nou în fața domului.

– Ce s-a întâmplat?

– Te-am deconectat cu forța. Începuseși să pui întrebări fără rost.

– Adică m-ați supravegheat?

– Da, normal că da.

Un mârâit scurt fu singura mea ripostă.

Joe Keef nu a venit la ora stabilită. L-au adus Neuro-Lorzii, în comă. Din fericire, nu fusese nevoie să aducă vreo altă clonă de-a lui.

Încercarea mea de a-i distruge protecția la citire acelui mic fragment de memorie nu prezenta, practic, nici un risc, cu toate că totul era plin de avertismente și de scuturi individuale. Era ca o simulare perfectă de ruletă rusească.

Totul se putea rezuma la un singur fișier, tip arhivă, citibil de oricine. I-am pus, totuși, o parolă pe care o știam doar eu și Neuro-Lorzii.

Ne strânseserăm toți într-o sală 3D, în interfața de comunicații cu Sarah. Stăteam pe podea. Ea alesese reprezentarea simulată a arhivei. Era o chestie total informă, levitând în centrul cercului pe care îl formam noi, adică eu, Sarah, Joe Keef și cinci Neuro-Lorzi.

– Deci ați văzut ce-i? Întrebă nerăbdător solistul.

– Nu încă.

– Atunci eu mă retrag. Vă las vouă surpriza, zise Sarah și se scurse în fundal.

– Păi... Hai! Să-l despachetăm odată!

Deschizând arhiva, o fereastră 2D apăru. Fiecare o vedea din față, de mărimea optimă relativă la câmpul său vizual. Reprezentare adaptivă non-sim. Text simplu, nu hipertext.

De ce să nu recunosc, șocul nu a fost total, având în vedere faptul că ne așteptam la așa ceva, ba chiar la mai mult.

Sfârșitul înregistrării

Asta e. Și eu mor de oftică. E cam nasol faptul că pe înregistrarea NS nu rămân, cel puțin nu sub o formă perceptibilă de către altcineva, nonsimurile adaptive.

Oricum, eu zic că e mișto. Cumperi?

OM

Om

DEASTĂ DATĂ, mergea la sigur. Contactul lui profitase destul de actele care i se încheiaseră cu doi ani în urmă la OM. Îl înșelase de cel puțin cinci ori.

Ușa lovi sec zidul. Doi pași îl separau de masa lui Joffrey, imaginile ultimei lui călătorii „în interes de serviciu“ în coloniile subterane derulându-i-se prin minte. Borfiașii cartierelor răfuindu-se cu poliția – el, prins la mijloc. Totul din vina lui Joffrey, job-contactul lui.

Un zâmbet fatidic, șase dăre succesive prin aer, șase găuri. Alte șase dăre, alte șase găuri, și șase pete roșii pe zid. Polițaii n-aveau decât să vină. Revolverul lui vechi nu mai era înregistrat nicăieri, iar el va fi plecat de mult în alt stat când curcanii îi vor căuta adresa. Acte false, operație estetică la negru. Procedura standard.

În New China fusese trimis de Spark, noul lui contact. Acum lucra ilegal. Filk avea „acte în regulă“ la OM și era dat în urmărire generală. Nu-și permitea un job-contact oficial.

Ajunsese în gara colonială la trei după-amiaza, cu HV-ul comun 63542 al companiei HoverTrack.

Peronul colcăia de polițai. Avusese loc o crimă cu câteva ore în urmă. Din mers, coborând din vehicul, văzuse un cadavru decapitat înfipt cu un țaruș metalic în capota unui HV personal de modă veche. Moartea încă se mai simțea în aer. Așa e mereu. Durerea întârzie. Știa asta.

Nu avea timp de reflectat. Știa de la Spark că, de când cu noul regim, în New China sunt recunoscute listele OM. Și mai

știa că se lucrează pe bază de credite. Așa e de când s-a intrat în Cy-Neu. Cei din New China au adoptat primii doctrinele.

Nu înțelegea prea bine sistemul de credite. Momentan nici nu avea nevoie. Mergea la fix, la sediul OM din zona colonială. Atâta timp cât era înregistrat acolo, nimeni nu-i dădea credite. Și auzise că, o dată angajat undeva, creditele ncu condiționau cumva funcționarea creierului. Un fel de simbioză între rețea și funcțiile neu naturale.

HV-ul pe pilot automat îi înghițise până la urmă banii de tip vechi cu un fel de repulsie mașinală, un sentiment electronic, automat, de silă. Asiaticii digitalizau totul.

Închisese ochii pe parcursul drumului. Implantul neuronal era defect de câteva luni. Nu funcționa suprapunerea vizuală a interfeței, iar lipsa de bani nu-i permitea să-l repare. Își derula propriile amintiri într-o fereastră maximizată, cu margini vizibile. Înregistrare neuro-senzorială. Nu-i plăcea umplerea câmpului vizual. Îl făcea să adoarmă. Își recuperase cu un soft pirat fragmente din copilărie. Din epoca Cy.

Senzație intermitentă de vechi, tub cinescopic defect. Amintiri incomplete. Totul cu încetinitorul.

Simți oprirea. Tubul cinescopic vechi fusese supratactat peste limita admisă. Sunete căzând, rostogolindu-se în gol, scrâșnet de frâne imaginar, pierzându-se printre liniile albe ce dispăreau treptat către centru, cu viteza imperceptibilă a luminii.

Când deschise ochii, realizează că monitorul vechi și frânele erau doar imagini pe care și le crease pentru veridicitatea amintirilor.

Cobora portiera HV-ului, culisând monoton. Vehiculul pleca spre o altă destinație, poate spre vreun alt renegat căutând adăpost sau vreun om de rând, personaj fixat în mediu, birocrat în smoking, purtând ochelari și zâmbind fals. Înclina să creadă că sunt mai multe șanse pentru a doua variantă. Străzile erau pline de personaje integre, integrate, tipizate. Zona colonială din New China pe care el o cunoscuse cu aproape zece ani în urmă, aceea zonă liberă de orice restricții, devenise o fabrică de caractere.

Toți cei pe lângă care trecea pe stradă îl priveau circumspect, fără a-și șterge însă de pe față obișnuitul zâmbet. Mergea printr-o mare de creiere spălate, printr-o pânză de păianjen mobilă.

O breșă în mulțime. Fațada parterului unui bloc de locuințe la circa doi metri distanță. Chip palid, nebărbierit, șters, haine rupte, ochi ficși privind în gol. Pentru el, toate astea însemnau un singur lucru: OM – Outcast Monitoring. Într-acolo mergea.

Privea insistent fața de cupru a presupusului cerșetor. Îl cerceta vertical cu privirea. Bluza ruptă, un maieu pătat de sânge... Stătea chircit, lăsând să se vadă rămășițele unor pantaloni ieftini, scoși demult de pe piață și o pereche de teniși găuriți.

Pantofi negri de lac. Pantaloni eleganți suprapunându-se. Chipuri zâmbitoare.

Ușa se deschise. Deasupra se vedeau încrustate în metal, vopsite fosforescent, inițialele O.M.

Nici un fel de voce de primire, nimic din toate formalitățile care-l exasperau acasă. Lipsea acel redundant „O zi bună în continuare, domnule!” Lipsea exact ce și cât trebuia să lipsească.

Pășea lejer pe metalul reflectorizant.

Scârțâit slab. Liftul, probabil vechi, mugea sumbru de fiecare dată când se simțea amenințat de supliciul rutinei. Din nou lipsea monotonia de laborator, perfecțiunea salubă a sediului cunoscut. Era o evadare, după grila umană a coloniei. Clădirea OM era parcă în afara spațiului și timpului, complet ruptă din context.

Ușile se deschiseră a ușurare, apoi se închiseră la loc, cu teama ca nu cumva acolo, jos, la parter, altcineva să apese butonul liftului.

Filk se îndreptă spre masa la care stătea primul om pe care îl vedea în clădire: un băiat de vreo douăzeci de ani în blugi și pulover. Îl privea calm, cu un aer ospitalier, ușor resemnat. Avea în el ceva din ușurarea nesigură a cabinei ascensorului.

– Bună ziua. Ne cerem scuze pentru condițiile proaste. Știți... de când cu sistemul de credite...

Filk închise ochii. Crashield-ul lui psi pătrunsese în mintea băiatului. Căuta orice ar fi putut avea legătură cu baza de date OM.

„Luarea în primire a bazei de date.“ Accesă.

Înregistrare neuro-senzorială.

Un bărbat sobru, genul tipizat, stând la birou, pe un scaun metalic, în fața lui Billy, cel în a cărui memorie intrase.

– Bună ziua, domnule director, zise Billy. Pentru ce m-ați chemat?

– Vreau să te anunț că ai fost, într-un fel, promovat, zise directorul. Terminalul nostru, care se ocupa cu gestiunea bazei de date, a cerut un salariu mai mare. Nu i-am putut da.

Scutură țigara de marginea scrumierei.

– În semn de protest a încercat să distrugă baza de date. L-am prins, desigur.

Făcu o pauză, apoi ridică sprâncenele și apăsă fiecare cuvânt într-un zâmbet sigur.

– Nimic nu-mi poate scăpa în această clădire. I-am anulat creditele și l-am introdus în baza de date, cu acceptul tribunalului. Nemaivând credite, a fost judecat în lipsă.

– Și ce legătură are asta cu promovarea mea?

– Nu e chiar o promovare. Tu vei lua în primire baza de date.

Înregistrarea ajunsese la sfârșit, iar Filk aflase că Billy avea în cap ceea ce căuta el: baza de date OM.

Deschizând meniul de acces către baze de date aflate în memorie, găsisse o singură intrare: „Baza de date OM.“

Perfect.

Lista de nume se desfășura amenințător în fața ochilor lui. Toate aveau în dreptul lor semnul de „read-only“. Deci trebuia să spargă protecția la scriere. Crashield-ul nu o făcuse.

Deschizând meniul Crashield-ului, observă că Shield-ul special anti-scriere putea opri transferul a maxim 100MB pe secundă către baza de date. Crashield-ul lui avea o rată de 70MB pe secundă. Trebuia supratactat.

Nu avea nimic de pierdut. Putea să moară, dar cui i-ar fi păsat? De trei ani, de când familia îi fusese ucisă de o bandă din cartier, Filk devenise o umbră în întuneric. Știa că rata de

supraviețuire la supratactare neuronală este sub 50%. Puteai să-ți „arzi” tot creierul și să mori pe loc sau, lucrul de care se temea mult mai mult, puteai să rămâi traumatizat psihic pe viață.

Reglă bara de control pentru viteză la 105 MB/s. Un program de ștergere rapidă avea cel mult 5 MB.

Un buton. Atât mai era de făcut. De apăsat un buton în fereastra de control.

Negru. Fragmente de logică traversând câmpul vizual.

Apoi totul era ca reluarea unui vis după trezire.

În inerția inconștientă a supratactării, în timp ce era supus unui coșmar electric, cu fiecare neuron în pericol, Filk lansă comanda „deltab row 57A78541” și programul de overflow.

Cei 3,8 MB trecură de scut. Intrarea cu numele lui, cu numărul de ordine 57A78541 dispăru pentru totdeauna.

Trecea ca o lamă prin pânza de păianjen.

După o oră străbătuse aproape complet zona colonială. HV-ul se apropia de cladirea la subsolul careia Lei își ținea „copilașii”.

Filk nu derulase filmul vieții lui pe fond negru, ca de obicei, ci privise pe geam, încercând să zărească, printre dărele indescifrabile, chipurile de cupru.

Erau acolo, mereu acolo, privind pierduți.

Unii se învâртеau în cerc, chirciți, alții gemeau, implorând uitarea, implorând moartea.

Implantul de stocare suplimentară pe care copiasse softul pirat de recuperare a amintirilor se defectase la supratactare. Acum, de fiecare dată când vroia să-și vadă trecutul, vedea flash-urile prezentului. Sau poate ale viitorului...

Imagini din memoria activă se suprapuneau peste înregistrarea neuro-senzorială. Imagini care-l dominau. Chipurile de cupru.

Garajul lui Lei era cald. Dezordinea, grămezile de fier vechi, și lada atât de plină cu arme și piese încât stătea permanent deschisă dădeau un aer intim muncii lui.

Spark vorbise despre Lei ca fiind un ciudat, un nebun dispus să ofere o groază de bani oricui vroia să-i apere „copilașii”. Pentru Filk însă, Lei era un om. Primul om pe care-l întâlnise în decurs de trei ani. Scund, cu trăsături asiatice, avea aerul unui doctor nebun în culmea triumfului. Nu-i păsa de societate. Cu toate că nu-i spusese, Filk putea ușor să înțeleagă că Lei nu mai ieșise de mult din garajul în care-și asambla și dezasambla creațiile, în care se ascundea de lumină sau de întuneric, în care meșterea de zor.

Pentru mașinăriile lui, pe care le prețuia până la schizofrenie, Lei era și mamă, și tată.

Și asta se vedea de fiecare dată când venea vorba de munca sa, de „copiii” săi. Mereu se lăuda cu cel mai tânăr și mai de vază dintre ei: Yun. De câte ori îl preamărea pe Yun, de atâtea ori Filk se simțea amenințat. Căci Yun era prima odraslă a lui Lei dotată cu inteligență artificială adevărată. Și tatăl spunea cu mândrie că, în curând, va fi apt să-și păzească frații, ceea ce însemna pentru Filk concedierea.

Până atunci mai era timp și trebuia să aibă grijă de credite. Nu ceruse prea multe detalii legate de noul sistem, dar Lei îi spusese că, atâta timp cât își face treaba cinstit, va primi credite, și că, atâta timp cât va avea credite, totul va fi în regulă. Îi mai spusese că sistemul neo-comunist din New China a calculat creditele astfel încât nimeni nu-și permite să facă prea multe cumpărături. Tot ce conta pentru Filk era că primea 300 de credite pe săptămână și nu avea voie să rămână cu mai puțin de cinci.

Lei era un om, dar sistemul se străduia să-l schimbe.

– Uite ce e, băiete. Eu mă culc. Ți-l las pe Yun. Ai grijă de el. Știe să tragă, da' n-o face decât dacă-i zici. Să ai noroc. Dacă tu ai, am și eu.

Închise ușa căscând, aruncând o ultimă privire către creația lui ce ședea acum la stânga lui Filk. Era un maldăr de fier vechi reasamblat. Un phoenix tehnologic. Nu se putea spune că are picioare, trunchi sau brațe. Se deplasa stângaci pe un fel de tije articulate, suficient de multe și de încălcite pentru a nu-și putea da nimeni seama câte sunt. Corpul propriu-zis era o sferă aproximativă, cu un diametru de vreo 70 cm, obținută probabil

din tabla îndoită a unui HV bușit. Cu puțină indulgență puteau fi numite arme cele două tuburi laterale care se terminau, fiecare, la spate, cu câte un încărcător de cinci mini-rachete.

Avea în față perspectiva deloc tentantă a celor opt ore de gardă. Dacă adormea, Yun îl trezea pe Lei, care-i tăia creditele, ceea ce, pe scurt, se termina rău.

Privea plictisit de nesomn cele trei pachete rupte de energizant de pe jos.

Într-un târziu își dădu seama că le privise timp de aproape o oră, gândindu-se la tot ce nu putea avea legătură cu ultimii trei ani. Yun lipsea.

Licăriile seci dominau întunericul. Erau peste tot. Chipurile de cupru se dezvăluiau treptat, din negură, zeci de eclipse derulate invers, apropiindu-se. În curând, Filk putu vedea membrele târându-se nesigur pe asfalt, cicatricile lucind în noapte.

O grămadă informă se zărea nu foarte departe. O grămadă umană. Alte chipuri de cupru scrutând nimicul. Prima oară când îi văzuse, credea că sunt cerșetori. Acum era aproape convins că e vorba de bolnavi psihici pentru care spitalele nu mai au loc. Estima că erau cel puțin cinci adunați acolo, unul peste altul, cu spume la gură. Negrul aerului îi juca feste. Doar imaginația îl putea duce mai departe.

Într-un acces de disperare îl strigă pe Yun, ca o ultimă speranță. Strigă să tragă. Mogâldeța umană se împrășteie artistic peste ceilalți nebuni din jur. Era Yun. Era acolo. Fusesse tot timpul acolo, sub maldărul de retardați. Încă două rachete îl umplură din cap până-n picioare de tot interiorul celor rămași. Jumătatea de sus, sau, mai degrabă, din față, a unui ultim nenorocit se târa gemând animalic către Filk.

– Gata, Yun. Ajunge.

Se săturase să facă pe spectatorul. Efectul energizantelor se făcea simțit, adrenalina crescându-i setea răzbunării. Câțiva pași aproape inconștienți. Cu o secundă mai târziu, jumătatea de carcasă încă în viață se strivise de zidul clădirii.

Atunci observă că rachetele lui Yun martirizaseră și câțiva curioși de pe stradă. Nu-i părea rău. Oricum, un om normal nu ar fi stat să chibițeze la așa ceva.

Închise ochii, gândurile și capitolul. Energizantele tocmai trecuseră de punctul culminant. Își făcuseră efectul.

Tabla lui Yun, alături, plină de măruntaiele celor pierduți, era ca o cruce al ereticilor. Filk bătu de două ori cu pumnul în tăbliă de avertizare din dreapta ușii garajului, cu încetinitorul, sau cu o senzație de reluare în detaliu datorată ecoului metalelor, mereu identic.

Nimic. Lei îi spusese ca, în caz că se întâmplă ceva, să bată în acea tăbliță care era, de fapt, un fel de buton lipsit de orice finețe și subtilitate. Poate că nici o bucată din nebunii care căzuseră victime masacrului nu atinsese tăbliă, ca să-l trezească pe tatăl iubitor. Poate că nici Filk nu bătuse destul de tare. Mai încercă. Mâna lui intrase într-o buclă închisă a mișcării. Bătea constant, ritmic, fără efect.

Apoi își reveni, văzând prima dovadă de adevărată inteligență artificială din partea lui Yun. Din carcasa ruginită, acum roșie, se auzi vocea, ce-i drept prost implementată, a mașinăriei.

– Bă, termină cu bătutu'! Vrei să intri? Te bag io.

Deci Yun era capabil de conexiuni logice. Lei nu era chiar un nebun. Cel puțin, nu unul de rând.

Asistentul lui Filk, căci îi putea spune așa, își târî greoi cele câteva tije care nu-i fuseseră rupte către ușa garajului, apoi vârî una în beznă. Se putea deduce cu ușurință că acolo improvizase Lei o încuietoare de urgență, doar pentru Yun. Ușa se deschise. Bezna îi izbi, probabil, pe amândoi. Asta în cazul în care Yun nu vedea în infraroșu.

Lanternă roboțelului se aprinse, executând un baleiaj orizontal prin interiorul încăperii. Baleiaj previzibil ce putea dezvălui lucruri imprevizibile.

Lei încă nu se auzi. Nici vorbind, nici sforăind. O siluetă ușor informă sări din calea conului de lumină. Sări de pe ceva.

Yun îl urmări cu lanterna. Era unul din oamenii cu chip de cupru.

– Omoară-l, Yun.

Înainte de a termina propoziția, Filk fu împrăștiat cu sânge, așchii metalice și fum. Nu-i mai păsa. Trebuia să vadă ce era acolo, lângă lada deschisă. De pe ce sărise cel ce zăcea acum

În tot garajul. În timp ce ușa se închidea cu zgomot în spate, Filk păși în conul de lumină care acum fixase mormanul de haine de pe podea. Printre ele se puteau distinge rămășițe umane și un chip pe jumătate rupt, mâncat poate. Lei.

Îl durea. Îl durea moartea unui om, îl durea moartea unui geniu neînțeles, dar cel mai rău îl durea viitorul. Ce mai rămăsese din el.

Fără Lei, Filk nu mai avea credite. Se înscrisese deja și în ziua următoare trebuia să primească cele 300 de credite lunare. Dacă nu...

Dimineata îl prinse pe străzi, căutând un refugiu. Tocmai fugise de o altă haită de vagabonzi discreditați, haită care-l înghițise și pe Yun. Poate că aveau să-și facă platoșe din el, cu toate că Filk le dorea să încerce a-l mânca.

Ceața era groasă de-o tăiai cu cuțitul. Filk – pe muchia ei. Sau a lui. A cuțitului.

Doi oameni înalți, la costum, dar deloc zâmbitori, se apropiau din spate. Se simți apucat de umăr și tras înapoi.

– Regulamentul prevede să te anunțăm că vei fi judecat în lipsă. Nu ți-ai îndeplinit misiunea, ceea ce a avut ca urmare o omucidere. Creditele îți vor fi anulate în cinci secunde.

Își număra, pierdut, timpii de stingere. Creierul lui supratactat cedă mult mai ușor. Probabil că oamenii legii plecaseră. Pentru Filk, acum, totul era probabil. Simțea instinctul. Atât.

Privea semiconștient, animalic, din întuneric, silueta unui bețiv ce se uitase pe el însuși pe străzile orașului. Pradă sigură.

Bețivul căzu la pământ, trântit de alții. I-o luaseră înainte. Nu-i nimic. Are tot timpul.

Și plecă resemnat, chircit, zâmbind tâmp, în lungul străzilor înguste și întortocheate.

Morpheus Inc. m0rph3u5 1nk

MALUL APEI. Măsuța se întindea neputincioasă, trosnindu-și sticla. Prin geam auzeam doar liniștea râului, câte o sferă pierdută.

Eu închizând ușa.

Orașul se vede greu de sus.

Eu deschizând ușa.

Apropierea zidurilor, neuniformă, înrăutățește rostogolirea perpetuă.

Valuri izbind țărmul, ochii ei.

Eu rămânând acolo, opunându-mă.

Părți din oraș luceau cu zgomotul infernal al ventilatorului, deasupra apei.

Ușa închisă, orașul dincolo. Totul dincolo.

Ce-mi păsa?

Zgomotul țiuit se opri.

Kathleen...

Trezire. Camera. Fragmente risipindu-se, restul înlocuind golul, înlocuindu-se.

Obişnuia să fie acolo.

Nu, nu obişnuise niciodată să fie acolo.

Visul personalizat era însă un surogat pe care mi-l serveam singur ca pe o perfuzie.

Și durea.

Durea falsul.

Durea trezirea.

Bariera dimineții. Bariera realului. Un pahar de Do-It pe stomacul gol, la limita barierei, HV-ul în viteză. Decorul de pe marginea șoselei derulându-se dintr-un bloc de locuințe ieftin. Vitrinele orașului.

Oglinzile unei clădiri de birouri.

Sediul Morpheus Inc.

Coboram din HV, cu rutina în sânge, ca să trec, ca-n fiecare zi, de piuitul ușii cu celulă fotoelectrică. Scaunul gol din dreapta rămânea mereu în urmă, și uitam.

Nu obișnuise niciodată să fie acolo.

Obișnuiam să uit.

Obișnuiam să mă instalez în birou, conștient de faptul că ea era dincolo de tavan. Că și eu fusesem, cândva, acolo. Că acum era mai sus, că mă trimisese aici, lăsându-mi, ironic parcă, dreptul la un vis personalizat.

Așa e. Mereu am crezut că la Morpheus n-ai decât să visezi, să rămâi pe barieră.

Kathleen visa să nu mai viseze, să lase bariera în urmă, să-și uite umanitatea. Pentru ea, tot ce era dincolo ținea de afaceri.

Eu am preferat să rămân dincolo. Am preferat să devin cifră, să fac parte din afacere, să visez că o voi salva. Poate că nu voia să privească în urmă. Poate că nu-și dădea voie.

Era o zi calmă, monotonă, cu un nou set de vise aleatorii, încărcat pentru clienții fideli și câțiva angajați care aveau chef să-și schimbe visul personalizat. Mie-mi reveniseră primele două pagini ale listei. Nu e prea plăcut să suprascrui fișiere la grămadă, câte zece-douăzeci, și să mai resetezi din când în când randomizerul ca să nu semene prea mult între ele, așa că am optat pentru randomizarea cu preview deschis și un soft care programa copierile și resetările.

Cu încetinitorul.

Câmpul vizual închizându-se lent, de sus în jos. Mediu incolor, aproximativ negru.

Topindu-se.

Scurgându-se.

Imaginea aceea, probabil familiară, reveni în prim-plan, rucul de armă. Toate cele cinci cutii aterizau pe rând. Podea în carouri.

Șarpele își vânează prada.

Atacă.

Sânge stropind pereții, roșu ca trandafirii de alături. Petale deschise, căzând. Vântul. Vântul în pădure, adiind vag, aducând mirosuri neterminate.

Miros de stejar. Mobila dintr-un birou vechi.

Zâmbetul mic, ascuns, tremurând, prea scump pentru mine. Kathleen...

Visul rupându-se într-un mesaj de eroare fără fond. Ca de obicei, randomizer-ul făcea probleme.

Nici nu te puteai aștepta la altceva din partea unui soft învechit de câțiva ani. Chipurile, nu găsise nimeni liniile de program care făceau probleme.

Nimeni nu se obosise să șteargă acele instrucțiuni fixe, greșite, care țineau de ani de zile programul blocat în bucle închise în anumite situații.

Nimeni nu făcuse asta.

Nici cu softul.

Nici cu mine.

Ziua fusese una banală. Bilanțul putea fi memorat pentru mâine. Derulam aceleași vise pe care mi le copiasem pe modulul de stocare. Le vedeam de zeci de ori, cu trezire programată, pe fragmente.

Kathleen. Și sentimentul că obișnuia să fie acolo. Șocul trecerii bruște a barierei. Șocul trecerii prin barieră.

Visele altora, derulate, când rapid, când cu încetinitorul.

Vizualizare în fereastră. Disecam fiecare vis, din lipsă de ocupație, cadru cu cadru. Fereastră limitată pe fondul camerei. Găseam analiza mai interesantă decât somnul, fie el și gratuit.

Zidul înghițind ușa garajului, HV-ul cu portierele închise. Rulând. Coborând cu câte un milimetru de fiecare dată. Sunetul curgând cu viteza derulării fotogramelor.

O voce.

Cumpără...

Țin minte și acum ardoarea amestecată, apoi, cu teamă, cu care am derulat înapoi, din nou înainte, înțelegând fragmente din scârțâitul ușii.

.. următorul...

Cu sângele pulsând în vene, în timp ce micșoram fereastra și făceam tot posibilul să țin ochii închiși, derulam în continuare la viteză minimă.

...vis...

Camera pe fundal. Îmi doream să-mi păstrez conștiența faptului că ea nu obișnuise niciodată să fie acolo, îmi doream să simt răul realului ca un sigiliu, să știu în permanență că nu am trecut bariera.

...de la Morpheus Incorporated.

Ecou nereușit.

Poate că nu-mi venea să cred, poate că voiam să mă asigur. Poate că nu aveam cui mă lăuda. Nu știu.

Știu însă că am derulat acel fragment de atâtea ori, încât nu-l voi uita niciodată, cadru cu cadru.

Auzisem câte ceva despre mesașele subliminale în vise.

Era o speculație comercială interesantă, sau părerea vreunor nebuni.

Era motivul pentru care ajunseseam să cumpăr doar visele companiei Morpheus.

Motivul pentru care mă angajasem la ei.

Motivul pentru care o întâlnisem pe Kathleen.

Motivul dezvelit. Adevăratul motiv.

Biroul meu normal din aripa de sud, etajul douăzeci, tindea pentru prima dată să nu aibă margini. Libertatea unui câmp imens, survolat de avioane militare.

Scandalul William Barks. Felul în care un asemenea tembel putuse să acapareze toate posturile psi, să dea interviuri de la balamuc, să-i fie truate când el murise de câteva săptămâni. Să împartă o întreagă națiune în două tabere, susținând că întreaga conducere Morpheus Inc. are legătură cu mesajele subliminale. Că toți acceptaseră să-și păstreze funcțiile, mușmalizând totul.

Kathleen...

Atunci mi-a trecut prin minte pentru prima oară că, lăsându-mă să lucrez aici, jos, Kathleen îmi făcuse un bine.

Pentru prima și ultima oară, căci știam că mă mint, că-mi injectez singur, cu ochii deschiși, falsul viselor care creează dependență.

Știam că n-ar fi avut de ce, că nu obișnuise niciodată să fie acolo, lângă mine.

Și mai știam, trezindu-mă, că eu eram de vină.

Drumul spre casă trecea prin aerul metroului duhnind a conveniențe suburbane. Așezându-mă orbește pe un scaun rupt, al cărui metal ar fi putut să taie dincolo de albastrul tocit al blugilor, mă gândeam că lipsa instinctului de conservare devenise logică. Priveam în spotul neonului, pe scaunul de alături, chipul familiar al lui Max, ultimul meu prieten în viață și fără probleme psihice majore.

Lumina verzuie a ferestrelor de lucru ale debuggerului parcă i se imprimase pe față, din interior.

– Cum o mai duci, moșule?

Mă observă printre două rânduri de cod.

– Cre' că bine. Așa-s io. Vând soft piratat cât să am bani de mâncare. Restu' e istorie. Sau o să fie. Ca să nu mor de tot. Auzi, da' pe la voi, pe la Morpheus, ce mai e?

Nu știam dacă să-i răspund cum ar trebui, cum ar fi cinstit, sau ambele.

– E bine. Da' am auzit iar de unu' care-i tot dă cu mesajele ascunse...

Mă întrerupse tăcând.

– Auzi, zise, o să-ți spun ceva. Să-mi aduci aminte când ne mai întâlnim. Cobor.

Metroul se opri, lăsându-l pe Max să coboare într-o lume față de care era atât de indiferent. În acele momente, sub spotul neonului, am înțeles că era singurul care mă putea ajuta.

– Hai, pa. Și să-mi aduci aminte.

– Am aflat, Max, știu.

Ușile închizându-se, delimitându-i grimasa ce ar fi fost indescifrabilă în afara contextului, reducând-o la o linie verticală.

– Pa.

În ziua următoare m-am dus acolo, sus, la ea. Aveam de gând să cer, oficial, schimbarea visului personalizat. Să introduc în el imaginile pe care speram să le obțin pășind, fără o stăpânire de sine forțată, înăuntru. Cu mici modificări, desigur.

Apoi am renunțat. Mi-am transformat visul într-unul fără Kathleen, randomizat și fără mesaje subliminale.

Am hotărât atunci, cu o lașitate ce mai târziu am înțeles că-mi e caracteristică, să renunț. Să accept ideea că nu a fost niciodată acolo. Că nu va fi niciodată.

A fost o noapte scurtă. Îl chemasem pe Max pe la mine seara, dar nu-mi spusese nimic în plus față de ce știam, așa că mi-am copiat Crashield-ul lui și l-am lăsat să plece în locul, căruia, în acea noapte, avea să-i spună „casă“, indiferent care ar fi fost acesta.

Căutările prin zonele de securitate ale companiei, fără să am habar de hacking măcar cât un sfert din nano-implantul suplimentar al lui Max, nu făceau doi bani.

Culcare târzie, o nouă zi cu un Do-It fără dată ștanțată și somn natural la birou.

Libertatea visării.

Kathleen...

Am preferat treptele, îndepărtarea de barieră. Terminalul de gestiune acceptă formal cele cinci zile de concediu și continuă cu un „bună-ziuă“ primit doar de ușa închisă pe dinafară.

Max avea impresia că-l privesc, că-l ascult și rețin totul.

– Bun...Deci să considerăm că ai găsit parola greșită, aia de-ai băgat-o...

– ...la 0452.

- Nu contează unde.
- Ba da. Acolo e. La 0452.
- Cum adică?

Se ridică, sesizând că privirea mea nu era decât aparent atîntită spre el.

- Ei, așa da. Păi acu' caută Compare.
- Compare... aici.
- Ce compară?
- 0452 cu... ceva lung.
- Bă, da' știu că-nveți repede. Ce fraieri. Ce e dup-aia?
- Un jump if true.
- Mamă...
- Ce?
- Tocmai ai făcut penultimul pas către...
- Nu zice iar o replică d-aia de notat pentru generațiile

viitoare.

- Bine, mă abțin. Mai e o singură chestie.
- Lasă-mă să ghicesc. Tre' să sar peste Compare.
- Sau...
- Sau să caut l a locația aia cu care compară și să găsesc...
- Te-ai prins. Bagă!

Lista de fișiere pentru randomizer și visele personalizate ale șefilor.

- Îmi pare rău.
- Cum arată randomizeru'?
- Păi cum să arate? Executabil...

Râse indulgent.

- Lasă-mă pe mine. Chestia asta ne-a conectat. Dacă se prind, ne-am dus.

- Ce vrei să faci?
- Ce-o să vezi.

Simțeam intrarea lui Max cu forța, bariera trăgându-mă după ea printr-o gaură de vierme pe partea cealaltă.

- Uit-o pe Kathleen...

A fost rîndul meu să adopt expresia lui de acum câteva zile. Din păcate, pe mine nu mă separau de el ușile metroului.

Se ridică derutat, cu nedumerirea unui liliac treaz pe timp de ziua.

– Ce dracu' ai făcut?

– M-am ars. Duel psi cu terminalu' de serviciu. M-au găsit, nenorociții. Da' tot am apucat să-i fac varză.

– Ai scos mesajele subli...

– Nu. Am scos altceva. Am scos controlu' de trezire de la visele ălor de sus.

Am înțeles că nu avea sens să-i răspund.

Am înțeles că era prea târziu, că se terminase. Că eu eram de vină.

Iartă-mă, Kathleen...

Max rămasc undeva în urmă, pe o scară pe care mintea mea o mai percepea, încercând să-și controleze buza de jos.

Mi-am setat un vis personalizat pe care apucasem să-l fur de la conducere înainte de a intra Max.

Bariera devenea în urma mea un zid impenetrabil.

Visând cu ochiul deschis

V154n6 q 0k1u| 635k15

N-AM BANI. De o lună de zile mă chinui să ies din datorii, să scot bani din tranzacții mărunte cu orice se poate vinde la negru. Și mă tem că n-am decât să mă duc la Șapcă și să-i cer pleoapa înapoi. Sau bani de una nouă.

Se fac trei săptămâni de când merg prin oraș cu o pleoapă lipsă. Tipii duri de prin baruri au început să-mi zică "Ochi", între ei. Niciodată în față. Încep să cred că le e frică. Mi-am făcut destui prieteni.

Îmi place să le spun, în sinea mea, prieteni de-un singur ochi. Prieteni pe dracu'. Tot felul de tipi dubioși, ratați care dorm pe acoperișuri. Ăstora știu că le e frică. Și mulți din ei ar face orice ca să nu-i privesc fix în ochii lor tremurând de spaimă.

Mi-am dat toți banii câștigați la poker pe o pușcă dublă cu repetiție, cam greu de ascuns sub haină. O mantie neagră de ploaie și pușca asta. În White City nu plouă niciodată.

Măine o să-i bag lu' Șapcă pe gât povestea mea cu două țevi, în fața oamenilor lui pârliti la creier de Chip-Chop și Bloody Mary, prietenii mei de-un singur ochi. Dacă-mi iese treaba și mă aleg cu o pleoapă organică, perfect funcțională, pe ochiul stâng, pot să-mi iau adio de la Chip, Mary și restul. Măcar s-o fac în stil mare.

O muscă. Sau, mai degrabă, un cap de leu. Nu, e totuși insectă. Una cu aripile strânse pe lângă corp. Și lângă ea, trasată artistic pe varul crăpat, Lisa. Așa i-am zis mereu, de când a început să cadă varul acum un an.

Lisa îmi zâmbește nevinovat în timp ce muzica adaptivă din sufragerie trece treptat pe un solo lent, albastru, de saxofon. N-am cumpărat ultimul upgrade, ăla care face versuri la minut. Aștept să-l bage pe piață Chip, la un sfert de preț. Cu reducere, dacă ești de-al casei.

Trei bătaii în ușă. Tobe.

Încă trei bătaii și un tip strigând de afară. Numele meu printre alte câteva cuvinte, saxofonul dispărând treptat în surdină, pe fondul unui Moog în stil vechi House.

Cheie. O cheie descuind ușa, reluată de sistemul muzical NeuMod cu toba dinainte, repetându-se, mușcând bucăți din urma chipului Lisci, pe care abia apucasem să mi-l construiesc, transformându-l într-o simplă pată de var scorojit pe tavan.

Râs diabolic cu fața nerasă. Cu șapcă. De fapt cu Șapcă.

Pușca mea cu două țevi, de pe masă, îmi închide ochiul stâng.

– Hai, șmechere. Următoarea. Mie nu-mi mai trebuie. Da-i trebuie lui. Hai, arunc-un ochi la el.

Țeava se ridică și saxofonul abia dacă se mai aude. Lisa zâmbește din nou în timp ce îmi frec ochiul drept.

Ușa e închisă. Tipii nicăieri, pușca pe masă. Pleoapa mea stângă la Șapcă, în cartierul vecin, dreapta la locul ei. Ale dracu' vise.

Ceasul arată 03:45. N-am apă. Strivesc reflex un gândac pe podeaua ruginită din baie și mă duc la loc în pat, să mă culc.

Orice-ar fi.

Chip e acolo unde a fost, cred, dintotdeauna, după același colț împutit de bloc, jucând de unul singur. Nu știu ce joacă, și nici nu mă interesează.

– Chip!

Se uită mereu în gol, cam înspre peretele cu grafitti de vizavi.

– Salut, mă omule, zi și tu ceva.

Îi flutur degeaba mâna prin fața ochilor. Era de așteptat să n-aibă jocul setat pe semi-trasparență. Nici eu n-aș face-o.

– Secunde și clape cu gaj.

Clipește de câteva ori, sec, și încă o dată, mai puțin sec.

– Pfiu! Da știu că le ai. Faci omu` să nu-ți mai spună nimic. Păi de-aia-ți zic eu parola mea, mă, ca să mă întrerupi din...

– Scutește-mă!

Ezită.

– Mark, parola depășește limita maximă de caractere, pricepe! Dacă e s-o schimb, tre` să iau iar de la cap toată porcăria aia de reasamblare. Pun pariu că Osiris ăla schimbă sistemul de protecție când îi vine. Mai încâlcește un pic liniile, și...

– Știu că n-are nimeni cum să-ți nimerească parola aia, da' nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează cât de important era ce jucai tu acolo.

– Nu jucam!

– Da' atunci de ce n-aveai transparența pusă?

– Ca să nu ocupe memorie, d-aia. Tocmai pârleam creieru` unuia care-a încercat să...

– Nici asta.

– Ce „nici asta“?

– Nici asta nu mă interesează. Nici pe cine pârleai, nici cât ai reușit, și nici câte zile o să stea ăla-n spital, cu ce sechele o să rămână dacă o să mai rămână. Mă interesează alceva.

Știu că e de ajuns să-l privesc fix și asta e exact ceea ce fac. Parcă ar vrea să facă un pas în spate. N-are unde. E lipit de zid, și eu aș putea să-l apuc de umeri și să-l zgâlțâi, ca să fiu și mai convingător. Nu e încă nevoie.

Iar ezită.

– Ce? Ce te interesează?

– Trei creiere. Ai de pârlit trei creiere, mâine la cinci după-amiaza.

– Ai luat-o razna?

– Nu știu. Și apropo de „ce mă interesează“, am impresia că pe tine n-ar prea fi cazu` să te intereseze dac-am luat-o razna sau nu. Poate dacă pun niște bani la bătaie... să zicem... o sută.

– Mai mult. Nu pârlesc trei shield-uri la o sută de parai.

– Ba da, Chip.

Mâinile mele i se înfig în brațe, iar ochii au început deja să-i tremure. Nu mi l-aș fi imaginat pe Chip așa.

- B-b-bine... Bine. Măine la trei.
 - Sigur?
 - Sigur, șefu'. Sigur. Să mor io, șefu'.
- Gata cu convingerea. Momentan.
- Ce creiere? Ale cui?
 - Trei din băieții lu' Șapcă.
 - Hopa...
 - Ce? Să n-aud că...
 - Nu! Nu-i vorba. Altu-i baiu'. Mary.
 - Zi. Ce-i cu Mary.

– N-ar trebui să zic treaba asta. Mary ți-a intrat în creier azi-noapte, ți-a spart scutu' când visai și a aflat o chestie... Mi-a zis dimineață. Că ai o pușcă și că vrei să te iei de Șapcă. Zicea că n-o să te lase. Că știe cu cine ai de gând să lucrezi. A zis și de mine. A mai înșirat câțiva. Cică vroia să-i spună lu' Șapcă să ne facă felu'. Ție și nouă, ăstora care-am fi-n stare să te-ajutăm. Și mie, dacă nu mă dau de partea ei. Am zis că nu. Acu....

Parcă tocmai mi-a dat cineva un șut în gură, până la sânge. Mai lipsește să-mi pună o oglindă în față.

De data asta, eu ezit.

– Acu ce?

– Acu e moartă. Am pârlit-o de tot. Și n-a apucat să toarne nimic.

Uite și oglinda.

– La dracu'.

– Știu, șefu', era... cum să zic...

Nu-i asta. Nu-i vorba cum era. E vorba că și cu ea-mi ziceam c-o să lucrez la treaba asta. Tu trei, ea patru.

Pe fața lui Chip trecu o urmă de răutate.

– Nu c-aș fi avut încredere mai mare. Da' ea avea mai multă memorie volatilă.

Oftez și mă gândesc ce să fac mai departe. Adevărul e că aveam încredere mai mare în Mary. Și-mi venea tare greu să vorbesc la timpul trecut. Poate că Bloody Mary îmi era mai mult decât o prietenă de-un singur ochi.

N-am decît să dau totul uitării și să mă cuibăresc în ploaia ce va spăla, până ajung acasă, și ultimele resturi.

În seara asta merg pe jos.

Chipul lui Mary se dizolvă treptat pe fondul tavanului alb și vocea ce spune „Bună dimineată“ nu e a ei. Încerc să revin la Lisa.

Prima dimineată fără soare din ultima vreme. Cred că li s-a defectat ăstora scutul și a trecut singur pe chestia aia de se cheamă „apărare împotriva luminii orbitoare“. E gândită pentru război, dar se mai întâmplă să o ia razna.

Căscând, scutur din mers cutia cu cafea. E goală. O arunc la gunoi și pornesc sistemul NeuMod.

„Neural Modulation. Singurul sistem audio din lume care, cu ajutorul unui server înregistrat, se adaptează activ la...“

Sar introducerea și dau volumul un pic mai tare, pe fond transparent, din baie.

Nici nu mai țin minte când am oprit muzica astă-noapte. M-oi fi trezit din somn, nu mai știu. Nu contează.

Apa vine încet, cu un zgomot specific, sfredelind parcă țeava pe dinăuntru. Capacul WC-ului se închide lent, în timp ce eu mă chinui să pornesc chiuveta. I-a sărit butonul și trebuie să fac manual contactul.

Alea neuro costă prea mult. Și nu merită.

Interfața de mesaje apare pe fond transparent. Chestia asta mă scoate din pepeni. Începe să mă doară capul de câte ori îmi vine un mesaj trimis ca „urgent“ și nu mă lasă până nu-l citesc. Cred că-i scot opțiunea asta. N-am chef să mă ia durerea de cap la toate porcăriile lui Chip.

„Am găsit o ofertă. Un tip care știe să pună pleoape, cu acte-n regulă. Plătesc eu tot în locu` tău dacă mă ajuți cu o chestie. Vino repede la mine-n bloc.“

Mă întind în pat și încerc să mă relaxez. E greu, chiar și fără durere. E al naibii de greu. Și Mary mă privește cu reproș de pe tavan.

În hainele lui albe și negre, de proveniență destul de obscură, Adam arată ca o mostră perfectă de kitsch ambulant. Plimbându-se aiurea prin V City, fără un scop anume, cu filosofia vieții sociale spărgându-se în așchii mici la capătul vreunei străduțe înguste și întunecoase, a ajuns în Cloacă.

Cloaca nu e un bar. Nu e o sală de jocuri. E un bazar. Bazarul de mahala al orașului. Mecca micilor bișnițari, a dealerilor de senzații și a hackerilor decăzuți. O platformă de beton, prevăzută doar cu terminale publice din loc în loc, montate clandestin. Mirosul amestecat de transpirație și plastic încins, un labirint de pături și tarabe joase, cu o singură ieșire.

Mă simt cel puțin ciudat în pielea lui Adam, făcând slalom printre trupurile sutelor de vânzători, evadând către singurul loc de care știu că ar trebui să mă feresc. Ieșirea, un colț întunecos, sub un mic tavan de lemn. Cândva, acolo era ghișeul încasatorului. Pe vremea când ieșirea din Cloacă era intrarea pe un stadion de amatori. Prea puțin public, n-au avut bani să-l țină.

Și când mă gândesc că știu toate astea, că Adam le știe pentru mine. Și că totul e generat aleatoriu, că totul a fost în mintea mea, poate fără să am habar.

Încet, pas cu pas, întunericul mă trage spre el. În urma mea, câțiva tipi cu mostre de implanturi își schimbă poziția. Aud declicul picioarelor.

Betonul încins pute a pișat și lumina din vârful unui zgârie-nori își bate joc de mine, departe, în zare.

– Un bilet la meci?

După voce, tipa se potrivește perfect cu locul ăsta. Are accentul cuiva cu creierul prea upgradat.

– Cine joacă? întreb.

Râde fals. Simt că nu e râsul ei.

– Adam cu Șapcă, încă n-ai aflat?

Din întuneric, ochii gri mă privesc în zeflema. Încet, într-un mic con de lumină, văd chipul ei inocent trădând o urmă de vină prost mascată.

Lisa. Ultima mea Lisa, cea din noaptea cu mesajul lui Chip.

E singurul lucru pe care știam că softul o să-l ia din capul meu și singura persoană pe care nu aș fi crezut că o să o găsesc aici.

– Și pentru meciul ăsta, Adam, mi-am luat și eu bilet.

– Iar?

Lisa râde din nou, la fel de fals, cu râsul aspirat, scurt, al lui Mary.

– Poate. Cum vrei tu.

Interfața transparentă mă anunță că tocmai a stocat o nouă adresă de NeuSim.

– Dacă o să ai nevoie.

În timp ce ea se îndepărtează, îmi dau seama că nu pot clipi din ochiul stâng.

Stau iar în pat. Patul lui Adam seamănă bine cu al meu. Și camera. Numai că e fără Lisa.

Afară, soarele strălucește din plin. A trecut prima mea noapte în virtual.

E destul de târziu și mă tem că dincolo e chiar seară. Asta, dacă timpul s-a scurs la fel de la conectare. Mi-e prea lene să mă ridic și lipsa Lisei de pe tavan mă face să intru în meniu, să selectez noua adresă. Păcat că am mereu în colț butonul ăla de deconectare.

Interfața NeuSim intră imediat, un spațiu gol cu o podea neagră. Lisa zâmbește vag.

– Deci încă mai ai nevoie de ajutor, să înțeleg?

– Poate. Depinde.

– Depinde de ce?

– Mai bine zis, „depinde de cine?”

– Adică, da.

Butonul de deconectare nu mai e acolo. A dispărut între timp, probabil.

– Vreau să zic că nu, momentan. Nu de asta am pornit simularea.

– Atunci de ce?

– Sincer, fiindcă tocmai m-am trezit și n-am chef de mare lucru. Și ca să te întreb cine ești.

Stă câteva secunde pe gânduri, încât încep să cred că e o problemă de rețea.

– Sub ce nume ai salvat adresa NeuSim?

– Lisa/Mary.

– Ei bine... atunci asta sunt.

– Care „asta”?

– Lisa/Mary.

NeuSimul se închide, din nou văd tavanul scorjit fără înțeles prin panourile interfeței. Lisa mi-a scos butonul rapid de deconectare. Caut opțiunea prin meniuri în timp ce îmi frec obsesiv ochiul drept.

E rândul lui Chip. Tavanul vechi, Lisa, amintirea stocată, vocea ei falsă și râsul lui Mary, după fiecare colț, în fiecare urmă de șoapte reflectate de pe zidurile curții interioare. Chip stă în fund, ascultând pași. Așteptând pași.

– Chip?

Se fâstâcește în direcția mea, de parcă ar ieși forțat dintr-un joc sau așa ceva.

– Nu te mai preface. Dă banii.

– Heh. Așa repede, Mark? Unde e NeuSens-u'?

– La mine-n cap.

– Dă-l.

– Că dacă nu?

– Că, dacă nu, îl iau eu. Și n-ai decât să visezi la pleoapă.

O privire „de-un singur ochi“ are mereu efect.

– Bine, bine, uite banii.

Câteodată, mă gândesc că Chip are o sensibilitate aparte la privire. Parcă îl doare când te uiți la el. Și parcă de-asta îi plac așa mult interfețele opace.

Se ridică și bagă cu grijă mâna sub fund, de unde scoase o cutiuță cilindrică.

– Trei bucăți de o mie, pe stil vechi. Tipu' vrea să se vadă că-i om cinstit.

– Tu nu?

Pășesc spre el calculat. Ar putea să dea drumul unui crashield opac, să scape de pași, de priviri, să-mi ia banii și să fugă. Să fugă cu spatele. N-o face fiindcă îi e teamă. De el. De mine. De tot ce m-a învățat.

– Ăăă... ăă, ba da. Ba da, șefu. Ba da.

Repetă obsesiv, în șoaptă, „ba da“. Când îmi zice „șefu“, și începe să repete, pot să fac ce vreau cu el.

– Dă-i.

– Ba-da. Ba-da. Ba...

– Dă banii!

– Ba... ăăă.... șefu.... da, banii. Da.

Cilindrul e cald, și capacul sigilat. N-a umblat la el.

Trei bare lungi, de metal. Nu-mi plac banii vechi. Nu-mi place că o mie de parai stau stocați pe o bară de cinci centimetri, undeva într-un buzunar lateral, la îndemâna oricărui drogat fugărit.

Nici lui Chip nu-i plac. El e alt gen de drogat fugărit. E fugărit pe magistralele invizibile ale lui Osiris, și drogul lui e Rețeaua. Fură credite ca să trăiască, și nu-i place s-o facă.

Înregistrarea NS pleacă spre el, îl văd așteptând calm și derulez invers. Cu trei ani în urmă. Nu-l cunoșteam și nu mă interesa „meseria“ lui. Cu trei ani în urmă, când în cartier a venit un tip cu valiză și gorile. Căutătorul de talente. Trebuia să știi să faci ceva și să știi bine. Eu nu știam. Poate că Chip n-a aflat. Nici Mary. Sau poate că n-au vrut să meargă cu turma. Nici Șapcă n-a vrut. Nici el n-avea cum să iasă de aici...

Transferul e gata. Digitizez banii, iar Chip dă din cap, întorcându-mi spatele, plonjând către undele subtile din aerul împuțit al gangurilor în care îl văd adâncindu-se.

Digitizarea banilor cere efort. Am terminat și rândurile ordonate de oameni mă trag după ele pe străzi, orbește, în jos. Stația de HV-uri pute, iar undeva, în amestecul de mirosuri și imagini întrezăresc colțul de bazar și pe Lisa. Pe Lisa/Mary.

Pe cinci parai închiriez cel mai prost HV din stație, cu destinația automată de pe poziția opt. Acolo mi-a lăsat Chip adresa tipului cu pleoapa.

Pe traseu îmi verific adresele NeuSim stocate, șterg câteva și redenumesc una singură. Bloody Mary. Am uitat s-o șterg când trebuia. Îmi arunc singur praf în ochi, și o dilemă personală cu iz patologic.

Ies din interfață, adresa rămâne pe retină cu noul nume: Lisa/Mary.

Un tip trece cu ochii închiși pe străduța scurtă, putrezită. HV-ul cu vopseaua în mare parte căzută e nevoit să scadă viteza și să-l ocolească. La parterul blocurilor mari, sub

ferestrele sparte și în fața ușilor, câțiva drogați dau din cap în mirosul de stârv și transpirație.

Undeva, în cartierul ăsta, ar trebui să găsesc un panou luminos, UNIMOD. Ar trebui. Singurul panou e în capătul străzii, spart pe jumătate, deasupra ruinelor unei gherete scoase din uz. Înăuntru miaună o pisică și ușa de metal ruginit scârțâie în bătaia vântului. Mă încumet să intru.

Pe un geam încă întreg scrie invers, ca să se vadă de afară, UNIMOD. A fost baraca unui doctor de cartier, dealer de implanturi și hacker. Din nefericire pentru Chip, nu am găsit decât o pisică mudară și speriată, bucăți de sticlă și podeaua plină de gunoaie.

– Bine... Deci eu intru în jocu' ăla idiot al tău, îți înregistrez tot, îți dau înregistrarea să i-o duci ăluia, și tu mă tragi în țepă!

– Mă omule, pricepe și tu că am vorbit ieri cu ăla, era acolo, totu' în regulă. Mi-a dat banii ăia în mână, ce dracu'!

– Dă-mi adresa NeuSim.

– Ce adresă NeuSim?

Mă uit mai „atent“ la el.

– Cum, ce adresă NeuSim? A ăluia.

– Bine, Mark, b-bine.

Ezită iar, ca întotdeauna.

– Bine, șefu'. Imediat.

– Așa, vezi că poți? Acu' așteaptă.

Interfața semi-opacă mi se deschide în față cu lista adreselor NeuSim.

După câteva secunde, în spațiul gol, negru, al NeuSimului, apare 3D un tip înalt, cu plete, un pic cam gras, în haine albe.

– Da.

– Sunt tipu' cu virtualu'. Cu înregistrarea NS.

– Și ce vrei? N-ai vorbit cu omu' de mijloc?

– Chip?

– Da. Nu ți-a dat banii?

– Cineva face mișto de mine? Da, mi i-a dat și m-a trimis după pleopă într-o baracă veche, făcută varză.

– Ce baracă?

– UNIMOD.

- UNIMOD nu-i baracă, e o...

Dracu' să-l ia. Închid interfața și blochez orice apel din partea ăluia. Am fost fraier. Nimic nou.

Chip a plecat demult, cum mă așteptam. Probabil că n-o să mai deaprin cartier câteva zile. N-am de gând să aștept până-l bagă în spital vreo gașcă de supărați. Măcar cu el să-mi închei socotelile.

Pe NeuSim nu poate să se ascundă. N-are decât să mă blocheze. Doar el mi-a zis cum se trece de blocaj.

Aștept spațiul negru al NeuSimului și pe Chip cu fața lui speriată, ignorând log-ul de conectare de pe ecran.

Nimic. Între timp, dintre blocuri, aud un foc de armă și ecoul pieii sfâșiate. M-ar mira, dacă n-aș ști că pe aici e ceva obișnuit.

Log-ul continuă:

„Accesarea sistemului NeuSim solicitat nu este posibilă. A fost afectată fizic integritatea structurii cerebrale a interlocutorului.“

Bug tipic de NeuSim. Încă mai sper asta, în timp ce trei tipi ies din întuneric, fără să mă observe, și se pierd în mulțimea străzii.

Stau cu fața în jos, ca să n-o văd pe Mary. Noaptea asta o să fie albă. Mi-e greață și mă tem că n-o să am somn. L-am văzut pe Chip căzut pe spate, dezlânat, împușcat în cap, după un bloc, plin de sânge de la glonț și de la căzătura bruscă. Prieten de-un singur ochi... Aș fi putut să-i trag o flegmă și să merg mai departe. Din păcate, nu eram într-unul din momentele alea în care să mă pot numi un nenorocit absolut.

Lângă el, cineva lăsase o șapcă. Exact cum bănuiam. O Șapcă.

Ar trebui să mă intereseze ce treabă avea Chip cu Șapcă, de ce și-a luat-o pân' la urmă. Nu sunt genul. N-o să mă apuc să fac pe detectivul. N-am chef și pe deasupra, sunt sigur că n-o să aflu nimic.

M-am mai calmat un pic de atunci, mi-am epuizat înjurăturile.

Mă gândesc să-i iau datele din cap, cumva, ca să învăț cum să-l pârllesc pe Șapcă. L-a împușcat în cap. La naiba! În cap! Nici un doctor de pe piața neagră n-o să fie în stare să-i extragă datele alea.

Ăia cu acte nu-ți scot nimic din cap, nici dacă ești mort. Cică e ilegal.

Stau cu ochiul stâng direct pe pernă și într-un târziu îmi dau seama că mă doare rău. Am pușca pe masă, și pelerina în cui. Îmi spun că n-am încotro, după care nu-mi mai spun nimic.

Azi n-am pornit sistemul audio NeuMod la trezire. Poate din cauza visului. Mi-a adus aminte de V City. Mă gândesc la softul pe care-l am în cap și la somn. Poate chiar am fost în V City. Unul puțin diferit. Fără Lisa/Mary.

Deblochez adresa doctorului ăluia și mă înjur în gând în timp ce intru în NeuSim cu el.

– Tot tu ești, ăla cu virtualu'?

– Da, da' nu mă mai interesează dacă m-ai tras în țepă sau nu. Asta era treaba lu' Chip.

– Atunci? Ce vrei?

– Mai multe. Pentru început, să te anunț că omu' tău de mijloc a dat ortu' popii.

Tipul încearcă o privire de intimidare. Degeaba. Eu sunt expertul.

– Nu face fața aia la mine, că nu eu l-am ars. Altu' a avut onoarea, unu' de-i zice Șapcă.

Pauză.

– Văd că la asta n-ai nimic de zis. Mai departe. Șapcă. ăsta e tipu' cu care am eu treabă. Am de ales între o pușcă dublă cu repetiție și o lobotomie de la distanță.

– Vrei să-i pârllesc creieru'?

– Tu ce crezi?

– Bine. Face trei sute.

– Cam mult. Da' fie. Am trei sute. Îl știi pe tip?

– Da. A fost pacientu' meu.

– He-he! Bravo, doctore! Onoarea e totul... până la proba contrarie!

Încerc să schițez un zâmbet ironic, cât de ironic poate el să arate pe NeuSimul vechi al doctorului.

– Altceva?

– Da, mai e ceva. Softu' ăla de mi l-ai dat. Ce face când dorm?

– Te conectează. Îți asigură visele.

– Știam eu.

– Reface V City de fiecare dată, după ce-i în capu' tău în clipa aia.

– Bine. Sincer, nu mă interesa.

– Auzi, eu zic să nu te mai conectezi până nu bag versiunea nouă. I-am găsit niște buguri.

– Da, da. Deci mâine te-ntreb ce-ai făcut cu Șapcă.

– Întâi dă banii.

– După.

Altă pauză.

– Bine. Dacă nu-i dai, tu urmezi.

Trec prin cartierul meu, către casă. Unul din prietenii mei de-un singur ochi, Fuzz, încearcă să intre în vorbă cu mine. N-am chef și încerc să-i comunic asta mișcând sugestiv pușca sub mantia de ploaie.

Mi se pare că vād un tip sau o tipă care vrea să se arunce de pe blocul meu. Puțin îmi pasă, și blocul e prea înalt ca să-i dau o flegmă între ochi.

În momentul ăsta nu-mi pasă de absolut nimic. O să mă culc, dacă o să pot. Poate că la trezire o să-mi pese.

Urc într-un lift, ca să-mi dau seama că nu merge. Cum dracu' să meargă? Astea-s lifturi vechi, de pe vremea când mai era poliție în zonă. Dacă ar merge, nu mi-aș mai permite să plătesc chiria. Trag un foc de pușcă în panoul cu butoane, ca să mă calmez, și urc pe scări.

Liftul ăsta idiot mi-a adus aminte de chirie și de bani. Încă mai am prin sertare câteva din piesele Anei, alea pe care mi le-a dat ca să le vând mai departe și să-i dau partea ei din bani. Tipa s-a ajuns. De vreo lună a început să-și vândă toate implanturile. Cică și-ar fi făcut o copie A.I. în rețea, dracu' știe pe ce bani. E demontată la cerere, de cei mai mari experți. Zic unii că, după

ce vinde tot siliciul și metalul din ea, o să-și vândă și corpul, întreg sau pe bucăți, cui dă un preț mai bun. Chip zicea că ea e Sarah, hackerița aia care l-a dat jos pe Osiris pentru câteva zile. Cică n-au prins-o, zicea el. Au mințit, ca să nu-și piardă proștii încrederea.

Chip era convins de chestia asta. Și Mary. Lisa/Mary. Sper să mi se facă somn. Sau poate că mai am shell-ul de conectare instalat. Să mă uit.

Adam. Alt Adam. Nu văd, de fapt, nici o diferență între mine și el, între apartamentul meu și al lui. Până și pușca e acolo.

Nu văd buguri, nu știu la ce se referea tipul când mi-a zis că a găsit. E în regulă. Și, la urma urmei, ce-mi pasă dacă are sau nu buguri. Dă-le-ncolo, e mișto oricum.

NeuSim, așa cum poate el să arate în virtual. Să vedem... Lisa/Mary. Bun.

Spațiul complet negru al NeuSimului și doctorul. DOCTORUL?

– Te-am deconectat.

Am nervi, și mă întreb ce efect ar avea asupra tipului un pumn primit în NeuSim.

– Ce dracu' vrei, mă?

– Eu? Ce vrei tu, mai degrabă. Îți bați joc de mine, sau ce?

– Zi ce vrei.

– Faza aia cu Chip. Ce-a vrut să fie?

– Care fază?

– Cum, care fază? Eu nu-s psihiatru, să știi. Tu ori ai probleme, ori încerci să mă iei peste picior.

Nu mă enervează atât felul în care vorbește cu mine, cât faptul că habar n-am despre ce.

– Dacă nu zici la ce te referi, închid și mă reconectez.

– Ai zis că e mort.

– Da.

– Păi nu e, cum să fie mort. Acuma am vorbit cu el.

Ăsta vrea neapărat să mă înfurie.

– Nu mai continua, că vin și-ți găuresc mecla. Am pușcă.

– Mă omule, vorbesc serios...

Cred că, dacă NeuSimul lui ar fi destul de bun, m-ar vedea făcând spume la gură.

– Cum dracu' să vorbești serios? L-am văzut, era plin de sânge, era...

Încep să mă sufoc cu propriile cuvinte și să-mi pun întrebări serioase în legătură cu realismul fizicii NeuSim-urilor vechi.

– Convinge-te.

A închis, lașul.

Am ieșit demult din zona cunoscută a orașului. Merg în gol de vreo trei ore și încerc să mă prind. De când am vorbit cu Chip Chop. Întâi în NeuSim, după aia față-n-față. M-a înjurat, mai în glumă, mai în serios, și l-am scutit de orice privire de-un singur ochi.

Am interfața cu fundal opac și mă lovesc mereu de câte cineva, pe stradă. Iar nu-mi pasă și n-au decât să mă drăcuie cât vor. Am rescanat secvența NS cu Chip mort în gang, în toate spectrele posibile, de atâtea ori, încât îl am în minte mai curând așa, plin de sânge, decât viu și întreg. Am încercat cele mai greoaie rezoluții de zoom și n-am reușit să văd nici un detaliu care să confirme că nu era el.

Merg mereu și îmi spun în gând că m-am înșelat, că totuși nu pe el l-am văzut mort... totul atât de repetitiv încât pentru un hacker ar părea că am intrat într-o buclă închisă.

Acum nu mă simt în stare să-mi caut explicații. În ultimii ani n-am mai avut nevoie de explicații pentru nimic. De când m-au dat afară de la studio, îmi pierd timpul prin cele mai proaste baruri și cluburi din White City. Am uitat demult ce înseamnă a mă chinui să-mi explic ceva.

Așa că merg mai departe, fără interfață și caut primul local de orice fel, sau prima stație de HV-uri.

Din nou în drum spre casă, după vreo trei DoIt-uri mari înghițite mașinal și prea multe lucruri vorbite cu prea mulți. Noaptea s-a lăsat peste oraș. White City, orașul nopților albe. Până acum câteva zile eram printre pușinii care mai dormeau natural.

De când a ajuns pe piața neagră sistemul de somn pasiv, cei mai mulți și-au vândut paturile. Eu încă nu mi-am pus un modul dintr-ăla. Încă mi se mai pare ciudat să mergi dormind cu ochii deschiși, pe străzile mari ale orașului, fără să obosești, cu destinația programată software. Când o să bage și harta completă a împrejurimilor pe server, probabil că or să dispară stațiile de HV-uri publice.

Mai trag o dușcă. Degeaba. N-am uitat și n-am renunțat la întrebări. Nu sunt destul de beat ca să uit străduțele dosnice ale cartierului și colțul de bloc.

Știu deja că o să găsesc un zid ca oricare altul. Mă ambiționez degeaba, ca să nu-mi pierd mințile.

Locul e aici, după colț. Locul și Chip. Zace mort, cum l-am văzut acum câteva zile... Dracu' să mă ia! Totuși am băut prea mult...

Cerul e gri... e alb... cu varul scorojit. Și Mary. Aici miroase a mort, mă car. Și mă culc, da, o să mă culc. Betonul e moale, mă îmbie la somn, departe de mort...

Când ești beat, amintirile se înregistrează prost. Nu pricep mare scofală, în afara faptului că astă noapte l-am văzut iar pe Chip mort.

Am făcut-o și pe-asta. Am dormit o noapte pe o bancă din parc. Pe metalul rece și mânjit cu secreții neclare.

Trecătorii se uită ciudat la mine în timp ce mă ridic. Nu e treaba mea. La dracu'! Trebuie să mă duc acasă. Și să dau pe la Chip, poate îmi zice mai multe.

Mă gândesc să-mi pun și eu chestia aia cu somnul pasiv.

– Mark! Să trăiești, omule!

E Phake, un junkie recuperat, care nu știe mare lucru. Prieten de-un singur ochi, unul din ăia pentru care îmi trebuic multă răbdare.

– Sal! Te-ai lăsat?

– Da, mă, ce naiba. Semăn eu cu unu care ia zilnic câte o supradoză de Escape?

Încec să-mi probez noul rânjet. Sunt curios dacă e destul de convingător.

– Da. Semenî.

– Bă, du-te d-aicea! Ce-ncerci să zici, mă?

Privire de-un singur ochi, gest scurt cu pușca sub mantie (nu mi-a furat nimeni pușca astă noapte). Câteva replici de-ale lui, scurtate de câteva de-ale mele, și îl las în urmă să găsească mila vreunui cetățean onorabil și destul de prost pentru a-i da bani. Țștia sunt din ce în ce mai rari în White City.

Cei mai mulți au plecat după ce au aflat că primarul a dat colțu'. Orașul începea să arate în ultimul hal, găștile de cartier începeau să-și facă de cap. Și oamenii primarului erau prea corupți, ca să anunțe că el era mort demult.

Toți cei cu destui bani ca să treacă frontiera orașului și cu destul de puține implicații, ca să poată ieși fără probleme au plecat în ziua aia. În ziua în care un reporter căpos a dat în presă tot adevărul.

Au schimbat legislația, primarul nu mai are putere supremă. Nici nu mai e prea mare nevoie de el, drept care, anul ășta, nici nu s-a mai ales vreun primar. De condus, conduc tot oamenii primarului de atunci.

Iar despre reporter nu s-a mai auzit nimic.

Eu n-am plecat. Nu aveam bani și nu mă speriau perspectivele. Oricum, aici, în zona mea, n-a fost niciodată altfel.

Am ajuns. Scările murdare, panourile publicitare vechi de zeci de ani, pe pereții interiori ai blocului. O insectă zboară în jurul focului făcut recent într-un butoi metalic, la baza scărilor.

Acasă. Deschid ușa, dau să mă întind pe pat. Patul e răvășit. Cred că așa l-am lăsat ieri dimineață, nu mai știu. Pfiu... N-am chef să mi-l fac acum.

Mda... Lisa, sus pe tavan. Unde e? Și-a schimbat forma, pata și-a schimbat forma. A căzut varul, era de așteptat. Puțin îmi pasă mie de asta. Lisa/Mary e mereu acolo.

Chiar cred că o să mă conectez. Să mă spăl și eu pe mâini, să mă schimb, n-am de gând să stau toată ziua așa, împuțit după noaptea dinainte.

Dulapul... toate hainele au căzut pe jos. Ușile metalice sunt deschise, una e îndoită spre exterior... pata de pe tavan... nu și-a schimbat forma... i-a fost schimbată. Cineva a tras cu arma în tavanul meu.

Mă îndrept direct spre barul ăla nenorocit. Astă noapte am intrat în vorbă cu un tip, țin minte, și eram prea beat ca să mă mai controlez. I-am zis unde stau.

Acum îmi lipsesc banii și implanturile Anei. Așa că, ori mă omoară ăla cu gașca lui, ori agenții de vânzări ai clienței mele.

N-am nimic de pierdut și drumul către bar mi se întinde în fața ochilor prin parbrizul HV-ului, tot mai scurt. Amintirile din noaptea trecută, din ce în ce mai aproape, mai clare, mai multe. Și teamă.

Agenții Anei sunt oameni de afaceri. Lucrează fin. Ar angaja un asasin să mă rezolve rapid, cu un glonț în ceafă, de pe bloc, sau o tăietură scurtă dar adâncă, de cuțit, direct în inimă.

Tipul ăla ciudat, de el mă tem. Nici măcar nu mai știu cum îl cheamă. Ar fi în stare să pună trei oameni să mă ciuruiască în același timp, sau să îmi bage suprasarcini Neu una după alta... mă tem de ce e mai rău.

Barmanul zice că nu. Nu cunoaște pe nimeni care să arate așa. Dacă e să am încredere în metoda mea de intimidare înseamnă că tipul nu minte. Chiar nu-l știe pe ăla.

Ce naiba mi se întâmplă?

S-au petrecut multe chestii în timp puțin, nu le mai fac față.

O să chem poliția. Asta e. N-am încotro.

Încă un drum spre casă prin orașul de care sunt sătul până-n gât. Mi se face rău.

Poliția îi lu` pește. Au venit, au verificat și-au plecat. Cică nu au găsit nimic din toate pagubele reclamate de mine. Plățiți de cine știe ce barosan. Poate chiar de Șapcă.

Acu` ar cam trebui să intru și eu, să mă uit mai atent. Poate fac tot eu și munca lor, cine știe.

Să mă uit în sertarul cu implanturile. În sertarul în care erau implanturile.

Ba nu. În care sunt implanturile. Da, sunt acolo. Și banii. Toate la locul lor. Tavanul în regulă, nici o urmă.

Asta e prea de tot. M-am așezat în fund pe pat și mă uit tâmpit în jurul meu, prin casă. Ceasul decorativ, de modă

veche, primit cadou de la un oarecare prieten, mă torturează cu tic-tacul lui intermitent. Nu a arătat niciodată corect ora.

Au trecut vreo trei zile, timp în care am căutat un doctor de cap. Psihologi, psihiatri, cum dracu' le mai zice. Pe liste am găsit vreo trei cotați sus de tot. Primii doi nu există. Îl caut pe al treilea.

Mă duc către adresă pe jos. Azi de dimineață m-am trezit iar în casa distrusă pe care o știam de zilele trecute, falit și fără implanturile Anei. Ceva nu merge bine.

Am luat de la Chip modulul ăla și acum nu văd pe unde merg. Încă mai știu că merg, dar în câteva minute, o să adorm ca lumea.

Mă doare mintea. Aștept să mă trezesc într-o baltă de sânge. Stau calm în fața apei. Și a pendulului ei. În viața cerului picură degete moi...

– Mark?

O voce necunoscută, de bărbat.

– Mark? Trezește-te, mă omule!

Stau pe jos, întins pe asfaltul rece, în propriul meu pișat.

– Eu sunt, mă, doctoru'. Ăla pletos din NeuSim. Ăla cu virtualu',

– Ăa? Ce...Cine?...

Sunt în faza în care știu că aștept să mă trezesc. Încerc să mă ridic în picioare.

– Ai adormit pe jos. Nu te-ai îmbătat. E o criză Neu. De ce dracu' a trebuit să mă bagi în belele?

– Am adormit? Ce vrei, mă?

– Chip nu e mort, ție nu ți-a jefuit nimeni casa, și în baru' ăla n-ai fost decât o singură dată: când l-ai întrebat pe barman ce și cum. Restu' s-a întâmplat în V City, în crize scurte.

– Ia nu mai spune!

– Doctorii ăia există. Tu ești de trei zile în comă Neu. Ai căzut după blocu' ăsta de trei zile și tot eu tre' să plătesc daune. De ce n-ai făcut ce-am zis eu, mă? Zi, mă, de ce?

Pauză lentă.

– Ce să fac? Ce mi-ai zis tu? Lasă-mă, bă, să dorm.

– De ce n-ai dezactivat jocu' ăla? Nu ți-am zis că are buguri?

Tipu e isteric. Un ochelarist chel, cu moacă de urangutan, îmbrăcat de la mână a doua. Se uită la mine cu ambii ochi cum m-aș uita eu cu unul singur, și începe să-mi dea palme.

Cad. Asfaltul lovește ceafa, o pietricică ascuțită doare al dracu' de rău. Ceva cald, lichid, se scurge sub mine. Sânge.

Noul V City arată cu totul altfel. Apartamentul meu nu mai există nicăieri. Am rămas un amărât de homeless prin Cloacă. Mă mai salvează NeuSimul cu Lisa/Mary.

Tipa nu mai arată cum știam. Nu în NeuSim. Un schimb scurt de replici convenționale.

– Deci cine ești de fapt? Lisa? Mary?

– Cine vrei tu. Să zicem... Lisa. De acum încolo rămân Lisa, numai pentru tine. Tu?

– Eu ce?

– Tu cine ești?

Secvențele scurte, rupte una de alta, ale mutărilor mele inconștiente, ba în virtual, ba în real, și vorbele ăluia se derulează rapid. Ametesc, și încep să înțeleg.

– Eu? Spune-mi Mark/Adam.

Second Hand

53k0n6 h4n6

STAU ÎNTINS ÎN PAT, visând la stele dincolo de cupola orașului, la contururi prea vechi pentru a mi le putea desluși.

Ochii negri și reci, surâsul misterios, privirea ei în stare să mă înalțe la cer, pentru ca, mai apoi, să-mi zdrobească sufletul de pământul gol. Anna, dulcele înger al întunericului, iama gândurilor mele. Ea era visul meu de seară, sub cerul orașului cu lumini roșiatice. Era durerea de cap a dimineții de după, o povară atât de apăsătoare. Mereu undeva la mijloc, nopțile mele cu ea aveau o voință proprie. Anna era noaptea mea chiar și când nu o găseam lângă mine.

Acum nu mai înseamnă nimic. Mă așteaptă o nouă viață, noi perspective. Moartea mea a fost un motiv de bucurie sarcastică pentru cei care mă urau. Am fost acolo, la propria mea înmormântare, între ei toți. Le simțeam zâmbetul neafișat. Pariez că ei nu-l simțeau pe al meu.

Totul a durat două săptămâni. Tipii de la TransOrganic sunt profesioniști. Pot să-ți reediteze fiecare detaliu al existenței anterioare fără să lase nimic în urmă. Și se pricep de minune să păstreze un secret.

Partea cea mai bună e că nimeni n-a reușit să depisteze banii pe care i-am scos din marea lovitură în noaptea aia de duminică, în cămăruța mea.

Îmi amintesc. Am, încă, o imagine perfectă a ecranului terminalului, linii de cod curgând de jos în sus în timp ce serverul băncii cădea.

Obișnuiam să fiu un hacker de duzină, unul din tipii care fac bani de pe urma loviturilor la bănci și a interceptării de

tranzacții. Erau câțiva profesioniști în treaba asta, și o parte din ei mi-au fost prieteni până să mă apuc de hacking pe cont propriu. Aveau o onoare a lor, un ciudat bushido post-modern. Îmi amintesc cum Phill zicea uneori că o să fiu renegat, că nu merită să continui așa, să fur bani pentru uzul meu personal. Zicea că sunt un hoț de rând și că ar trebui să am mai mult respect pentru memoria bunicului meu, care a venerat Nodul în anii Non-Tech.

Erau cu toții o adunătură de sărăntoci ratați. Geniali, dar tot sărăntoci.

Eu am prins peștele cel mare. Am cheltuit jumătate din bani cu un transfer complet de personalitate prin TransOrganic – cei mai buni brain-mapperi de pe piață – cumpărându-mi o nouă viață, și în același timp, scăpând de orice urmă lăsată de sistemul de securitate al băncii. Nu m-au întrebat niciodată de unde aveam banii. Și mie nu mi-a păsat cine fusese proprietarul corpului.

Iar dacă aș fi întrebat de moartea mea, aș spune că a fost un atac de cord cauzat de o supradoză de Escape injectabil.

Anna a plâns la înmormântarea mea.

Acum sunt deja două luni de când m-am întors, iar ea e pierdută în adâncul amintirilor mele. N-am mai văzut-o multă vreme, de când am părăsit pentru totdeauna cartierul, și chipul ei nu rămâne decât unul din multe altele.

Mai bine mi-aș aminti primele zile în pielea Rob Wiggins, liber-profesionistul. Începutul unui nou sfârșit.

Amintiri recente cu Kimberly – fata care a șters-o pe Anna din mine – curg în fața ochilor, întrerupte.

Ochi speriați. Lucire de cuțit. Ultimul pahar gol de DoIt.

Totul a început cu Rick, barmanul cel nou.

• Obişnuiam să-mi petrec multe zile și seri la Paharu Transpirat. Eram acolo când l-au adus. Ne-am împrietenit din prima lui zi la bar. Eu eram într-una din zilele alea în care mă doare în cur de orice. Până și de mine. Așa că am băut prea multe pahare de DoIt, și cred că am devenit cam vorbăreț. Cu greu mi-aș putea aminti ceva din tot ce mi-a zis. Dar e un lucru

pe care n-am să-l uit, oricât de beat aş fi fost atunci. Aia a fost seara în care Kimberly a intrat la Paharu.

Restul nu contează.

Următoarele zile au fost obișnuite pentru mine. Până într-o după-amiază. O după-amiază de miercuri, când m-am hotărât să intru iar în treabă cu un pic de ajutor de la Jan, un hacker tare. De data asta, nu mă mai interesa proftiul.

Țin minte cum, înainte să semnez contractul cu TransOrganic, făcusem un pact cu mine însumi. Mă legasem, ca să zic așa, să trec prin toate locurile importante ale vieții mele dinainte și să-i reeditez toate aspectele majore, altcumva.

Așa se face că am intrat încă o dată în rețeaua WBS. Numai că de la un terminal public. Și cu ajutorul lui Jan.

Eram un puștan când o făcusem, acum trei ani. Știam cam jumătate din cât știu acum. Și tot ce voiam erau banii. Cred că nu aveam curajul să intru destul de adânc pentru mai mult. Nu de unul singur. Și pentru chestia asta, îi sunt dator vândut lui Jan.

Era târziu, în noapte. Eu și Jan rătăceam ca fantomele prin Elisson Park. Parcul arăta mai degrabă a cimitir. Nu era aproape nici un pic de iarbă, iar copacii morți demult păzeau bucăți de piatră care fuseseră, cândva, statui. Nimeni nu s-ar fi plimbat prin Elisson Park, mai ales la ora aia. Țăsta era motivul lui Jan de a se apuca să caute un terminal public acolo.

Se făcuse deja trei noaptea când ne-am cablat.

Puteam să-i văd chipul iluminat cadaveric, pe măsură ce LCD-ul de la NetDev-ul Epho modificat începea să pâlpâie, dezvelind întreg codul din spatele unui login de rețea NeoTepo, reamintindu-mi de ultimele linii de cod, pe care le văzusem cu mult în urmă, de flash-urile verzi, îndepărtate, ale serverului băncii, murind. O nouă primă noapte pentru o cârțiță Cy ca mine. Dar cu mai mult nerv. Asta m-a învățat Jan. Cum să am nerv.

WBS a căzut încă o dată, cu o mică diferență: nici un ban nu mai curgea din conturile lor.

Noi eram demult plecați când Elisson Park se umpluse de polițai. Următoarea ediție a matinalului WBS fusese înlocuită

de Jan cu o variantă distorsionată, înregistrată vocal, a „h4>0r m4nlph357“-ului propriu.

Îmi place să îmi amintesc asta. Și pe Kimberly, a doua zi, la Paharu Transpirat.

Era acolo, bând la bar, când Rick mi-a zis despre ea. Kimberly părea a fi una din fetele alea de care te poți lipsi fără probleme. Întotdeauna disponibilă, dar numai pentru puțin timp. Ca un fost expert Cy ce eram, puteam observa micile amplificatoare musculare pe care le avea implantate în picioare și fese. Probabil, o ex-profesionistă. Nu mă deranja, și mai târziu am aflat că nici măcar ea nu avea idee, fiindcă suferise de amnezie totală pe la 17 ani. De atunci, începuse să își construiască o viață nouă. Cam ca și mine, numai că fără să aibă habar cine fusese înainte.

În ceața verde-roșiatică ce plutea în aerul de la Paharu, Kim arăta ca o fată oarecare. Dar Rick era un prieten bun, și nu puteam decât să am încredere în el. Mi-a zis că tipa era nouă și deja celebră în zonă, în timp ce mâinile lui îmi pasau instinctual încă un Dolt. Din partea casei.

De câte ori încerc să-mi curăț mintea și să uit ultimele amintiri cu ea, mă întorc la acea noapte și la drumul spre casă, prin ploaie, cu Kim lângă mine. Cele mai multe cuvinte erau simple jocuri, iar aroma lor vagă e prea dureroasă acum, așa că au devenit neînsemnate.

Am avut multe asemenea nopți. În timp ce Anna fusese o artistă a sufletelor, putând oricând să se ascundă după ea însăși, Kimberly, mereu deschisă, era exact opusul. Directă și un pic copilăroasă, nu pot să spun că nu m-a surprins când, în noaptea aia, a zis: „Și acuma? N-ar trebui să ne-o tragem, Rob?“ Am făcut-o, și nu numai o dată, așa că ea a fost exact terapia de care aveam nevoie. O fată ușoară, ca și noua mea viață.

Anna a fost singurul lucru din viața mea anterioară pe care nu l-am rejucat. Nu într-un alt fel. În nici un fel.

Nu știu de ce, dar lui Rob Wiggins îi plăcea să fie ceea ce Paul, fostul „eu“, nu fusese. În cel mai mic detaliu. Ca Rob Wiggins, mă prefăceam a fi unul din mulții ratați interesați. Și mă transformam încet în ceea ce mă prefăceam a fi.

Încerc să nu o mai aduc pe Kim înapoi în mintea mea. Nu acum. Poate, și fiindcă fericirea necondiționată și simplitatea ei sunt azi prea departe, iar gândurile încep să mă doară.

Mă gândesc la alte lucruri, la multe alte lucruri, fiecare pierdut printre celelalte.

Câțiva tipi amețiți de Escape, mașină furată, curbe albastre lucind în inima unei nopți de rând. Făcuserăm un târg. Ei să aducă mașina, eu să aduc banii. Nu mașina mea. Nu banii mei, cel puțin nu toți.

Aveam un contract nesemnăt și nesemnabil cu un mare boss al mafiei recondiționărilor. Nimic prea complicat. Și o nouă șansă de a re trăi. Paul făcuse așa ceva odată.

Când eram Paul și făceam asta, cred că vroiam reputație pe gratis. Ceea ce n-am obținut niciodată. Era prima dată când auzeam de mafia recondiționărilor. Cine sunt și ce vor, asta voiam să știu. Și o dată aflate, toate astea mi-au părut a fi o sursă ușoară de profituri mici.

Erau zile în viața mea anterioară când treceam pe jos prin zonele pline de fier vechi de la periferia orașului și, în cele mai multe din ele, vedeam câțiva punkiști târând mormane de deșeuri metalice prin poarta îndepărtată pe care scria „Nereciclabile“. Ăștia erau măturătorii lui Deep Pete, mereu la datorie.

Până la urmă, m-am trezit că încerc să lucrez pentru Deep Pete și ai lui.

Contactul meu, pe atunci, era un tip mare și cam prost. Unul din ăia numai buni pentru îndeplinit ordine. Mă aștepta în ziua aia obișnuită, într-un loc mic, murdar, cu un acoperiș metalic, printre rable și toate porcăriile de acolo. Cred că era un vechi hangar de HV-uri, acum folosit de contrabandiști.

Deep Pete era și el acolo.

Am intrat, adus de către doi din punkiștii ăia tineri. Nimeni nu zicea nimic. Experiența mea în domeniul așteptărilor lungi era și încă mai este prea puțină. Am întrebat:

– Așa, care-i treaba?

S-au uitat la mine. M-am uitat la ei. Unul după altul. Cei doi punkiști păseau cu spatele afară din încăpăre. Ochii celorlalți doi bărbați erau goi. Cred că Deep Pete nu avea nici o

intenție de a-și arăta gândurile, pe când celălalt nu avea ce să arate. Numai că eu habar n-aveam care, cum erau.

Îmi amintesc a doua mea încercare de a întreba ceva, scurtată de unul din ei.

– Arăți a boboc. Și mie nu-mi plac bobocii. Eu lucrez cu profesioniști.

Eram, probabil, un pic confuz, cu toate că nu țin minte perfect. Oricum, în clipa aia, am știut care din ei e Deep Pete. După câteva vorbe, m-a prezentat celuiilalt tip. Pentru mine, timpul i-a uitat numele. Și figura.

Am pus la punct târgul, atunci. Urma ca eu să trimit un terminal vechi la o destinație stabilită, fără întrebări. Pe panoul frontal al terminalului se putea citi „Casa Ne Maetuo“, așa că, bănuiesc, era din vechea Eră a Caselor. Șeful zisese că primeam jumate din bani.

Dar eram un boboc. Așa că nu am primit nimic. Când m-am întors și târgul se făcuse, tipul mare și prost era acolo singur, așteptându-mă ca să-mi spună că plata ieșea din discuție. În semi-întuneric nu-i puteam vedea ochii sau vreun pic din față. Dar brațele lui mari, cu boostere musculare, lăsând la vedere cuțite subdermale, m-au făcut să tac și să mă întorc în oraș.

Ăsta era Paul. Un fraier de rând, care iubea banii mai mult ca orice. Asta l-a făcut mai puțin „de rând“. L-a omorât. Și doar Rob Wiggins știa că n-a murit.

Acum mă întorc din nou la noaptea petrecută între clădirile înalte, pregătindu-mi a doua șansă. Încă din prima zi ca Wiggins, decizia mea a fost să-mi fac o reputație adevărată. Una bună.

Deep Pete s-a arătat, iar eu știam deja ce așteaptă. El nu știa că știu. Locul era o parcare, unde o mașină moartă demult se odihnea cu geamurile sparte și controalele făcute varză. Târgul era simplu și partea mea din bani era mai mică, dar era pe bune.

Restul sunt doar detalii. Lui Paul obișnuiau să-i placă detaliile. Eu nu sunt Paul.

Detaliile l-au ajutat pe Paul să devină Rob. Și lipsa de atenție l-a făcut pe Rob să devină ceea ce Paul nu și-ar fi dorit

niciodată. Dacă mă gândesc mai bine, asta mă trimite la Kim, așa că mă opresc aici. E mai bine să uit.

Să uit adunarea unde am întâlnit-o pe Anna. Unde Paul a întâlnit-o pe Anna. Una din obscurele întâlniri semi-rituale pro-Neu. Toate erau, de fapt, anti-Cy, dar organizatorii lor preferau să rămână neobservați de către autoritățile trusturilor Cy.

Oamenii ăia erau niște ciudați. Genul de ciudați care o recunosc. Promovau niște aiureli psi. Pentru viitor, ziceau ei. Paul a intrat acolo cu o imagine clară a lor și a ieșit cu una aburită. Cea dată de Anna. Ea îi aburise gândurile, gândurile mele, probabil pentru totdeauna.

Jan, tipul scrântit, fusese îndrumătorul meu. Mă condusesese, fără să știe, prin fiecare pasaj remarcabil din fosta mea memorie. Până la ultima mea amintire. Și a lui.

Au fost multe asemenea ocazii, multe nopți ce au murit sub vertijul intermitent al luminii, în mirosul amestecat de transpirație masculină și feminină de la oricare club de muzică neu prin care a trecut Paul. Totul refăcut, numai că fără Anna. Și diminețile întotdeauna stingându-mi focul, ștergând trecutul recent în fața ochilor mei cu zâmbetul Annei pe fața nebănuitoare a lui Kim.

A fost într-adevăr nebănuitoare.

Mereu, până și în ora aia pe care am petrecut-o în apartamentul lui Rick. Nenorocita aia de oră.

N-ar trebui să mă gândesc la asta. Nu acum, nu atâta timp cât amintirile îmi curg între minte și ochi.

Altă zi, la fel de nouă ca cele dinainte și la fel de veche ca cea de azi. Unii i-ar fi spus început. Alții – sfârșit. Pentru mine, a fost câte un pic din amândouă.

Rătăceam pe străzile turbate, printre toți oamenii ăia pierduți în prostiile lor de zi cu zi. O lăsasem pe Kim la Paharu, după ce amândoi ne întorseserăm de la una din întâlnirile alea pro-Neu. Tipii ăia ziceau că ReCy-ul e o greșeală și că renașterea de după anii NonTech-ului trebuia să fi fost un ReNeu. Am intrat acolo ca spectator, precum cineva care privește prin pereții de sticlă incasabilă ai unui muzeu de nebuni. Kim era mai mult de atât. Cred că îi plăcea ce vedea în spatele sticlei. Ba mai mult, cred că își dorea să ajungă acolo. Pentru totdeauna.

Nu reușesc să-mi refac o imagine exactă a celor întâmplate în ziua aia, în afară de atac. Ce n-aș da să am mijloacele CyNeu, abilitățile banale de răsfoire a memoriei, acum pierdute! Sunt legendare acum și cam atât. Poate că nebunii au dreptate, până la urmă. Numai că acum e prea târziu ca să mai repar ce a început în ziua aia.

Vorbisem cu Jan. Urma să ne întâlnim într-un magazin de substitute abandonat, unde terminalele încă mai funcționau. Eu, Jan, și încă trei. Cinci terminale, cinci tipi. Ca să hackuim sistemul de acasă al guvernantului local.

Paul ar fi refuzat. Dar Rob și Jan erau deja prieteni vechi la vremea aia. Dăduseră multe lovituri împreună. Nici un ban.

Așa că am ajuns acolo, prin orașul înfometat de suflete. Jan mă aștepta cu încă doi tipi.

– Unde-i al treilea?

– Al treilea e... să zicem, o surpriză. Hai.

M-am dus cu ei pe coridorul scurt dintre cele două camere ale magazinului. Terminalele erau în camera din spate. Îmi amintesc că era complet goală. Doar terminalele, nimic altceva. Nici un raft, nici un scaun, nici măcar lumini. Arăta de parcă acolo nu fusese niciodată altă lumină în afară de cea care venea de pe monitoarele terminalelor.

Lumina zilei trecea netulburată prin ceea ce părea a fi o fereastră lipsă.

Al treilea hacker aștepta înăuntru.

Kim.

– Uite-mă, Rob. Ce părere ai?

– De când ai intrat în treabă, Kim? Nu mi-ai spus niciodată că te ocupi de hacking.

– Uite ce e, n-am venit aici ca să stăm la taclale, bine?

Erau vorbele lui Jan. Au urmat și altele. Nimic care să merite ținut minte. Ne-am conectat și am început să căutăm un mod de a intra în rețeaua de acasă a guvernatorului. Parcă am reușit, dar nu mai sunt sigur.

Ușa s-a deschis, și polițiștii au dat buzna înăuntru. Treaba s-a petrecut prea repede pentru mine. Eram un simplu spectator, ca la întâlnirile pro-Neu. Cred că Jan i-a atacat pe băieții în albastru, sau cam așa ceva.

N-am să uit clipa când m-au scos afară, trăgându-mă o dată cu ceilalți peste muribundul Jan. L-au omorât, la dracu', l-au omorât.

Următoarele zile nu mi-au adus decât belele. Ne-au interogată pe toți, separat. Au tras concluzia că nu făceam hacking pe bune, așa că ne-au dat drumul. Pentru că nu apucaserăm să intrăm prea adânc în rețea.

Sau pentru că legea își luase deja obolul.

Nu îi cunoșteam pe tipii ăia doi, iar amintirile lui Kimberly erau probabil prea apropiate ca să-mi poată răspunde la vreo întrebare.

Așa că m-am dus la Paharu Traspirat, să-i povestesc lui Rick.

Știa deja.

Am băut mai mult de două sticle de DoIt și, când s-a înnoptat, ne-am dus la el acasă. La bar și pe drum mi-a înșirat tot felul de tâmpenii conspiraționiste, ceva cu NeuroLorzii care încă mai activează, deghizați în organizații pro-Neu.

A zis că și Kim ar fi cu ei. Era destul de beat ca să admită varianta în care Kim m-ar fi trădat. Eu nu eram.

Cred că l-am rugat să tacă o dată ce ajungem acasă. A tăcut.

Apartamentul lui era prea curat pentru un tip ca Rick. Și asta fiindcă petrecea mai mult timp la bar decât acasă. Era un terminal vechi în camera lui, unul din acele lucruri pe care nu le poți cumpăra decât de la mafia recondiționărilor. Am încercat să ne uităm la un film vechi, să ne relaxăm.

Frigiderul era aproape gol. Doar două sticle de DoIt și câteva sandwichuri. Le-a mâncat el. Eu n-am putut decât să beau un pic din DoIt. Nu puteam mânca.

El a auzit ușa apartamentului, iar eu – vocea lui Kim.

– Rick? Ești acolo?

Îmi amintesc cum a ridicat un deget în fața buzelor, făcându-mi semn să tac.

– Rick? S-a întâmplat ceva, trebuie să-ți zic. Nu face pe surdul, Rick! Se aude filmul! Rick?

A intrat în cameră.

– Nu mișca, nenorocito. Să nu te pună dracu'!

S-a ridicat în picioare, cu o față inumană. Am țipat.

– Rick, calmează-te, omule! Ești prea beat! Stai jos! Habar n-ai ce faci!

– Taci din gură, Rob! Ești orb. Târfa asta te-a trădat. Am încercat să-l apuc și să-l fac să se așeze.

– Stai jos, Rick, stai dracu' jos!

O lucire metalică din buzunarul lui. Un cuțit.

– Nu-mi zice mie să...

Kim a țipat, încercând să fugă, în timp ce Rick mă împingea cu o mână și aproape că sărea spre ea, așa beat cum îl vedeam.

– Rick, o s-o omori! Ești prea beat, omule!

– L-a omorât pe Jan, zicea, în timp ce cuțitul lui vărsa sângele lui Kim. Era prea târziu pentru mine. În următorul moment, Kim era moartă pe podea, și Rick plângea alături.

– L-a omorât pe Jan. Târfa l-a omorât pe Jan, repeta la nesfârșit.

Îmi amintesc că am văzut cuțitul lucind lângă propriul lui gât. Tipul s-a prăbușit la podea. Peste Kim.

Mâna mea tremurândă încercând să-l oprească, reușind numai să-i ia cuțitul din mână când era deja prea târziu.

Apoi, Rob întins într-o baltă de sânge, cu mâna pe cuțitul lui Rick.

Asta e ultima mea amintire. Unii ar putea numi corpul de urgență pus la dispoziție de TransOrganic noroc. Eu îl numesc ghinion. Fiindcă acum sunt un ratat, lefter și plin de Escape, întins într-un pat care nu-i al meu. Camera asta trebuie să fi aparținut vreunor bogătași. Nu-mi pasă ce au pățit. E locul meu până vin polițaii să mă salte. Atunci o să-mi caut altul. Numele meu e acum Patrick și sunt mai mult decât un liber-profesionist. Sau mai puțin. Sunt un nimeni.

Au angajat un tip nou în locul lui Rick. Și încă mai sunt zile în care îmi pierd timpul la Paharu Transpirat, așteptând să-mi spună că știe o altă Kimberly.

Cuprins

Punct de pornire în cyberpunk-ul autohton	5
---	---

HAX GRID

Gustul libertății.....	9
O ocazie pentru Akira Denhana	15
Kamikaze	29
Piese de schimb	37
Melopee metalică	43
Cu prețul morții	49
WIRELESS	59
WRLS Ofertă specială	73
OM	89
Morpheus Inc.	99
Visând cu ochiul deschis.....	107
Second Hand	127